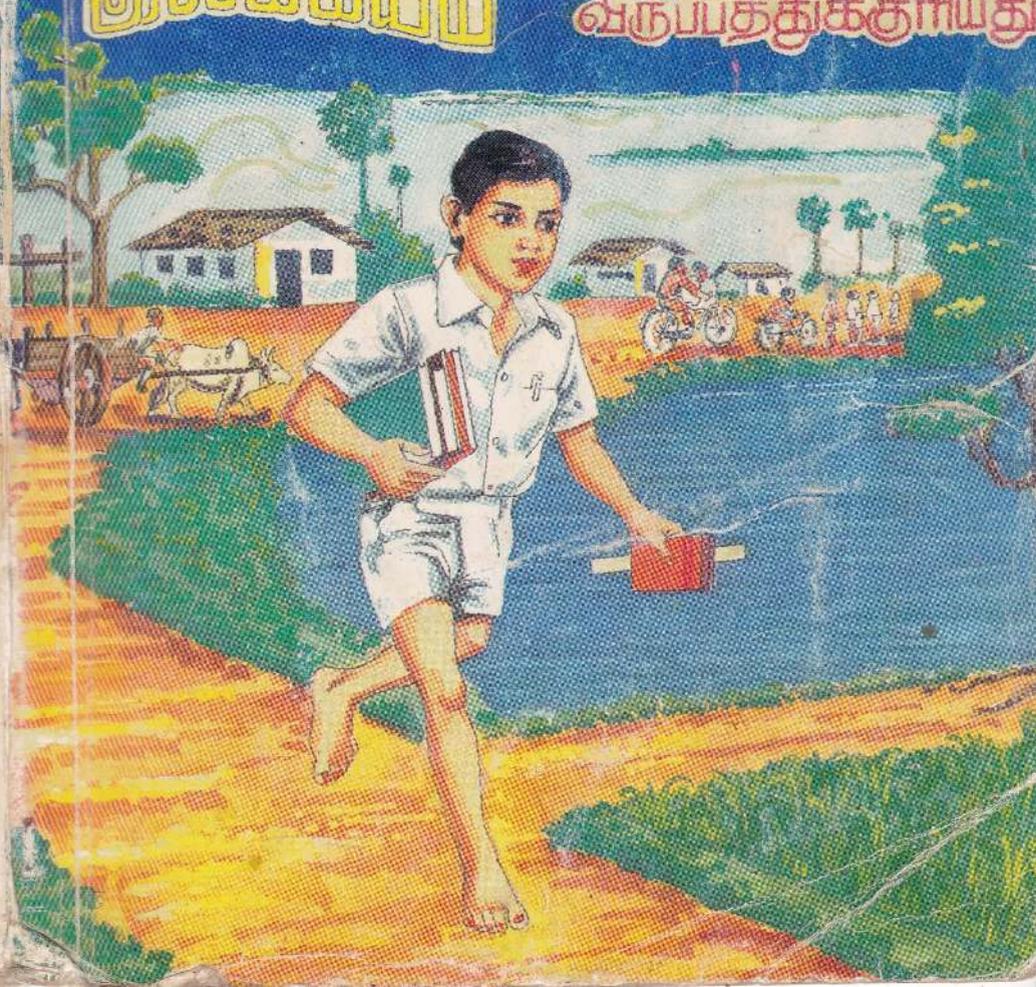

தமிழர்

தரம் 10-11

இலக்கியம்

விருப்பத்துக்குரியது

master - S. Sathiraj

Jaffna Hindu College

தமிழ் இலக்கியம்

(விருப்பத்துக்குரியது)

Rakitha

தரம் 10,11

தேசிய கல்வி நிறுவகம்.
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

முதற் பதிப்பு 1999

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே

இந்நூல் கொழும்பு - 15, இல. 825/5 புளுமென்டல் வீதியில் அமைந்துள்ள
விஜயா அச்சகம் வரையறுக்கப்பட்ட தனியார் நிறுவனத்தினால் அச்சிட்டுக்
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டது.
2000/௧௨/௧௧/ 10-11(50,000)

தேசிய கீதம்

சிறீ லங்கா தாயே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே

நல்லெழில் பொலி சீரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வான்மணி லங்கா
ஞாலம் புகழ் வள வயல் நதி மலை மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் லங்கா
நமதுறு புகலிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நம தலை நினதடி மேல் வைத் தோமே
நமதுயிரே தாயே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே

நமதருள் ஆனாய்
நவை தவிர் உணர்வானாய்
நமதேர் வலியானாய்
நவில் சுதந்திரம் ஆனாய்
நமதிளமையை நாட்டே
நகு மடி தனையோட்டே
அமைவுறும் அறிவுடனே
அடல்செறி துணிவருளே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே

நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெலாம் ஒரு கருணை அனைபயந்த
எழில்கொள் சேய்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவென நீக்கிடுவோம்
ஈழ சிரோமணி வாழ வுறு பூமணி
நமோ நமோ தாயே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே.

நல்லறம் அறிவான்ற தலைமுறை
நம் நாட்டிலே தோன்றிட
நம் மரசளிக்கும் கொடையிது
நல்வழி காட்டும் நல்லொழியாம்!

உங்கள் பின்வரும்
உடன்பிறவிகள் பொருட்டும்
உணர்வுடன் இதைப்பேணல்
உங்கள் கடனெனக் கொள்வீர்!

அறிவை வளர்த்திடச் சமவுரிமை
அனைவர்க்கும் வழங்கும் நோக்கில்
அரசு தரும் எடிதை
அகமகிழ்ந்து ஏற்றிடுவீர்!

றிச்சட் பத்திரண
கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சர்

முன்னுரை

விருப்புக்குரிய தமிழ் இலக்கியம் என்னும் இந்நூல் புதிய கல்விச் சீர்திருத்த நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் கீழ்த் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினால் தயாரிக்கப்பட்டுக் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்படுகின்றது.

இது பாடசாலைகளில் பத்தாம் பதினோராம் தரங்களின் பிள்ளைகளுக்காக இவ்வாண்டு முதல் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் பாடத்திட்டத்துக்கமைய எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலை வெளியிட உதவிய அனைவருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும்.

ஈ. டி. பிள்ளு அபேநாயக்க

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,
"இசுருபாய"
பத்தரமுல்லை.

பதில் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்.

H	Si
He	P
Li	S
Be	Cl
B	Ar
C	K
N	Ca
O	
F	
Ne	
Vg	
mg	
Al	

மு க வு ரை

புதிய பாடத்திட்டங்கள் அப்பாடத்திட்டங்களுக்கு அமைவான பாட நூல்கள் ஆகியன தயாரிக்கப்பட்டு பாடசாலைகட்கு அனுப்பப்பட வேண்டியது கல்விச் சீர்திருத்தச் செயன்முறையின் முக்கியமான ஓர் அம்சமாகும். அச் செயன்முறைக்கு அமைவாகவே இப்பாடநூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய கல்விக் குறிக்கோள்களையும் அடிப்படைத் தகைமைகளையும் இலக்காகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இப்பாடநூல், மாணவர் மையக் கற்றல்-கற்பித்தற் செயன்முறைக்கு மாணவரை இசைவுபடுத்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

மாணவர் விருப்புக்களையும் பிரச்சினைகளையும் இனங்கண்டு, அவர்களைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்திச் சுயமாகக் கற்க வழிநடாத்துவதன் மூலம் வாழ்நாட் கல்விச் செயன் முறையில் ஊக்கம் பெறக்கூடியவாறாக இப்பாடநூலை மாணவர் பயன்படுத்த வகை செய்ய வேண்டியது ஆசிரியரின் முக்கிய பொறுப்பாகும்.

பெற்றோரும் மூத்தோரும் தமது பிள்ளைகளின் அன்றாடக் கல்விக் கருமங்களில் கவனஞ் செலுத்தி, அவர்களுக்கு உதவி ஒத்தாசை புரிய வேண்டியது அவசியமாகும். அதன் மூலம் பெற்றோரும் மூத்தோரும் கல்விச் செயன்முறையில் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் துணை புரியலாம்.

இந்நூலைத் தயாரித்து வெளியிடுவதில் அயராது உழைத்த அனைவருக்கும் எமது நன்றியறிதல் உரித்தாகும்.

தேசிய கல்வி நிறுவகம்
இலங்கை.

பேராசிரியர் லக்ஷ்மன் ஜயதிலக்க
பணிப்பாளர் நாயகம்

பதிப்பாசிரியர் உரை

தமிழ் இலக்கியம் என்னும் இந்நூல் க.பொ.த பத்திர சாதாரணதர வகுப்பு மாணவர்க்குரியது. 1998 முதல் விருப்பத்துக்குரிய தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பாடம் நடைமுறைக்கு வருகிறது. புதிய கல்விச் சீர்திருத்தங்களின் கீழ் கட்டாய பாடங்கள் எட்டுக்கு மேலதிகமாக தெரியப்படவிருக்கும் இரு பாடங்களுள் ஒன்றாக இப்பாடம் அமைகிறது. 10ஆம், 11ஆம் தரங்களில் இப்பாடநூலைக் கற்பிக்க வாரம் ஒன்றுக்கு இரண்டு பாடவேளைகள் வீதம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அழகியற் பாடங்களுள்(கருப்பாடங்கள்) ஒன்றாக இலக்கியம் கற்பவர்கள் விருப்பப் பாடமாக இலக்கியத்தைக் கொள்ளமுடியாது.

இத்தொகுப்பில் இருபது தலைப்புக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. மாணவரது இலக்கியரசனை மொழியாட்சி, ஆக்கும் திறன் விருத்தி இலக்கிய ஈடுபாடு என்பவற்றை விருத்தி செய்யும் நோக்குடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலம் முதலாக தற்காலம் வரையுள்ள தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தொடர்நிலைச் செய்யுள்கள், தனிப்பாடல்கள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாடகம், நாவல் என்பனவும் இப்பாடத்துள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'வீடற்றவன்' என்னும் நாவல் இத்தொகுப்பில் இடம் பெறவில்லை. ஒவ்வொரு பாடமுடிவிலும் அரும்பதங்களின் அட்டவணையும் கிரகித்தற் பயிற்சிக்கான வினாக்களும் தரப்பட்டுள்ளன. மேலதிக பயிற்சிகளையும் செயற்பாடுகளையும் பாடத்திட்டத்துக்கமைய ஆசிரியர் தயாரித்து வழங்குவர் என எதிர்பார்க்கின்றோம். நூலாக்கத்தில் உதவிய குழுவினருக்கும் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ள ஆக்கங்களை எழுதிய அறிஞர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

-பதிப்பாசிரியர்-

நூலாக்க ஆலோசனைக் குழு

பேராசிரியர். கலாநிதி லக்ஷ்மன் ஜயதிலக

பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி

திரு. கு. சோமசுந்தரம்

திரு. ந. சிதம்பரநாதன்

அல்ஹாஜ். எம். வை. எம். முஸ்லிம்

ஜனாபா. எஸ். எம். காசிம்

செல்வி. பு. நாகலிங்கம்

திரு. பூ. சுப்பிரமணியம்

ஜனாப். ஏ. இக்பால்

திரு. எஸ். சிவநிர்த்தானந்தன்

திரு. கே. சிவஞானசுந்தரம்

திரு. என். அருளானந்தம்

ஜனாப். எஸ். ஏ. இஸ்மத்ரவுப்

ஜனாபா. ஜ. அஹமதுநிஸா உம்மா

ஓவியங்கள் :- சந்ரா

பிரதம பதிப்பாசிரியர் :- ஜனாப். எம். எஸ். அப்துல்ரஹீம்

தமிழ்மொழி வாழ்த்து

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழியவே!

வான மளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழிய வே!

ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி
இசைகொண்டு வாழிய வே!

எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே!

சூழ்கலி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஓங்கத்
துலங்குக வையகமே!

தொல்லை வினைதரு தொல்லை யகன்று
சுடர்க தமிழ்நாடே!

வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழ்க தமிழ்மொழியே!

வானம் அறிந்த தனைத்து மறிந்து
வளர்மொழி வாழியவே!.

சுப்பிரமணிய பாரதியார்

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

I.	பாடத்திட்டமும் மதிப்பீட்டு முறையும்	xi - xv
1.	உலகம் உண்டு	1 - 8
2.	திருக்குறள் அன்புடைமை விருந்தோம்பல்	9 - 21
3.	ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறான்	22 - 43
4.	நடிப்புச் சுதேசிகள்	44 - 48
5.	மானவீரன்	49 - 55
6.	உமர் கையாம் பாடல்கள்	56 - 61
7.	வாயும் நாவும் எதற்கு	62 - 66
8.	மக்கத்துச் சால்வை	67 - 79
9.	புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி	80 - 81
10.	உணவளிப்போர் உயிர் காப்போர்	82 - 91
11.	பொருளோ பொருள் (நாடகம்)	92 - 141
12.	விபுலானந்த அடிகளாரின் தமிழ் உரைநடை	142 - 150
13.	பாரச்சிலுவை	151 - 154
14.	காப்பு	155 - 164
15.	தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்	165 - 171
16.	மண்டோதரி புலம்பல்	172 - 182
17.	புயலிலிருந்து விடுபட்டார்	183 - 191
18.	மலைப்பாம்பு	192 - 195
19.	நளவெண்பா	196 - 207
20.	முன்னோடி வினாப்பத்திரம்	208 - 216

* இத்தொகுப்பில் இடம் பெறாதது
“வீடற்றவன்” (நாவல்)

தமிழ் இலக்கிய பாட உள்ளடக்கம்

சீறுகதைகள்

1. ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறான்
செ. கதிர்காமநாதன்
“கொட்டும் பனி”
2. மக்கத்துச் சால்வை
S.L.M. ஹனிபா
“மக்கத்துச் சால்வை”
3. காப்பு
நந்தி
“கண்களுக்கு அப்பால்”

கவிதைகள்

1. திருக்குறள் 20 பாடல்கள் “அன்புடைமை” “விருந்தோம்பல்”
2. நடிப்புச் சுதேசிகள் 18 பாடல்கள் “சுப்பிரமணிய பாரதியார்”
3. உமர்கையாம் 12 பாடல்கள் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்
பாடல்கள் (31-42 வரை) பிள்ளை
4. புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சி மஹாகவி “வீடும் வெளியும்”
5. பாரச் சிலுவை 8 பாடல்கள் கவியரசு கண்ணதாசன்
“யேசுகாவியம்”

6. மண்டோதரி
புலம்பல் 14 பாடல்கள் கம்பராமாயணம்

(407 - 420)

7. கலிநீங்கு

காண்டம் 19 பாடல்கள் நளவேண்பா

(369 - 387)

கட்டுரைகள்

1. மலைப் பாம்பு

- அ. வெ. நடராஜன்

“மகாபாரதம்”

2. உலகம் உண்டு

- டாக்டர். மு. வரதராசனார்

“நாட்டுப் பற்று”

3. மான வீரன்

- ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

“வீர மாநகர்”

4. வாயும், நாவும்து எதற்கு?

- ஜி. சுப்பிரமணியபிள்ளை

“திருவாசக நெறி”

5. விபுலானந்த அடிகளின்

தமிழ் உரைநடை

- த. கனகரத்தினம்

“தமிழறிஞர் விபுலானந்தர்

வாழ்வும் பணியும்”

6. தமிழ் சினிமாவும் - சி. தில்லைநாதன்
இலக்கியமும் "இளங்கதிர்"
7. புயலிலிருந்து விடுபட்டார் - அப்துர் ரஹீம்
"நபிகள் நாயகம்"
8. உணவளிப்போர்
உயிர் காப்போர் - சாமி சிதம்பரனார்
"மணிமேகலை காட்டும் மனித
வாழ்வு"

நாவல்

1. வீடற்றவன் - ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை

நாடகம்

1. பொருளோ பொருள் - பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை
- இருநாடகம்

மதப்பீடு

11ஆம் தர முடிவில் தமிழ் இலக்கியம் விருப்புக்குரிய பாடம் என்ற தலைப்பில் ஒரு வினாப் பத்திரம் கொண்டதாக அமையும். வினாப் பத்திரம் மூன்று மணித்தியாலங்கள் கொண்டது.

தமிழ் இலக்கியம்

பகுதி 1

03 மணித்தியாலங்கள்

முழுப்பாடப்பரப்பையும் உள்ளடக்கி வினா அமையும்.

குறுகிய விடை கொண்ட வினாக்கள்

கிரகித்தல்

சந்தர்ப்பங்கூறல்

பொருள் அடக்கம்

இரசனை

கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, கர்த்தாக்கள்

பாத்திரப் படைப்பு

மொழி நடை சம்பந்தமானவை

(10 x 4 = 40 புள்ளிகள்)

தமிழ் இலக்கியம்

பகுதி 11

01. விடய உள்ளடக்கத்தையும், இலக்கிய இரசனையையும் மதிப்பிடல் தொடர்பாக 6 வினாக்கள் இடம் பெறும். அவற்றுள் 04 வினாக்களுக்கு மட்டும் விடை அளித்தல் வேண்டும்.
02. முதல் வினா விதிக்கப்பட்ட நூலிலிருந்து அல்லாது ஏனைய இலக்கியப் பகுதியிலிருந்து கட்டாய வினாவாக வழங்கப்படும். மாணவர் இப்பகுதிக்கு சுருக்கமாக விடையளித்தல் வேண்டும்.
(15 புள்ளிகள்)
03. 4 முதல் 8 வரையிலான வினாக்கள் விதிக்கப்பட்ட இலக்கிய நூல் பகுதியிலிருந்து இலக்கிய அறிவைப் பரிசோதிப்பதற்கான வினாக்களாக அமையும். மாணவர்கள் ஐந்து வினாக்களைத் தெரிந்து விடையளித்தல் வேண்டும்.

(3 x 15 = 45 புள்ளிகள்)

(40 + 15 + 45 = 100 புள்ளிகள்)

சென்னை

11 ஜூன்

சென்னை, 11 ஜூன் 1944. கி. வி. க. அவர்களுக்கு
அன்புடன்,
உங்கள் கடின உழைப்பின் காரணமாக நான் இப்பொழுது
சென்னைக்கு வந்துள்ளேன்.

உங்கள் கடின உழைப்பின் காரணமாக நான் இப்பொழுது
சென்னைக்கு வந்துள்ளேன். உங்கள் கடின உழைப்பின்
காரணமாக நான் இப்பொழுது சென்னைக்கு வந்துள்ளேன்.

உங்கள் கடின உழைப்பின் காரணமாக நான் இப்பொழுது
சென்னைக்கு வந்துள்ளேன். உங்கள் கடின உழைப்பின்
காரணமாக நான் இப்பொழுது சென்னைக்கு வந்துள்ளேன்.

உங்கள் கடின உழைப்பின் காரணமாக நான் இப்பொழுது
சென்னைக்கு வந்துள்ளேன்.

உங்கள் கடின உழைப்பின் காரணமாக நான் இப்பொழுது
சென்னைக்கு வந்துள்ளேன்.

உலகம் உண்டு

உலகம் பொல்லாதது, உலகம் பொல்லாதது என்று எல்லோரும் முறையிடுகிறார்கள். ஏன் பொல்லாதது ஆயிற்று என்று எண்ணுவார் ஒருவரும் இல்லை. உண்மைக்குக் காலம் இல்லை. நியாயத்துக்கு காலம் இல்லை. நன்மைக்கு காலம் இல்லை என்று எல்லோரும் குறைசொல்கிறார்கள். காலம் ஏன் இப்படிக் கெட்டுவிட்டது என்று ஆராய்கிறவர் ஒருவரும் இல்லை.

உலகம் என்பது ஒன்று தனியாக எங்கோ இல்லை, காலம் என்பதும் ஒன்று தனியாக இல்லை. மக்கள் வாழும் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தே உலகத்தின் நிலைமையும் காலத்தின் நிலைமையும் மாறிமாறி அமைகின்றன. அதனால், உலகம் பொல்லாதது என்று உலகத்தைப் பழிப்பதைவிட்டு, வாழ்க்கையை நடத்தும் மக்களைப் பழிக்க வேண்டும். காலம் கெட்டுவிட்டது என்று காலத்தைப் பழிக்காமல், மக்களின் வாழ்க்கையைப் பழிக்க வேண்டும். புகழும்போதும் இப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்.

ஒளவையார் என்னும் பெரும்புலவர் இது போன்ற கருத்தை வற்புறுத்தியிருக்கிறார். நாடு அல்லது காடு, மேடு அல்லது பள்ளம் என்னும் இந்த வெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு யாராவது நல்ல நிலம், கெட்ட நிலம் என்று பிரிக்கிறார்களா? அவ்வாறு பிரிப்பதுதான் பொருத்தம் ஆகுமா? மக்கள் எந்தப் பகுதியில் நல்லவர்களாக விளங்கிச் சிறந்த வாழ்வு வாழ்கிறார்களோ, அந்த நிலப் பகுதியை நல்ல நிலம் என்று கூற வேண்டும். எங்கே நல்ல மக்கள் இல்லையோ, அந்த நிலப் பகுதியை நல்ல நிலம் என்று கூற முடியாது - இதுதான் அந்தப் புலவர் வற்புறுத்தியுள்ள கருத்து.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ

அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ

எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.

(புறநானூறு - 187)

இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சியை இன்றும் செய்ய வேண்டும். செய்த பிறகுதான் உலகத்தையும் காலத்தையும் பழிக்கலாம். கண்மூடி வாய்பாடுகளால் பழித்துப் பேசுவதால் பயன் விளையாது.

உலகம் நல்ல உலகமாக விளங்க வேண்டும் என்று அரசியல் சட்டங்கள் ஏற்பட்டன. நாடுதோறும் அப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் ஏற்படுத்தித்தான் ஆட்சி நடந்து வருகிறது. அமைதியும், ஒழுங்கும் எங்கும் வாழவேண்டும் என்றே சட்டங்கள் அமைந்தன. ஆனால் சட்டங்கள் அழியாமல் இருக்கின்றன. அமைதி, ஒழுங்கு முதலியவை அழிந்து வருகின்றன. அதன் காரணம் என்ன? சட்டங்கள் சிலரிடம் செல்கின்றன, சிலரிடம் செல்வதில்லை. ஏழைகளை மட்டும் சட்டங்கள் அடக்கி நசுக்குகின்றன. செல்வர்களைக் கண்டதும் அந்தச் சட்டங்களே அடங்கி நசுங்குகின்றன. ஏழைகள் சட்டங்களுக்கு அஞ்சுகிறார்கள், செல்வர்கள் சட்டங்களை விலைகொடுத்து வாங்குகிறார்கள். ஏழை மக்கள் கொண்டால் திருடு என்று பெயர், செல்வர்கள் செய்தால் வியாபாரமுறை என்று பெயர். ஏழைகள் ஒழுக்கம் கெட்டால் விபசாரம் என்று பெயர். செல்வர்கள் ஒழுக்கம் கெட்டால் நாகரிகப் புதுமை என்று பெயர். ஏழைகள் புழுகினால் பொய் என்று பெயர், செல்வர்கள் புழுகினால் தந்திரம் என்று பெயர். இவ்வாறு சட்டங்கள் ஏழைகளுக்கு ஒரு வடிவிலும், செல்வர்களுக்கு மற்றொரு வடிவிலும் பயன்படுகின்றன. இவற்றை விளக்குவதற்காக அறிஞர் பெர்னார்ட்ஷா சிறைச்சாலைகளைச் சுட்டிக் காட்டி, அங்கெல்லாம் ஏழைமக்கள் நெடுங்காலம் இருப்பதையும், செல்வர்கள் மட்டும் நுழைந்தவுடனே விடுதலை பெற்று வெளியேறுவதையும் விளக்குகிறார். ஆகையால், பணம் இருக்கும் பக்கமாகச் சட்டங்கள் திரும்புகின்றன. இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் எப்படி அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்தி உலகத்தைத் திருத்த முடியும்?

இந்தச் சட்டங்களைச் செய்கிறவர்கள் யார்? முன்னெல்லாம் அரசர்களும் அமைச்சர்களும் சட்டங்களைச் செய்து வந்தார்கள். சில வேளைகளில், அறிஞர்கள் வழிகாட்டி வந்தார்கள். அவர்கள்

எல்லோருமே பொதுமக்கள் என்ன எண்ணுவார்கள் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தே அந்தச் சட்டங்களை இயற்றினார்கள். சுருங்கக் கூறினால், முற்காலத்தில், சட்டங்களுக்கும் பொது மக்களின் எண்ணங்களுக்கும் உறவு இருந்து வந்தது. அது மறைமுகமான உறவு.

இப்போது சட்டங்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் உள்ள உறவு நேர்முகமான உறவு. இதுதான் குடியரசால் விளைந்த பயன். இப்போது சட்டங்கள் இயற்றுகிறவர்கள் அரசர்களும் அல்ல; அமைச்சர்களும் அல்ல; பொதுமக்களே, அந்தப் பொதுமக்கள் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு சபையாகக் கூடிச் சட்டங்களைச் செய்கிறார்கள். அதனால்தான் அந்தச் சபைக்குச் சட்டசபை என்று பெயர்.

அப்படியானால், நல்ல சட்டங்களை இயற்றி உலகத்தைத் திருத்தலாமே. அந்தப் பொறுப்புப் பொதுமக்கள் கையில்தானே இருக்கிறது என்று கேட்கலாம். அங்கும் ஓர் உண்மை விளங்குகிறது. பொதுமக்கள் நல்லவர்களாகவும், வல்லவர்களாகவும் இல்லை. அதனால்தான் ஊழல் இருந்து வருகிறது. பொதுமக்கள் இன்னும் தாங்களாக எண்ணிப் பார்க்கும் திறமை பெறவில்லை. நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்று அப்பால் எட்டிப் பார்க்கும் பார்வையும் பொதுமக்களுக்கு இன்னும் வரவில்லை. வருமானால், உலகம் உடனே திருந்திவிடும். வரும் வரையில் அல்லல் இருந்தே தீரும்.

இதற்கு உதாரணமாக ஒன்று பார்ப்போம், ஏழை மக்கள் பலருக்குப் பல தீமை செய்கிறான் ஒருவன். ஆனால், அவனே நிறையச் செல்வம் சேர்த்துப் பணக்காரன் என்று புகழும் பெற்று ஒரு பொதுநிலையக் கட்டடம் கட்டிவிடுவானானால், பொதுமக்கள் எல்லாரும் அவனைப் புகழ்கிறார்கள். இதனால் பொது மக்களின் மனம் இன்னும் ஆற்றல் பெறவில்லை என்பது தெரியவில்லையா?

உடம்பைக் கொண்டோ, மூளையைக் கொண்டோ ஒருநாளும் ஒருவகை உழைப்பும் செய்யாத ஒருவனை எடுத்துக்கொள்வோம். அவன் மற்றவர்களின் உழைப்பையெல்லாம் காசாக மாற்றிப் பெட்டியில் சேர்த்து வைக்கிறான். பல இலட்ச ரூபாய் சேர்ந்த பிறகு,

சில ஆயிரம் செலவு செய்து ஒரு கோவில் கட்டுகிறான். அல்லது ஒரு திருவிழாச் செய்கிறான். உடனே, பொதுமக்கள் அவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறார்கள். யாருடைய உழைப்பு, யாருடைய வியர்வை, யாருடைய முயற்சி என்று எண்ணிப் பார்க்கும் மனம் இன்னும் பொது மக்களுக்கு வரவில்லை.

திருக்குறளில் அறத்துப்பாலில் சொன்ன விதிகள் எல்லா வற்றையும் மீறி நடந்து ஒருவன் வாழ்க்கை நடத்துகிறான். அவன் ஏழையாக இருக்கும் வரையில் அவனை எல்லோரும் பாவி என்று பழிக்கிறார்கள். கொலையாளி, திருடன், குடிகாரன், காழகன், பொய்யன் அறமில்லாதவன் என்று அவனை எல்லோரும் கழிக்கிறார்கள். அவனே எப்படியோ செல்வம் சேர்த்து முன்னுக்கு வருகிறான். ஆனால் பழைய கெட்ட வாழ்க்கை மாறாமல் அப்படியே வாழ்ந்து வருகிறான். அப்போது, அவனைக் கொலையாளி, திருடன் பொய்யன் என்று ஒருவரும் பழிப்பதில்லை. அதற்கு மாறாக அவனைப் புகழ்ந்து பணிகிறார்கள். அவன் இட்ட வேலைகளையும் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அறநூல்களைப் பாராட்டும் திருவிழாக்கள், அறவோர் நினைவு நாட்கள் முதலியவற்றிற்கு அவனையே தலைவனாக்கி, அவன் திருவடியின் கீழ்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் அறம், அமைதி, ஒழுங்கு எல்லாம் கெடுவதற்குத் தாங்களே காரணமாக இருந்துவிட்டு, உலகம் பொல்லாதது என்றும், காலம் கெட்டுவிட்டது என்றும் பொருள் தெரியாமல் பழிக்கிறார்கள்.

சட்டங்களுக்கு வலிமை இழந்த நிலையில், பொது மக்களும் ஆற்றல் பெறாத நிலையில், உலகம் திருந்த வழி இல்லை என்று சோர்வடையக் கூடாது. முற்காலத்திலும் அறிஞர்கள் உலகத்தைக் காப்பாற்றினார்கள். இக் காலத்திலும் அறிஞர்கள் அவ்வாறு காப்பாற்ற முயல்கிறார்கள். அதன் பயன் தான் அங்கங்கே நடக்கும் இயக்கங்களும் கிளர்ச்சிகளும்.

முற்காலத்தில் அறிஞர்களின் கடமை எளியது. அப்போது சிலர் அமைச்சர்களாக அமைந்துவிட்டால் போதும். சட்டங்களையும்

ஏற்படுத்தி அந்தச் சட்டங்களை நேர்மையாக ஆளும்படியாகவும் செய்ய அவர்களால் அப்போது முடிந்தது. இப்போது, அவர்கள் பொதுமக்களைத் தட்டி எழுப்பி, தூண்டிவிட்டு, இயக்கம் அமைத்து, கிளர்ச்சி விளைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் முற்காலத்தில் ஆள்வோர் சிலர்; ஆளப்படுவோர் பலர், இக்காலத்தில் எல்லோரும் ஆள்வோர், எல்லோரும் ஆளப்படுவோர், எல்லோரும் குடிமக்கள், எல்லோரும் முடி மன்னர். இதுதான் குடியரசின் இயல்பு. இதனால்தான் இயக்கங்களும் கிளர்ச்சிகளும் வேண்டியிருக்கின்றன.

அறிஞர்கள் அந்தக் காலம் முதல் இந்தக் காலம் வரையில் ஒரே நெறியில் வாழ்க்கையைக் கோலி வருகிறார்கள். அன்று வற்புறுத்திய உண்மைகளை இன்றும் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். ஆனால், அன்று சிலர் மட்டும் திருந்தி நல்லவர்களாகவும், வல்லவர்களாகவும் இருந்தால் போதும். மற்றவர்கள் அவர்களைப் பார்த்துக் கண்முடி நடந்தால் போதும் என்று நம்பினார்கள். அந்த நம்பிக்கை தோற்றுவிட்டது. பல தேர்வுகளில் அது தவறி விட்டது. பலமுறையும் தோற்றுவிட்டது. அதனால் தான் இப்போது அறிஞர்கள் குடியரசு முறையை வற்புறுத்துகிறார்கள். எல்லோரும் உரிமை பெற்றால் தான் எவரும் ஏமாறாமல் வாழ வழி உண்டு என்று எடுத்துரைக்கிறார்கள். எல்லோரும் வல்லவர்களாக ஆனால் தான், எவரும் ஏங்காமல் வாழமுடியும் என்று விளக்குகிறார்கள். எல்லோரும் வல்லமை பெற்றால்தான், எல்லோரும் நல்லவர்களாக வாழக்கூடும் என்று தெளிவாகச் சொல்கிறார்கள். அப்போதுதான் உலகம் நல்லது, காலமும் நல்லது என்று காண முடியும் என்பது, அவர்கள் பெற்றுள்ள புதிய நம்பிக்கை.

இந்த முயற்சியில் சட்டங்கள் தோற்ற பிறகும், பொதுமக்கள் சோர்ந்த பிறகும், அறிஞர்கள் சிலர் பின்வாங்கவில்லை, அவர்களிடம் தளராத உறுதி இருந்து வருகின்றது. அதுதான் அவர்களுடைய மனச்சான்றின் உறுதி. சட்டங்கள் பணத்துக்குப் பணிந்து விட்டன. பொதுமக்கள், பணத்துக்குப் பணிந்து விட்டார்கள். ஆனால், இந்த அறிஞர் பணியவில்லை. பணம் பெரியது அல்ல, குணமே பெரியது என்று தொன்றுதொட்டுச் சொல்லி வருகிறார்கள். அறத்தை வணங்கு, அதிகாரத்தை வணங்காதே என்று அன்று முதல் வலியுறுத்தி

வருகிறார்கள். சட்டங்கள் குணத்தைவிட்டுப் பணத்தின் பின்னே சென்றன. பொதுமக்கள் அறத்தை வணங்காமல், அதிகாரத்தை வணங்கினார்கள். இந்த அறிஞர்கள் மட்டும் மனச்சான்றின் வழியில் உறுதியோடு நின்றார்கள். இந்தச் சான்றோர்களால்தான் உலகம் திருந்தப்போகிறது.

உலக வாழ்க்கையைக் கெடுக்கவும் எடுக்கவும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளவை மூன்று; சட்டம், பொதுமக்களின் போக்கு, சான்றோரின் மனச்சான்று. இம் மூன்றும் மூன்றுவகை வேலிகள். சட்டம் உளுத்தால் பொதுமக்கள் ஏமாந்து கலங்கினால் சான்றோர் தாங்குவது திண்ணம். சான்றோரின் மனச்சான்றே உண்மையான வேலி. இதனால்தான் திருவள்ளுவர் அவர்களைப் போற்றும்போது, பண்புடையவர்கள் இல்லையானால், உலகம் எப்போதோ மண்ணாய் மறைந்து அழிந்து போயிருக்கும் என்றார்.

பண்புடையார்ப் பட்டுஉண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.

(திருக்குறள்)

டாக்டர். மு. வரதராசனார்
நாட்டுப்பற்று

அரும்பதங்கள்

மிசை

நசங்குகின்றன

நாகரிகம்

நேர்முகமான உறவு

குடியரசு

பயன்

சட்டசபை

ஊழல்

அல்லல்

பொது நிலையக் கட்டடம்

அறவோர் நினைவு நாட்கள்

இயக்கங்கள்

கிளர்ச்சிகள்

கோலி வருகிறார்கள்

தேர்வுகள்

மனச்சான்று

திண்ணம்

சான்றோர்

மாய்வது

பயிற்சிகள்

1. “உலகம் பொல்லாதது” “உண்மைக்குக் காலமில்லை” போன்ற கூற்றுக்களுக்கு கட்டுரையாசிரியர் தரும் விளக்கங்கள் யாவை?
2. “நல்ல நிலம்” என்பதற்கு ஓளவையார் கூறியுள்ள கருத்து யாது?
3. அமைதியும், ஒழுங்கும் எங்கும் வாழ வேண்டுமென்றே சட்டங்கள் அமைந்தன. ஆனால் சட்டங்கள் அழியாமல் இருக்க அமைதி ஒழுங்கு முதலியவை அழிவதன் காரணங்கள் யாவை?
4. முற்காலத்திலும், இக்காலத்திலும் “சட்டஆக்கம்” பற்றி கட்டுரையாசிரியர் ஒப்பிட்டுக் காட்டும் முறைமையை விளக்குக.
5. தற்காலத்தில் ஊழல் மலிந்திருப்பதற்கு ஆசிரியர் கூறும் விளக்கம் என்ன?
6. உலக வாழ்க்கையைக் கெடுக்கவும், எடுக்கவும், ஆற்றல் பெற்றவை என கட்டுரையாசிரியர் கூறியவை யாவை?
7. “பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம்” என கட்டுரையாசிரியர் துணிந்து கூறுவது ஏன்?

திருக்குறள்

1. அன்புடைமை

அ. தாவது அவ் வாழ்க்கைத் துணையும் புதல்வரும் முதலிய தொடர்புடையார்கண் காதலுடையன் ஆதல், அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும். இல்லறம் இனிது நடத்தலும், பிற உயிர்கள்மேல் அருள்பிறத்தலும் அன்பின் பயன் ஆகலின், இது வேண்டப்பட்டது. வாழ்க்கைத்துணை மேல் அன்பு இல்வழி இல்லறம் இனிது நடவாமை “அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும், துறவோர்க்கு எதிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின், விருந்து எதிர்கோடலும் இழந்த என்னை (சிலம்பு - 16, 71-73) என்பதனாலும், அதனால் அருள் பிறத்தல், அருள் என்னும் அன்பு ஈன் குழவி” (குறள் 757) என்பதனானும் அறிக.

1. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர் புன்கண் நீர் பூசல் தரும்.

அன்பிற்கும் அடைக்கும் தாழ் உண்டோ - அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தாழ் உளதோ, ஆர்வலர் புன்கண்நீர் பூசல் தரும் - தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டாரது துன்பம் கண்டுளி அன்புடையார் கண் பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே உள் நின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியத் தூற்றும் ஆதலான்.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது. ஆர்வலரது புன்மை கண்ணீர் மேல் ஏற்பட்டது. காட்சியளவைக்கு எய்தாதாயினும் அனுமான அளவையான் வெளிப்படும் என்பதாம். இதனான் அன்பினது உண்மை கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : அன்பு கொள்ளப்பட்டாரது துன்பம் கண்டபோதே அன்புடையவர்கள் கண்ணீரே உள்ளிருக்கும் அன்பினைக் காட்டிவிடும்.

2. அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

அன்பு இலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர் - அன்பிலாதார் பிறர்க்குப் பயன்படாமையின் எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியர். அன்புடையார் என்பும் பிறர்க்கு உரியர் - அன்புடையார் அவற்றானே அன்றித் தம் உடம்பானும் பிறர்க்கு உரியர்.

ஆன் உருபுகளும் , பிரிநிலை ஏகாரமும் விகாரத்தால் தொக்கன. “என்பு” ஆகுபெயர். என்பும் உரியராதல் “தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின் தபுதி அஞ்சிச் சீரை புக்கோன்” (புறம்.43) முதலாயினார்கள் காண்க.

கருத்துரை : அன்பிலார் எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே உரியவராவர். அன்புடையவர் பிறர்க்குத் தம் எலும்பையும் கொடுக்க உரியவராவர்.

3. அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு.

ஆர் உயிர்க்கு அன்போடு இயைந்த தொடர்பு - பெறுதற்கு அரிய மக்கள் உயிர்க்கு உடம்போடு உண்டாகிய தொடர்ச்சியினை, அன்போடு இயைந்த வழக்கு என்ப - அன்போடு பொருந்துதற்கு வந்த நெறியின் பயன் என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்.

பிறப்பினது அருமை பிறந்த உயிர்மேல் ஏற்றப்பட்டது. “இயைந்த” என்பது உபசார வழக்கு. வழக்கு : ஆகுபெயர். உடம்போடு இயைந்தல்லது அன்பு செய்யலாகாமையின், அது செய்தற் பொருட்டு இத்தொடர்ச்சி உளதாயிற்று என்பதாம். ஆகவே, இத்தொடர்ச்சிக்கு பயன் அன்புடைமை என்று ஆயிற்று.

கருத்துரை : உயிருக்கு உடம்போடு உள்ள உறவானது, அன்போடு பொருந்துதற்கு வந்த பயன் என்று கூறுவர்.

4. அன்புஈனும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.

அன்பு ஆர்வமுடைமை ஈனும் - ஒருவனுக்குத் தொடர்புடையார் மாட்டுச் செய்த அன்பு அத் தன்மையால் பிறர்மாட்டும் விருப்பமுடைமை தரும், அது நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பு ஈனும் - அவ்விருப்பமுடைமைதான் இவற்குப் பகையும் நொதுமலும் இல்லையாய் யாவரும் நண்பு என்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத் தரும்.

உடைமை : உடையனாம் தன்மை, யாவரும் நண்பாதல், எல்லாப் பொருளும் எய்துதற்கு ஏதுவாகலின், அதனை “நாடாச் சிறப்பு” என்றார்.

கருத்துரை : அன்பானது ஆசையைத் தரும்; அது நட்பு என்று சொல்லப்படுகின்ற சிறப்பையும் தரும்.

5. அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு.

அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு என்ப - அன்புடையராய் இல்லறத்தோடு பொருந்திய நெறியின் பயன் என்று சொல்லுவார் அறிந்தோர், வையகத்து இன்பு உற்றார் எய்தும் சிறப்பு - இவ் உலகத்து இல்வாழ்க்கைக் கண் நின்று, இன்பம் நுகர்ந்து அதன் மேல் துறக்கத்துச் சென்று எய்தும் பேரின்பத்தினை.

“வழக்கு ஆகுபெயர். இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்று மனைவியோடும் மக்களோடும் ஒக்கலோடும் கூடி இன்புற்றார், தாம் செய்த வேள்வித் தொழிலால் தேவராய் ஆண்டு இன்புறுவர் ஆகலின், “இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு” என்றார். தவத்தால் துன்புற்று எய்தும் துறக்க இன்பத்தினை, ஈண்டு இன்புற்று எய்துதல் அன்பானன்றி இல்லை என்பதாம்.

கருத்துரை : துறக்கத்துச் சென்று அடையும் பேரின்பத்தை மண்ணுலகில் இல்வாழ்க்கையில் பொருந்திய அன்பின் பயன் என்று கூறுவர்.

6. அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

அன்பு சார்பு அறத்திற்கே என்ப அறியார் - அன்பு துணையாவது அறத்திற்கே என்று சொல்லுவர் சில அறியார்; மறத்திற்கும் அஃதே துணை - ஏனை மறத்திற்கும் அவ் அன்பே துணையாவது.

ஒருவன் செய்த பகைமை பற்றி உள்ளத்து மறம் நிகழ்ந்துழி, அவனை நட்பாகக் கருதி அவன்மேல் அன்புசெய்ய அது நீங்குமாகலின், மறத்தை நீக்குதற்கும் துணையாம் என்பார், “மறத்திற்கும் அஃதே துணை” என்றார், துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார்” (குறள்.1299) என்புழிப் போல, இவை ஐந்து பாட்டானும் அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : அறத்திற்கே அன்பு துணையாகும் என்று அறியாதவர் கூறுவர். மறத்தை நீக்குதற்கும் அவ் அன்பே துணை.

7. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.

என்பு இலதனை வெயில் போலக் காயும் - என்பு இல்லாத உடம்பை வெயில் காய்ந்தாற்போலக் காயும், அன்பு இலதனை அறம் - அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள்.

“என்புஇலது” என்றதனான் உடம்பு என்பதூஉம், “அன்பு இலது” என்றதனான் உயிர் என்பதூஉம் பெற்றாம். வெறுப்பு இன்றி எங்கும் ஒரு தன்மைத்து ஆகிய வெயிலின்முன் என்புஇலது தன் இயல்பாற்சென்று கெடுமாறுபோல, அத் தன்மைத்து ஆகிய அறத்தின்முன் அன்புஇலது தன்இயல்பாற்கெடும் என்பதாம். அதனைக் “காயும் என வெயில், அறங்களின்மேல் ஏற்றினார். அவற்றிற்கும் அவ் இயல்பு உண்மையின். இவ்வாறு “அல்லவை செய்தாற்கு அறம் கூற்றம்” (நான்மணி 84) எனப் பிறரும் கூறினார்.

கருத்துரை : எலும்பு இல்லாத புழுக்களை வெயில் வருத்துவது போல, அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள் வருத்தும்.

8. அன்புகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்த் தற்று.

அகத்து அன்பு இல்லா உயிர்வாழ்க்கை - மனத்தின் கண் அன்பு இல்லாத உயிர் இல்லறத்தோடு கூடி வாழ்தல், வன்பாற் கண் வற்றல், மரம் தளிர்ந்து அற்று - வன்பாலின்கண் வற்றல் ஆகிய மரம் தளிர்ந்தாற் போலும்.

கூடாது என்பதாம். வன்பால் - வல் நிலம், வற்றல் என்பது பால் விளங்கா அ.றிணைப் படர்க்கைப் பெயர்.

கருத்துரை : அன்பில்லாத உயிர் வாழ்க்கையானது பாலைவனத்தில் பட்ட மரம் தளிர்ந்தாற் போன்றது.

9. புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப்பு அன்பி லவர்க்கு.

யாக்கை அகத்து உறுப்பு அன்பு இலவர்க்கு யாக்கை அகத்தின் கண் நின்று இல்லறத்திற்கு உறுப்பாகிய அன்புடையர் அல்லாதார்க்கு, புறத்து உறுப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும் - ஏனைப் புறத்தின் கண் நின்று உறுப்பாவன எல்லாம் அவ் அறஞ்செய்தற்கண் என்ன உதவியைச் செய்யும்?

புறத்து உறுப்பாவன : இடனும், பொருளும், ஏவல் செய்வாரும் முதலாயின. துணையொடு கூடாதவழி அவற்றால் பயன் இன்மையின் "எவன் செய்யும்" என்றார். உறுப்பு போறலின் "உறுப்பு" எனப்பட்டன. "யாக்கையில் கண் முதலிய உறுப்புக்கள் எல்லாம் என்ன பயனைச் செய்யும்? மனத்தின் கண் உறுப்பு ஆகிய அன்பு இல்லாதார்க்கு" என்று உரைப்பாரும் உளர். அதற்கு இல்லறத்தோடு யாதும் இயையு இல்லாமை அறிக.

கருத்துரை : உள்ளன்பு இல்லாதாற்குப் புறத்து உறுப்புக்களிலிருந்தும் பயனில்லை.

10. அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

அன்பின் வழியது உயிர்நிலை - அன்பு முதலாக அதன்வழி நின்ற உடம்பே உயிர் நின்ற உடம்பாவது; அஃது இலார்க்கு உடம்பு என்புதோல் போர்த்த - அவ் அன்பு இல்லாதார்க்கு உளவான உடம்புகள் என்பினைத் தோலால் போர்த்தன ஆம், உயிர் நின்றன ஆகா.

இல்லறம் பயவாமையின், அன்ன ஆயின. இவை நான்கு பாட்டானும் அன்பு இவ்வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : அன்போடு பொருந்திய உடம்பே உயிருள்ள உடம்பாகும். அன்பில்லாதது உயிரற்ற உடலாகும்.

2. விருந்தோம்பல்

அஃதாவது இருவகை விருந்தினரையும் புறந்தருதல், தென்புலத்தார் முதலிய ஐம்புலத்துள் முன்னைய இரண்டும் கட்டபுலனாகாதாரை நினைந்து செய்வன் ஆகலானும், பின்னைய இரண்டும் பிறர்க்கு ஈதல் அன்மையானும், இடை நின்ற விருந்து ஓம்பல் சிறப்புடைத்தாய் இல்லறங்கட்கு முதல் ஆயிற்று. வேறாகாத அன்புடை இருவர் கூடியல்லது செய்யப்படாமையின், இஃது அன்புடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

1. இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

இல் இருந்து ஓம்பி வாழ்வது எல்லாம் - மனைவியோடும் வனத்தில் செல்லாது இல்லின்கண் இருந்து பொருள்களைப் போற்றி வாழும் செய்கை எல்லாம், விருந்து ஓம்பி வேளாண்மை செய்தற்

பொருட்டு - விருந்தினரைப் பேணி அவர்க்கு உபகாரம் செய்தற்
பொருட்டு.

எனவே, வேளாண்மை செய்யாவழி இல்லின்கண் இருத்தலும்
பொருள் செய்தலும் காரணமாக வரும் துன்பச் செய்கைகட்கு
எல்லாம் பயன் இல்லை என்பதாம்.

கருத்துரை : இல்வாழ்க்கையில் வாழ்வதெல்லாம் விருந்தினரைக்
காப்பாற்றும் பொருட்டே.

2. விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

சாவா மருந்து எனினும் - உண்ணப்படும் பொருள் அமிழ்தமே
எனினும், விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் - தன்னை நோக்கிவந்த
விருந்து தன் இல்லின்புறத்ததாகத் தானே உண்டல், வேண்டற்பாற்று
அன்று - விரும்புதல் முறைமையுடைத்து அன்று.

சாவாமருந்து : சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து "விருந்து
இன்றியே ஒருகால் தான் உண்டலைச் சாவாமருந்து என்பார்
உளராயினும் அதனை ஒழிக" என்று உரைப்பினும் அமையும். இவை
இரண்டு பாட்டானும் விருந்தோம்பலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : விருந்தினரைப் புறத்தே வைத்து, அமிர்தமாயினும்
தானே உண்ணக் கூடாது.

3. வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுத லின்று.

வரு விருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை - தன்னை
நோக்கி வந்த விருந்தை நாள்தோறும் புறந்தருவானது இல்வாழ்க்கை,
பரு வந்து பாழ்படுதல் இன்று - நல்குரவான் வருந்திக்கெடுதல்
இல்லை.

நாள்தோறும் விருந்தோம்புவானுக்கு அதனான் பொருள் தொலையாது, மேன்மேல் கிளைக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை : வந்த விருந்தினரை நாள்தோறும் போற்றுபவன் வாழ்க்கை கெடுவதில்லை.

4. அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந்து ஓம்புவான் இல்.

செய்யாள் அகன் அமர்ந்து உறையும் - திருமகள் மனம் மகிழ்ந்து வாழா நிற்கும். முகன் அமர்ந்து நல்விருந்து ஓம்புவான் இல்-முகம் இனியனாய்த் தக்க விருந்தினரைப் பேணுவானது இல்லின் கண்.

மனம் மகிழ்தற்கு காரணம் தன் செல்வம் நல்வழிப்படுதல். தகுதி : ஞான ஒழுக்கங்களான உயர்தல். பொருள் கிளைத்தற்குக் காரணம் கூறியவாறு.

கருத்துரை : விருந்தினரைக் காப்பவன் வீட்டில் திருமகள் மகிழ்ச்சியுடன் வசிப்பாள்.

5. வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.

விருந்து ஓம்பி மிச்சில் மிசைவான் புலம் - முன்னே விருந்தினரை மிசைவித்துப் பின் மிக்கதனைத் தான் மிசைவானது விளை புலத்திற்கு, வித்தும் இடல் வேண்டுமோ - வித்திடுதலும் வேண்டுமோ? வேண்டா.

“கொல்” என்பது அசைநிலை. தானே விளையும் என்பது குறிப்பெச்சம். இவை முன்று பாட்டானும் விருந்து ஓம்புவார் இம்மைக் கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : முன்னே விருந்தினரைப் போற்றி உணவளித்து எஞ்சியதை உண்டு வாழ்பவன் நிலத்தில் விதை விதைக்க வேண்டுமா?

6. செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்து இருப்பான் - தன் கண்
சென்ற விருந்தைப் பேணிப் பின் செல்லக்கடவ விருந்தைப் பார்த்துத்
தான் அதனோடு உண்ண இருப்பான், வானத்தவர்க்கு நல்விருந்து
மறுபிறப்பில் தேவனாய் வானினுள்ளார்க்கு நல்விருந்து ஆம்.

“வருவிருந்து என்பது இடவழு அமைதி. நல்விருந்து : எய்தா
விருந்து. இதனான், மறுமைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : வந்த விருந்தினரைப் போற்றி, வரும் விருந்தாளியை
எதிர்நோக்கியிருப்பவன் தேவர்களுக்கு விருந்தினனாவான்.

7. இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

வேள்விப்பயன் இனைத்துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை-
விருந்தோம்பல் ஆகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன அளவிற்கு
என்பதோர் அளவுடைத்தன்று, விருந்தின் துணைத்துணை - அதற்கு
அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு.

ஐம்பெரு வேள்வியின் ஒன்றாகலின் “வேள்வி” என்றும் பொருள்
அளவு “தான் சிறிது ஆயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால், வான்
சிறிதாப் போர்த்து விடும்” (நாலடி 38) ஆகலின், “இனைத் துணைத்து
என்பது ஒன்று இல்லை” என்றும் கூறினார். இதனான் இருமையும்
பயத்தற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : விருந்தோம்புதலாகிய வேள்வியின் பயனை அளவிட்டுக்
கூறுவதற்கில்லை. அது விருந்தினரின் தகுதிக்கு ஏற்ற அளவே
ஆகும்.

8. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம் என்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.

பரிந்து ஓம்பிப் பற்று அற்றேம் என்பர் - நிலையாப் பொருளை வருந்திக் காத்துப் பின் அதனை இழந்து இதுபொழுது யாம் பற்றுக்கோடு இலமாயினேம் என்று இரங்குவர், விருந்து ஓம்பி வேள்வி தலைப்படாதார் - அப்பொருளான விருந்தினரை ஓம்பி வேள்விப் பயனை எய்தும் பொறியிலாதார்.

ஈட்டிய ஒருபொருளைக், காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம்” (நாலடி 280) ஆகலின், “பரிந்து ஓம்பி” என்றார். “வேள்வி” ஆகுபெயர்.

கருத்துரை : விருந்தோம்பும் வேள்வியில் ஈடுபடாதார் வருந்திக் காத்த பொருளை இழந்த பின் பற்றுக்கோடு இழந்தோமே என்று வருந்துவார்.

9. உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு.

உடைமையுள் இன்மை விருந்து ஓம்பல் ஓம்பா மடமை - உடைமைக் காலத்து இன்மையாவது விருந்தோம்பலை இகழும் பேதைமை, மடவார்கண் உண்டு - அ.து அறிந்தார்மாட்டு உளதாகாது, பேதையார்மட்டே உளதாம்.

உடைமை : பொருளுடையனாம் தன்மை, பொருளால் கொள்ளும் பயனை இழப்பித்து உடைமையை இன்மை ஆக்கலின் மடமையை இன்மையாக உபசரித்தார். பேதைமையான் விருந்தோம்பலை இகழின், பொருள் நின்ற வழியும் அதனால் பயன் இல்லை என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் விருந்தோம்பா வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : செல்வத்துள் வறுமையாவது விருந்தினரை உபசரியாமை. அ.து அறிவில்லாதவர் இடத்தில் உண்டு.

10. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

அனிச்சம் மோப்பக் குழையும் - அனிச்சப் பூ மோந்துழியன்றிக் குழையாது, விருந்து முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும் - விருந்தினர் முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்.

“அனிச்சம்” ஆகுபெயர். சேய்மைக்கண் கண்டுழி இன்முகமும், அதுபற்றி நண்ணிய வழி இன்சொல்லும், அதுபற்றி உடன்பட்டவழி நன்று ஆற்றலும். என விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாத மூன்றனுள், முதலாய இன்முகம் இல்வழிச் சேய்மைக்கண்ணே வாடி நீங்குதலின், தீண்டியவழி அல்லது வாடாத அனிச்சப் பூவினும் விருந்தினர் மெல்லியர் என்பதாம். இதனான் விருந்தோம்புவார்க்கு முதற்கண் இன்முகம் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

கருத்துரை : அனிச்சப்பூ மோந்த உடன் வாடும், முகம் வேறுபட்டு நோக்க விருந்தினர் வாடுவர்.

அரும்பதங்கள்

ஆர்வலர்

பூசல்

இயைந்த

என்பு

ஈனும்

நாடாச் சிறப்பு

அறம்

மறம்

துணை

வற்றல்

தளிர்ந்து
உறுப்பு
யாக்கை
உயிர்நிலை
வேளாண்மை
பருவந்து
செய்யாள்
மிச்சில்
மடவார்
பரிந்து ஓம்பி
மோப்பம்
குழையும்
துணைத்துணை

பயிற்சிகள்

(1) பின்வருவனவற்றுக்குச் சுருக்கமான விடை எழுதுங்கள்.

1. அன்பின் பயன்கள் எனக் குறிப்பிட்டவை யாவை?
2. அன்புடைமையை எல்லோரும் அறியச் செய்வது எது?
3. அன்புடையார், அன்பிலார் ஆகிய இரு சாராரும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றனர்?

4. "மறத்துக்கும் அதுவே துணை" என்னும் தொடரை விளக்குக.

5. "எலும்பு இல்லாததை வெயில் காயுமே" என்பது எதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது?

(2) இவ்வதிகாரத்திலுள்ள குறட்பாக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, பின்வரும் வினாக்களுக்கு ஏறத்தாழ நூறு சொற்களில் விடை எழுதுக?

(1) (அ) அன்பினது சிறப்பு எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது?

(ஆ) அன்பில்லாதவிடத்து ஏற்படும் குற்றங்கள் யாவை?

(2) (அ) விருந்தோம்பலின் சிறப்பு யாது?

(ஆ) விருந்தோம்பலின் இம்மை மறுமைப் பயன்கள் யாவை?

ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்லுகிறான்

இதயத்தில் எழுந்த அவசரத்திலும் படபடப்பிலும் தன்னையிழந்து, ஆடைகள் வெயர்த்து ஒழுகி நனைந்து தட்டுத் தடுமாறி, வயல் வர்ப்புகளுடாக விரைந்து கொண்டிருந்த சின்னையா, இன்னும் பாதி வழியைத் தாண்டியிருக்க மாட்டான் - அதற்கிடையில் கல்லூரி மணி கம்பீர ஓசையுடன் காற்றிற் கலப்பது, அவன் காதில் மெதுவாய் கேட்கிறது.

அவ்வோசை, அலைகளாகத் தந்தி வந்து, அவனது உள்ளத்தைத் திடுக்கிட்டுச் சிதற வைக்கிறது. ஒரு கணம் கால்கள் நிற்கின்றன. ஏதோ ஒரு உந்தல் அவற்றில் எழுந்து, நின்ற கால்கள் வேகமாக, வேகமாக, அவனை இழுத்துச் செல்லத் தொடங்கும்போது, நேரம் சென்று விட்டதேயென்ற கவலையும் கல்லூரிக் கதவுகளைத்தாண்டி சந்தடியிழந்த வராந்தாக்களினூடாக - ஆக இறுதியிலுள்ள வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறதேயென்ற அவஸ்தையும், ஒருங்கே எழுந்து அலுவலகமும் அதிபரும் அவனுள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய நடுக்கத்தில், வீட்டுக்கே திரும்பி விடலாமா என்ற எண்ணம் தலையெடுக்கிறது.

எல்லாமே ஒரு கணத்தில் மறைய, நேரத்தை வானத்திலளக்கும் பழக்கத்தில், வானத்தை வெறிச்சிட நோக்கி அவன் விரையத் தொடங்குகிறான். அவனால் இன்றைக்கு வானத்தைப் பார்த்து சரிவர நேரத்தைக் கணக்கிட முடியாது. கருமை கருமையாக, குவிந்து கலைந்து. வானத்தில் அலைந்து வரும் மழை முகில்கள்... திடீரென்று நேற்றிரவு முழுவதும் விடாமல் கொட்டிய மழை வயல் வர்ப்புகளைச் சேறாக்கி, அவனை நடக்கவிடாமல் களிமண் பிசுபிசுவென கால்களில் ஓட்டுகிறது.

அவனால் நடக்க முடியவில்லை. ஒரே சினம்.

வயல்களுக்கும்ப்பால் பிரதான வீதி இருக்கிறது. பிரதான வீதியையொட்டி அவனுடைய கல்லூரி இருக்கிறது.

அவனுக்குத் தெரிந்த ஒன்பது வருடங்களில், ஆரம்ப வகுப்புத் தொடக்கம் இன்றுவரை வயல்களையும் பிரதான வீதியையும் இணைக்கும் ஒழுங்கற்ற இந்த வரப்புப் பாதைகளிலேதான், அவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். மழை காலங்களில் அவனுக்கு அந்தப் பாதையில் பொல்லாத ஆத்திரம் வரும். ஒரே களிமண் : ஒருங்கிய வரப்புகள், அது, சேறும் சகதியுமாய், நடக்கமுடிவதில்லை.

இப்பொழுது பாதையின் ஒழுங்கீனத்தை யோசிக்காது, யோசிக்க இயலாத அவசரத்தில், வயல்களுக்கும்ப்பால், பிரதான வீதியில், மாணவர்களைக் காணமுடியாதிருந்த அந்தச் சூழ்நிலையே அவனுக்கு முக்கிய பிரச்சினையாய் தோன்றுகிறது.

“இண்டைக்கு இந்த அப்பனாலை, நல்லா நேரம் போட்டுது. அறுவான் : காலைமை மாட்டன், மாட்டன் எண்டு சொல்லக் கேட்டானே? “கொத்த வாடா, கொத்தவாடா” எண்டு உசிரை எடுத்தும் போட்டு, இப்ப இந்தக் கொதி குடலன்; தலைமை வாத்தி.... பார்த்தும் பாராமை எக்கச் சக்கமாக என்னை அடிச்சுக் கொல்லப் போறான்... அதுவும் என்னை யெண்டால் அவனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது.... இப்பிடையும் ஒரு படிப்பு எனக்கு வேணுமோ? கொத்தி, இந்தக் கைமுட்டுக் கை நோகிற நோ.... நோகுது எண்டு ஆருக்கு சொல்றது? இதோடைதான் இன்று முழுக்க “நோட்சும்” எழுதவேணும்.... இருக்கிற அலுப் பிலை... வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனா எவ்வளவு சுகமா இருக்கும்?

நேற்றிரவு மழை கொட்டித் தீர்ந்திருந்ததால், மழையினாலேற்பட்ட ஈரலிப்பு, மண்ணைப் பதமாக்கி, விளைந்து குலுங்கும் நெல்லுக் கதிகளின் மலர்ச்சி போலக் குதூகலத்தை காலையிலெழுந்து

பார்த்ததும் தருகிறது. காலையில், பொழுது புலருகிற நேரம் பாயில் கிடந்து புரண்டு கொண்டிருக்கையில், சில்லென்று வந்த காற்றின் மென்மையான குளிர்ச்சி, கண் இமைகளுக்குள் நித்திரையை அள்ளிச் சொரிந்தது. அதனிலிருந்த லயிப்பால், கலைந்திருந்த கந்தல்சேலையை இழுத்து, உடல் பூராவும் அவன் போர்த்திக் கொள்கிறான்.

அப்பொழுதுதான் அந்தக் கம்பீரமான நயம் செறிந்த அழைப்பு அவன் தந்தையிடமிருந்து வருகிறது.

“காலைக் கோழி கூவி எவ்வளவு நேரமாச்சு? இன்னும் படுக்கையே? சரி.... சரி.... கிடந்தது போதும். எழும்பு... நிலம் பதமாகக் கிடக்கு.... தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப் போனமெண்டால் ஒரு முச்சிலை கொத்தி முடிஞ்சிடும்.... இண்டைக்குக் கொத்தாட்டில் பிழை.... பிறகு விடாமல் மழை கொட்டினாக் கொத்தேலாமைப் போயிடும்....”

சோம்பல் கழியவில்லை.

கூதலும் பாயும் தரையின் குளிர்ச்சியும் எழும்பாதே என்கின்றன.

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரம் போயிடும்... அதுதான் யோசிக்கிறன். இப்ப நீங்கள் கொத்துங்கோவன்... பின்னேரம் நான் வந்து கொத்திறன்”.

“பின்னேரம் மழை வந்தாலும் ஆர் கண்டது? நீ இப்ப வந்து, கொஞ்சம் கொத்திப் போட்டுப் போவன். பிறகு எங்கடை சின்னவியைக் கேட்டுப் பார்ப்பம். பதம் போயிட்டால் பின் ஒண்டுமே செய்ய இயலாது”.

“நான் கெதியாய் போகோணும்... கொஞ்ச நேரம் தான் நிண்டு கொத்துவன்...”

பன்னைப் பழக் கொப்பளங்கள், கைகளில் தெறித்தெழும்

வரை மண்வெட்டியும் கையுமாக நிலத்தின் வயிற்றை ஹிம்சை செய்து கொண்டிருந்த பொழுது, யாரோ பள்ளிக்கூடமில்லையோ என்று கேட்ட கேள்வியில், கல்லூரி கண்களில் தெரிந்து, இதோ - இப்பொழுது - வயல் வர்ப்புகளைத் தாண்டி கல்லூரிக் கதவுகளுக்கப்பால், அவன் தாவுகிறான். கல்லூரி அதிபருக்குத் தெரியாமல் இனி, ஓடி மறைய வேண்டும். மூளை தறியடிக்கிறது. விழிகள், திருட்டு முழிமுழிக்கின்றன.

சென்ற, போல்ஸ் கல்லூரி அதிபர் மிகவும் பொல்லாதவர். சின்னையா போன்ற பயந்த, வெயர்வை சிந்தும் அழுக்குத் தோற்றங்களைக் கண்டால், அவர்கள் கல்லூரி ஒழுங்கு விதிகளை மீறுகிற "சுரணையற்ற" ஜென்மங்கள் என அவருள் வேக்காடு தோன்றிவிடும். அற்ப காரணங்களை வைத்துக்கொண்டு, பிரம்பால் நொட்டிக் கொண்டிருப்பார்.

அது ஒரு வெள்ளைக்காரன் பாடசாலையாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவரது அபிலாசையினால் சின்னையா போன்றவர்கள் அவரிடம் சிதறு தேங்காய்கள்.

"அப்பனாம் அப்பன்... நான் அப்பவே, தோட்டத் துக்கு வந்தனெண்டால் நேரம் போயிடும் எனச் சொல்லச் சொல்ல, கேட்டாத்தானே? இப்ப எனக்கு விழப் போகுது அடி... பள்ளிக்கூடம் போற நேரத்திலை, தோட்டத்துக்கு வர ஏலாதெண்டால் பெரிய தத்துவம் மட்டும் அவருக்குப் பேசத் தெரியும்.... அவர், அவருடைய அப்பர், முப்பாட்டன், முழுப்பேரும் தோட்டம் தானாம் செய் தவை.... அதோடை, தான், தோட்ட வேலை செய்து பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தவராம்.... இவற்றை படிப்பு எனக்குத் தெரியாதே? அது தான் அவர் நாலாம் வகுப்பும் படிக்கவில்லை. அவற்றை கெட்டித்தனமான பேச்சை நினைக்க, எனக்குப் பத்திக்கொண்டு வருகுது.. என்றை கஷ்டம் விளங்கினாத்தானே?

அவனைக் கண்டால், பொதுவாகவே கல்லூரி அதிபருக்கு ஆவதில்லை. ரௌத்ரம் பிறக்கும். தனது பாதி பழுத்த அணிஞ்சில் பழக் கண்களால் நெருப்புக் கொள்ளிகள் எரிவதுபோல, குற்றம் கடியும் மோப்பப் பார்வையுடன் அவர் சுட்டெரிக்கும் போதெல்லாம். அவனுக்குத் தேகம் பதறும்; கோணும்; கவலை பொங்கும்; தன் மேலுள்ள கோபத்துக்குக் காரணம் என்ன என்பது, புரியாது உள்ளம் சாம்பும்....

கல்லூரி நுழை வாசலுக்கு அடுத்ததாக, இருக்கும் அதிபர் காரியாலயத்தைக் கடந்து, அப்பால் எட்டாம் வகுப்பறை வரை சென்றதும், அப்பாடா என்ற நிம்மதி. செருமக்கூட தைரியம் வருகிறது; சிரிக்க முடிகிறது; நிதானமாக நடக்கலாம்...

இனி, அதோ - அந்தத் தண்ணீர்க் குழாய் இருக்குமிடத்தையும் தாண்டி, நூல் நிலையக் கட்டிடத்தையும் கடந்துவிட்டால் அவனது வகுப்பறை வந்துவிடும்.

நேர சூசிக்குத் தக்கபடி பாடநூல்களைக் கொண்டு வந்ததாக ஞாபகமில்லை. கொத்திய களைப்பு ஒரு பக்கம் கல்லூரி அவசரம் மறுபக்கம். தோட்டத்திலிருந்து வீட்டுக்கு ஓடிப்போனதுதான் அவனுக்குத் தெரியும். கொடியில் கிடந்த கால்சட்டையைக், குவிந்து கிடந்த துணிகளுக்குள்ளிருந்து இழுத்தது, இழுத்த வேகத்தில் கொடி அறுந்தது. கொடி அறுந்ததையும் அலட்சியப்படுத்திக் கொண்டு உடுப்பு அணிந்தது, அவசர அவசரமாக நாலுகால் பாய்ச்சலில் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது, இவையனைத்தும் எப்படி நடந்து முடிந்தன என்பது அவனுக்குத் தெரியாது; படபடப்பில் எல்லாம் நடந்தன. சாப்பாடு கூட இல்லாமல், நேற்றுப் பின்னேரம் போட்டது போட்டபடி கிடந்த புத்தகங்களையும் கொப்பிகளையும் அள்ளிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

இன்றைக்குரிய நாள்...

ஓ.... நேற்றுத்தானே இருபத்தியேழாம் திகதி? இருபத்தேழு, செவ்வாய். அப்படியானால் இன்றைக்குப் புதன்.... புதன்....

புதன்கிழமை முதல் வகுப்பு ஆங்கிலம். படிப்பிப்பவர், அதிபர்

என்ன மறதி? எட்டாம் வகுப்பைக் கடந்ததும் வந்த நிம்மதிக்கேள்
இந்த அஸ்தமனம்?

அதிபரின், வளைந்து, கிழிந்து, சிராய்ந்து தொங்கும் பிரம்பு
தன்னை ருசியாமலிருக்க வேண்டுமென நொடிக்கு நொடி அவனது
பிரார்த்தனைகள். திடுக்கிட்டு காற்சட்டை, மேலங்கியைப் பார்க்கிறான்.
வெண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. கொடியில் போட்டதால் சிறிது
கசங்கல், அவ்வளவுதான்... அது கிடக்கட்டும், இன்றைக்கு பாடமாக்கச்
சொல்லி ஏதாவது பாட்டுச் சொல்லிவிட்டவரா அதிபர்....?

அந்தப் பாட்டு.... கவிஞன் லோர்ட் பைரனுடைய
ஒரு காதல் பாட்டு, படிப்பித்தவர். அது.... அது....
பாடமாக்கிச் சொல்வது இன்றைக்கா? நாளைக்கு-
வியாழக்கிழமை என்று தானே சொன்னவர்?
அப்படியானால் இன்றைக்கு கேட்கமாட்டார்;
இன்றைக்கு ஆங்கில இலக்கணம்; நென் அன்ட்
மார்ட்டின்” எழுதிய இலக்கணப் புத்தகம் கொண்டு
வரவில்லை... அடி விழுத்தான் போகுது”

பிரார்த்தனை, இன்று பொய்யாய், கனவாய், இப்போ பழங்
கதையாய் எரிச்சலில் முடிந்துவிட்டது.

கையடங்கலும் பச்சைத் தழும்புகள்.

அடிகளை வாங்கிக்கொண்டு, அவன் வாங்கில் குந்துகையில்
அவனைப் பரிதாபத்தோடு அருகிலிருந்த நண்பன் பார்க்கிறான்.
மெதுவாக அந்த நண்பன் முணு முணுக்கிறான்....

“டேய்... உனக்குத் தெரியாதோடா, இந்தச் சிடு
மூஞ்சியின்ரை குணம்....? ஏனோ தெரியவில்லை,
உன்னை யென்றால் எரிகிறார்; விழுகிறார்; ஏசு
கிறார்; அடிக்கிறார். இப்பத்தான்டா, நீ வரக்கு

ஒரு நிமிஷம் முந்தி, உன்னைப் போலத்தான் நேரம் பிந்தி உவன் சந்திரன் வந்தான்.... ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, மெல்லிய சிரிப்போடை - “சரி பரவாயில்லை, போய் உட்காரு” என்று சொல்லுகிறார்.... எனக்கு என்னமோ தெரியவில்லை, உன்மீது அவருக்கு நிறையக் கோபம்.... அதுக்குத் தக்கதாப்போலை, நீயும், “புத்தகமில்லை, கொப்பியில்லை, பாடம் படிக்கயில்லை, உடுப்பில்லை” - அப்படி இப்படி யென்று ஏதோ ஒரு காரணத்துக்கு ஆளாகியிருக்கிறாய்.... சந்திரனைப் போல ஒரு “டாக்குத்தர்” மகனாக நீயுமிருந்தா உனக்கு ஏன், அவர் அடிக்கப் போறார்.... அவனைப் பார்த்து “நீங்கள்” என்று கதைக்கிறத்துக்கும் உன்னை, என்னைப் பார்த்து “டா, புடா, நீ” என்று அவர் கதைக்கிறத்துக்கும் ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் அவர் மனதில் இருக்கிறதாப்போலை படுகுது.”

அவனுக்கு, பச்சைத் தழும்புகளை உறுத்துப் பார்க்கும் பொழுது கல்லூரியை விட்டோடிப் போய், அந்த நிமிடமே வீட்டிலே, இப்பொழுது ஒரு கோடிக்குள் ஈரவிறகுடன் எரியாமற் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தாயின் மடியில் விழுந்து, கதறிப் புரண்டு அழ வேண்டும் போல, ஒவ்வொரு தழும்புகளாக அவள் தடவித் தடவி வாயால் ஊதி, தலைமை அதிபரைப் பிள்ளையில்லாப்-பாவி யென்று திட்டுவதை மனதாரக் கேட்டு ஆறுதலடைய வேண்டும் போல, அடக்க முடியாததொரு தாகம் அவனுள் எழுகிறது.

மறுகணம்...

இந்த அழகைக்கு, அவமானத்திற்கு, தொல்லைகட்கு அவளே காரணமெனத் தோன்றி, ஆசை தீர வாய் வலிக்கு மட்டும் - எத்தனை வீடுகட்குக் கேட்டாலும் சரி - அவளைப் பேசித் தீர்க்க வேண்டுமெனும் ஆவேசம் அவனுள் உந்துகிறது.

“வழியில்லாதவை எல்லாம், பிள்ளைகளை ஏன் பெற வேணும்? பெற்றுப்போட்டு, இப்படிச் சீரழிய விடுகிறதைக் காட்டிலும் பிறந்த கூட்டுக்கை நஞ்சு நசுக்காயைத் தந்து சாகடிச்சிருக்கலாம். பாரன்.... மூதேசியாட்டம், ஒண்டு இரண்டையே பெத்துது? எலிக்குஞ்சுகள் ஆறைப் பெத்து...”

திடீரென்று, சுருக்கங்கள் விழுந்த, சதா போராட்டங்களினால் களை இழந்த முகம், தண்ணீர்ப் பிரதிபிம்பமாக அவனுள் வந்து போகின்றது. கருநீலக் கண்களிலே ஒளி சிந்தும் நீர்த்துளிகள் குமிழிகளாய் உடைந்து வடியக் காத்திருக்கின்றன. பெற்றுவிட்ட ஒரேயொரு தோஷத்தால், தனது இரத்த வார்ப்பினது வயிற்றுக் கொதிப்பில் பிறக்கும் சொல்லம்புகள் அனைத்தும், ஒவ்வொரு நஞ்சு வில்லைகளாய் உடலிற் செறிய, நீரிலிருந்து வெளியேறிய மீனாகத் துடிக்கிறாள்.

“நான் உங்களைப் பிறக்கச் சொல்லிக் கேட்டனானே.... அது - அந்தப் பாழ்பட்ட கடவுள், இந்தப் பாவி யின்றை வயித்திலை உங்களைப் பிறக்கச் சொல்லி எழுதி வைச்சிட்டான்... இல்லையெண்டா, புண்ணிய ஆத்துமாக்களின்றை வயித்திலை பிறந்திருக்க மாட்டியனே?

அவன், பனிநீராய் அருவமாய் தோன்றிய நினைவுகளில் உருகிப் போகிறான். மனத்தில் தறி கட்டிய தாயின் மீதுள்ள ஆத்திரம், பச்சாத்தாபமாகக் கனிகிறது. பச்சைத் தழும்புகளின் வலியில் அணு அணுவாய் வேதனையைத் துய்க்கும் அவன், இன்றைக்குத் தனது தாயை” பெற்ற காரணம் கேட்டுச் சீறுவ தில்லையென முடிவு செய்து கொள்கிறான்.

வகுப்பில் ஒரு நாளும் அவன் அழுததில்லை; அழ அவனுக்கு வெட்கம். கையை உதறி “ஆ.. ஊ.... இல்லை சேர்....” என்ற பிரலாபங்களைக் கூட அவன் மொழிந்ததில்லை. உணர்ச்சியற்ற ஐடமாட்டம் நீட்டிய கைகள் மடங்காமல், அத்தனை அடிகளையும்

தாங்கி, அசமந்து, நானென்ற கர்வம் போல் அவன் காட்சியளிப்பான்.
அதுவே அதிபருக்கு ஆத்திரத்தை மேலும் தூண்டுகிறது.

அடிகள்....

உதைகள்....

ஏச்சுகள்...

“போடா, போய் தரவையிலே மாட்டுச் சாணம் அள்ளு, போ...
போ... உனக்கேன் படிப்பு? இங்கை வந்து, வாங்கிலை
மினக்கெடுத்ததை.... போ....”

அடிகள், உதைகள், ஏச்சுக்கள், அவனை நிர்த்தாட்சணையாய்த்
தாக்கி.... ஓ.... ஓ...! அவன் உள்ளத்தில் அழகை நீர்ப்பிரவாகமாக
முட்டிமோதி, அவனுள் விளைவிக்கும் உணர்ச்சிப் பிழம்புகளை
யாருக்குத் தெரியும்?

“சின்னையா.... இங்கே கிட்டவா.... ஏன் லேற்? டேய்
உன்னைத்தான்... ஏன் பேசாமல் மசங்குகிறாய்? நானுனக்கு என்ன
சொல்லியிருக்கிறன்? ஒரு நாள், இரண்டு நாள், நீ “லேற்”றாகவில்லை...
ஒவ்வொரு நாளும் “லேற்” தான். அதுமட்டுமா? ஏன்ரா.... ஆடு
திருடின கள்ளன் மாதிரி முழிக்கிறாய்...? ஊத்தை உடுப்புப் போட்டுப்
பள்ளிக்கூடம் வராதை யென்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருப்
பேன்?”

பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மொழி வழங்காமற் போகுமள
வுக்கு நாக்கு நடுங்குகிறது.

வேண்டிய மட்டும் அவர் அவனை மட்டரகமாகப் பேசிப்
போட்டுப் போகட்டும்; பரவாயில்லை. வளைந்த பிரம்பால் மட்டும்,
அவனை ருசிக்கக்கூடாதென அவனுள், கோடி கோடி உச்சரிப்புகள்....

“டேய் வரமாட்டியா... உம்... கிட்டகிட்ட... என்னால் இனியும்

உன்னோடு மாரடிக்க ஏலாது... பிடிச்சனெண்டால் தோல் உரிச்சுப் போடுவன்..."

பதுங்கிப் பதுங்கி, தயங்கித் தயங்கி, அவன் ஒவ்வொரு அடிகளையும் பெயர்த்து, ஒவ்வொரு வாங்கில்களையும் கடந்து, முன்னுக்கு - மேஜையடிக்கு - வருவதற்கிடையில், நேற்றைய இறந்த சம்பவங்கள் அவனது தாயின் கண்ணீரைப் போலவே அவனுள் பொல பொலக்கின்றன. நேற்று, உடுப்புத் தோய்க்க தாயிடம் அவன் சவற்காரத்துக்குப் பணம் கேட்டிருந்தான்; கிடைக்கவில்லை....

இப்பொழுது, கையில் விழப்போகும் வலிவு மிக்க ஒவ்வொரு அடிகளும் தந்தைமேல், தாயின்மேல், சகோதரங்கள் மேல் - எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கடவுளென வர்ணிக்கிறார்களே, அந்த ஒரு பண்டத்தின் மேல் - விழவேண்டிய அடிகளென வெஞ்சினப் பகைமையை ஊட்டுகின்றன.

"சீ... உதென்ன உடுப்பு... உனக்கேன் படிப்பு... தரவையிலை சாணி அள்ளப் போவன்..."

"....."

"நான் என்ன சொல்லுகிறன்? நீ உன்ரை பாடு... நீட்டா கை..."

அவனுக்கும் அவனது தோற்றம் அலங்கோலமென்று தெரியத்தான் செய்கிறது. இருந்தும் இன்றைக்கு கல்லூரிக்கு அவன் வரவேண்டுமென்றால் அந்த உடுப்பில் வரவேண்டியுமிருக்கிறது. அவனையறிமலே அவன் தன்னைப் பார்த்துக்கொள்கிறான். நன்றாக, விழித்து - தனது உடையின் அலங்கோலத்தைக் காணக் காண, அவன் கடைசியாகப் புதுச் சட்டை தைப்பித்த காலம் படமாகத் தெரிகிறது.

அது ஒரு சித்திரை வருஷப் பிறப்பு...

சின்னையாவுக்கு அவன் வளர்த்த ஆட்டுக்கிடாய் விற்ற பணம்

செலவிடப்படுகிறது. அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகி, இன்று சருகாகியும் விட்டது. அதிலிருந்து இன்றுவரை, ஏதாவது ஒரு நாள், ஒரு சேர்ட், காற்சட்டை எடுக்க வசதி வரவேயில்லை. ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் அவன் தாயிடம், தனக்குப் புது உடுப்புத் தேவையெனக் கூறிப் பார்த்தான். “பார்ப்போமே” என்ற பதில் கிடைத்தது. நெடுக இப்படித்தான், பார்ப்போமே” என்று பதில் கிடைக்கும்.

அவனும் கேட்பதை நிறுத்திக்கொள்கிறான்.

இருக்கும் ஓரிரு உடுப்புகளுடன் வாழ்க்கைச் சிக்கனத்தை அவன் பயின்று வருவது, அவனை ஒரு குடும்பச் சுமை நிறைந்தவன் போலாக்குகிறது.

அது அதிபருக்கு விளங்க வேண்டுமா, என்ன?

அதிபரிடம் கையை நீட்டி அடி வாங்க இஷ்டம் இல்லை. கை ஏய்க்காட்டுகிறது. ஏய்க்காட்ட, ஏய்க்காட்ட அடிகள் உக்கிரமமாகின்றன. காலையில் நிலத்தைக் கொத்தி கைகளிலுண்டான, பன்னைப்பழக் கொப்பழங்களிலொன்று உடைந்து, அதனிலிருந்து உவர்ப்பான சிறு நீர்த்துளிகள் சிதற மனம் பதறி ஓலமிடுகிறது.

“ஏன் பிறந்தேன்? ஏன் பிறந்தேன்?”

“அந்தத் தலைமை வாத்தியார் காற்சட்டை, சேர்ட் படு ஊத்தையாயிருக்கெண்டு உசிரெடுத்துப் போடுவன். ஒரு நாளே... இரண்டு நாளே... என்ரை அம்மாவெல்லே இனியும் என்னாலை தாங்கேலாது, மற்ற மற்ற பிள்ளைகளுக்கு முன்னாலை - வகுப்பிலை, அவையளெல்லாம் பாத்துக் கொண்டிருக்க நான் அடி வாங்கிறது உனக்கு விருப்பமோ சொல்லன் காது கன்னம் பாராமல் அந்தக் கொதிகுடலன், அடிக்கப். பிடிச்சானெண்டால் உலையிலை பிறகு

அரிசி போடத் தேவையில்லை. கொண்டு போட்டு விட்டுடுவன்... ஒரு "சன்லையிற்"றவது வாங்கித் தாவன்... தோய்ப்பம்..."

அவளுக்கு மகனைப் பார்க்கவே வெட்கமாய், அவனது ஒவ்வொரு சொற்களும் அவள் இதயத்தைப் பிடுங்கி பிடுங்கிய இடத்தில் வடியும் செங்குருதி அனைத்தையும் வெளியேற்றுகிறது போல - மயக்கம் வருகிறது. அவன் ஒன்றும் சொல்ல இயலாதவளாய், காதிலே விழுந்தது போலக் காட்டிக்கொள்ளாதவளாய், ஸ்தம்பிக்கிறாள்.

"என்னணை.... நான் சொல்லுறன்.... நீ. பேசாமல் இருக்கிறாய்....? இந்த ஊத்தை உடுப்போடை நான் என்னெண்டு பள்ளிக்கூடம் போவன்... நீ நம்பாட்டில் கொடியிலை இருந்து உடுப்பை எடுத்துக் கொண்டந்து காட்டட்டே... சரியான ஊத்தையாப் போச்சு... அதைத் தோய்க்கப் போறன்."

அவன் கிட்ட வந்து, அவள் மோவாயைத் திருப்பி தன் முகத்தருகே அவள் முகத்தை நிறுத்திக் கெஞ்சுகிறான்.

"என்னணை.. ஒரு சன்லையிற் சோப்பாவது வாங்கித் தரமாட்டியே? பொழுது படக்குமுந்தித் தோச்சப் போட்டன் எண்டால், ஆட்டுக்குக் குழையும் வெட்டிப் போட்டிட்டு நான் படிக்கலாம்... சோதனையும் கெதியா வரப்போகுது..."

அவளது மௌனத்துக்குள்ளே அடித்து வைத்த உணர்ச்சி களெல்லாம் வெளியில் ஒரு நதியின் அமைதி, உள்ளே பயங்கரச் சுழிகள் நிறைந்த நதியின் வேகமான சுழல். கடல்களின் மோசமான கொந்தளிப்பு.

"கடைசியாகக் கேட்கிறன். ஒரு சவுக்காரம் வாங்கித் தரமாட்டியே... உடுப்பெல்லாம் நாற்றம் அடிக்குது... தோய்க்க வேணும்.."

அவள் சேலைத் தலைப்பை அவிழ்க்கிறாள். சேலைத் தலைப்பிற்றான் கை காவலாக அவள் பணத்தை முடிந்திருப்பாள்.

அவிழ்த்த சேலைத்தலைப்பினை வெறுமை தவழப் பார்க்கும் பொழுது. உலகமடங்கிலும் வானத்தில் அழுது வடியும் முகில் கறுப்புகள் திரண்டு, அவள் முகத்திலே ஓட்டிக் கொள்கின்றன. சிரிக்கிறாள். சிரிப்பது போன்ற அழகை கலந்த ஜீவ ஓட்டமற்ற சிரிப்பு அது. பல்லைத் திறந்து வேதனையுடன் அனுங்குவதனைத்தும் சிரிப்பென்றும் கதையென்றும் பொருள் கற்பித்துவிட முடிகின்றதா என்ன?

“இங்கை கிட்டவா.... தம்பி வாவன்...”

அவள். அவனது சுருண்ட சுருள் சுருளான கேசத்தை இதமாகத் தடவிக் கொடுக்கிறாள் அவள் செய்த ஒரு குற்றத்துக்குக் கேட்கும் மன்னிப்புப் போல, வாஞ்சை தவழ்கிறது. சமாதான சமரஸம் தெரிந்தவள் அவள்.

“என்ரை குஞ்சல்லே... என்ரை ராசா... நாளைப் பாட்டுக்குப் போ... சத்தியமாக நாளைக்கு வேண்டி வைக்கிறன். ஒரே ஒரு நாள், பொழுதுதானே... வேணுமெண்டாப் பார்.. என்னெட்டை இருக் கிறதே ஐந்து சதம்தான்.”

கோதிய தலைமயிரை அவுக்கென விடுவித்துக்கொண்டே. மன்னாரைத் தாக்கும் புயலாக எழுகிறான்.

“எப்பதான் நீ. புறக்கணம் பாடாமல் விடுவாய்.... எப்ப உன்ரை தரித்திர மூஞ்சி விடியப்போகுது”

கொதி நீர் படுகிறது. பட்டுமே

கொதிநீரை ஆறவைக்கும் இதமான சொற்கள் அவளிடம் இருக்கின்றன.

“நீ கூட உணராவிட்டால் நான் என்னடா செய்வன்? பக்கத்து வீட்டு செல்லத்தட்டை ஒரு இருபத்தைஞ்சு சதம் கடன் வேண்டி

இப்பதான் தங்கச்சியை விட்டு மண்ணெண்ணைய் வாங்குவிச்சனான். கொஞ்சம் முந்திச் சொல்லியிருந்தா விளக்கு எரியாட்டியும் பரவாயில்லையெண்டு தந்திருப்பன். இனி, ஆரட்டை நான் கடனுக்கு பேற்றது? அவள் செல்லம் கூட முதலிலை பிள்ளையாணைக் காசில்லையெண்டு சொல்லிப் போட்டாள். என்றை முகம் போன போக்கைப் பார்த்து அவளின்ரை தாய் மனுஷி, தன்னெட்டை ஒரு இருபத்தைஞ்சு சதம் இருக்குதெண்டு அவளுக்கு சொல்லிச்சது... நாளைக்கு எப்பிடியும் வாங்கித்தாறன்.”

“சத்தியமா”

“சத்தியம்”

“நீ சொல்றதை நான் நம்பமாட்டன்.... நாளைக்கும் இப்பிடிச் சொல்லுவாய்.”

“நான் ஏன் பொய் சொல்லுறன்.... இருந்து பாரன்....”

அவளின் சத்தியத்தின் நம்பிக்கையில் ஒருநாள் உடுப்புத் தோய்க்காததால் ஒன்றும் குடிமுழுகாது எனும் மனத்தேற்றம் அவனைக் கல்லூரிக்கு வர அனுமதித்திருக்கிறது.

“இண்டைக்காவது எப்பிடயாவது, சவுக்காரம் வாங்கித் தோய்ச்சுப்போட வேணும், இப்பிடி, இனியும் அடிவாங்கக் கட்டாது. மற்றவங்கள் எல்லாம் பார்த்து சிரிக்கிறாங்கள்... அவங்களுக்கென்ன - ஆக - பல்லை இளிக்கத்தான் தெரியும். அவனவன்ரை கஷ்டம் அவனவனுக்கு.... உம்.... இனியும் அடிவாங்காமை நான் நடக்க வேணும்...”

மாலையில் கல்லூரியால் வந்ததும் ஆட்டுக்கு குழை தேடுவது சின்னையாவுக்கோர் அன்றாடப் பிரச்சினை...

முற்றத்திலிருந்த பூவரச மரங்களில் கொதிக்கும் இந்தப் பாலை வெய்யிலுக்கிடையே எப்படித்தான் குழையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிகிறது? அள்ள அள்ளக் குறைவது தெரியாத, கடல் நீரா இம்மரங்கள்?

கொக்கத்தடியும் ஆளுமாகத் தொலை தூரத்திலிருந்த காணிக் குச் சென்று உச்சாரமான வேம்பில் அணிலைப் போல ஏறித் தொத்தி, குழை வெட்டிச் சரித்தாயிற்று...

யாழ்ப்பாணத்தி லென்றும் ஓரளவு பசுமை குன்றாது இருக்கும் வேப்ப மரம் வரப்பிரசாதமே தான். இல்லையென்றால் சின்னையாவின் நாலு ஆடுகளும் சிவராத்திரி முழித்துக் கதறிக் கத்திவிடும். ஆட்டுக் கட்டையைக் கூட்டி, அங்கிருந்த, முதல்நாள் குதறித் துப்பிய இலைதழைகளை யெல்லாம் பெட்டியில் அள்ளிக் கொண்டுபோய் குப்பையில் கொட்டும் சின்னையாவிற்கு தலை நிமிர இரவும் வந்து நேரம் சரியாகிறது.

“இனி... நான் படிக்கப் போறன். படிக்க இருந்தனெண்டால், என்னை இடையிலை எழுப்பி, அங்கை போ; இங்கை போ எண்டு ஆரும் குழப்பக்கூடாது... குழப்பினா பொல்லாத சண்டைதான் வரும்...”

சின்னையா படிக்கலாமென புத்தகங்களை விரிக்கிறான். சன்லையிற் பெட்டியொன்றின் மேல் அவனது புத்தகங்கள். அவன் படிக்கும் மேஜை இந்த சன்லையிற் பெட்டி தான். எட்டாம் வகுப்பும் கடந்து, தொழில் தேடலாம் எனும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சீனியரும் வந்து விட்டது. ஒரு நாள் பார்த்து மேஜையிலிருந்து படித்ததாக ஞாபகம் இல்லை.

லாந்தர் காற்றில் “பக்கப்” என்கிறது....

மெல்லிய இருள் கலந்த ஒளியின் அனுங்கிய உமிழல், சின்னையா படிக்கிறான்.

“அவன் கொஞ்சம் காலம்மட்டும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படித்தான்... அப்பொழுது அந்த பள்ளி மாணவர்கள் அவனை எச்சில் பொறுக்கி யென்றும் ஊதாரிப்பயல் என்றும் அழுக்குக் குழியென்றும் துவேஷிப்பார்கள்... நிந்திப்பார்கள்... ஆசிரியர் களைப் பற்றியோ ஒன்றுமே சொல்லத் தேவையில்லை. அவனை மற்ற மாணவர்களிலிருந்து விலக்கி, ஏதோ வெரு அருவருக்கத்தக்க ஜீவன் போல வெறுப் போடு கணித்தார்கள்... இவை யெல்லாம் சேர்ந்து அவனைப் படிக்கவிடவில்லை. அவன் வாழுகின்ற அந்தச் சேரியில் எந்த நேரமும் குடிகாரர்கள் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஒரே இரைச்சல், ஆண்கள் பெண்கள் என்ற வேறு பாடின்றி ஆபாசமாக, மிக ஆபாசமாக திட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்....”

சிறிது நேரம் புத்தகத்தைப் பார்த்தவாரே ஆழ்ந்த யோசனையில் ஒன்றிப் போகிறான்.

பக்கென விளக்கு அணைகிறது. அவன் எழுந்து, உள்ளே, தலையைக் குனிந்தவாறு போகிறான். தலை நிமிர்ந்தால், வீட்டுக்கூரை இடிந்துவிடும். பல தடவைகள் அசட்டையாக அவன் இடி வாங்கியிருக்கிறான். உள்ளே எரிந்து கொண்டிருந்த போத்தல் விளக்கை பவுத்திரமாக ஏந்தி அதன் சிறிய சுடர் அணையாவண்ணம் விரல்களினால் மதிலமைத்து மெதுவாக ஊர்ந்து வருகிறான்.

வெளியே காற்றுப் பலமாக வீசுகிறது. வாடைக் குளிர்.

ஒரு கழல் வந்தால் போதும்; இந்தச் சுடரும் அணைந்துவிடும்.

மீண்டும் லாந்தரில் ஒளி ஏற்றப்படுகிறது. பக்பக்சேஷ்டையைக் காணோம்.

துடைத்தாலும், தண்ணீர்த் கழுவினாலும் படிந்துள்ள கறுப்பு நீங்காத கறை மண்டிய லாந்தர் சிம்னியில் உடைந்து கோடு குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடுகிறது. கொஞ்சக் காலம், நின்று நிலைக்கும் பவுத்திரத்தில் கடதாசி ஓட்டல்கள் போடப்பட்டுள்ளன...

ஒரு கழல் காற்றொன்று அந்தத் திண்ணை யெங்கும் ஊடுருவி உடலைச் சிலிர்த்துச் செல்கிறது. லாந்தர் பக்பக்சேஷ்டை ஒலி மீட்கிறது.

அங்கால், மிகு அண்மையில் அவனது சகோதரங்களின் கேலியும், கும்மாளமும், சிரிப்பும்...

“எனக்கு இப்ப வாற ஆத்திரத்துக்கு... எளிய பலயரங்கள்... போய் நாலு அடி குடுத்தனெண்டால் தான் எனக்கு நிம்மதி வரும்... பின்னை என்ன? ஒரு மனுஷன் நிம்மதியாப் படிக்கேலாது. நாளைக்கு... என்னெண்டு முழுப் பாட்டையும் பாடமாக்கிச் சொல்லப் போறன்... ஒவ்வொரு நாளும் அடி வேண்டுறதைவிட பள்ளிக்கு போகாமலே நிண்டு விடுறது நல்லது...”

“உடைஞ்ச சிம்னியிலை எத்தனை நாளைக்கென்று படிக்கிறது? காத்து வந்து சுற்றிச் சுற்றி அணைச்சுப் போடுது...ம்... எத்தனை நாள் சொல்லியிட்டன்... வாங்கக் காசு தந்தாத்தானே? பத்தாதுக்குப் பலயரங்களின் தொல்லையும் பொறுக்கேலாதாம்.”

“ஏன்ரா புறுபுறுக்கிறாய்? அதுகள் கொஞ்ச நேரத்தாலை படுத்திடுங்கள், நீ நிம்மதியாப் படியன்.”

அருகிலே சேலையைப் பாதி அவிழ்ந்து விரித்து, அதில் படுத்திருக்கும் தாயின் குறிப்புரை முடிக்கிறது.

ஆடுகள் திடீரென்று அலறுகின்றன.

இவன் அசையவில்லை.

படிக்கிறான்...

நெடுநேரமாக ஊர் சுற்றிய அசதியுடன் புகையிலையைச் சுருட்டாகச் சுற்றிக்கொண்டே வந்து சேருகிறார் தகப்பன்.

அந்தத் தருணம், பக்கத்து வீட்டுப் பாதி கிழம் மகாபாரதத்தை மூடி வைத்துவிட்டு வந்து திண்ணையில் உட்காருகிறது.

“அவன் வெள்ளைக்காறன் இருக்கயிக்க எல்லோ தம்பி எங்கடை இலங்கை இலங்கையாயிருந்தது. இப்ப சீலை ஒண்டும் வரக்கூடாது எண்டுட்டானாமே? உண்ணாணக் கேட்கிறன். இவங்களைட்டை என்ன சீலையள் இருக்கு? அந்த நாளையிலை பத்துச் சதத்துக்கு அரிசி வாங்கலாம்...”

“அதுதானே... இந்தாவன் ஒரு சுருட்டுக் குடியன்...”

இலங்கை, உலகம், வெள்ளைக்காரன் புகழ், எல்லா விமர்சனங்களும் இனி விடிய நடக்கும். அரசியல் மேதாவிலாசங்களின் வார்ப்புகள் சந்தித்த பொழுது இனி... நேரம்....?

“ம்... இண்டைக்கு படிச்சது போலத்தான்... காதுக்கை கை இரண்டையும் வைச்சுக்கொண்டு பெலத்து சத்தம் போட்டுப் படிக்கட்டோ? இரவு இரவா ஊர் உலாத்துகிறது பத்தாது எண்டு... வீட்டிலும் வந்து கதையே? உவன் கிழவனுக்கு நாளைக்கு நல்ல தகடு குடுக்கவேணும்.... தன்னைவிடப் பெரிய அறிவாளி இல்லையெண்ட எண்ணத்திலை விழல் கதையள் வந்து கதைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறார். குடுக்கிற குடுவையிலை வீட்டுப்பக்கம் வராமைச் செய்யிறனோ இல்லையோ பார்ப்பம்...”

அவன் புத்தகத்தை மூடுகிறான்.

நித்திரை வருகிறது....

ஆகா... ! என்ன சுகம்.

செ.கதிர்காமநாதன்

“கொட்டும்பனி”

பேச்சு வழக்கு

எழுத்து வழக்கு

பிடிச்சனெண்டால்

- பிடித்தேனென்றால்

ஏன்ரா

- ஏனடா

உன்ரை

- உன்னுடைய

பொழுது படக்கு முந்தி

- பொழுதுபடுவதற்கு முன்னர்

இங்கை

- இங்கே

நாளைப் பாட்டுக்கு

- நாளை மட்டும்

என்னெட்டை

- என்னிடம்

வாங்குவிச்சனான்

- வாங்கிவிட்டேன்

ஆரட்டை

- யாரிடம்

தாறன்

- தருகிறேன்

உடைஞ்சு

- உடைந்து

அரும்பதங்கள்

கம்பீர ஓசை

தத்தி

உந்தல்

சந்தடி

வராந்தாக்கள்

அவஸ்தை

வரப்புப் பாதை

கொட்டித் தீர்த்திருந்தது

கந்தல்

அருவம்

ஐடம்

உக்கிரமமாகின்றன

வாஞ்சை

விமரிசனங்கள்

தரவை

அனுங்கிய உமிழல்

நயம்

ஹிம்சை

ஜென்மங்கள்

அபிலாசை

தையியம்

நூல் நிலையக்கட்டடம்

பிரார்த்தனை

ஆவேசம்

பிரதி பிம்பம்

வெஞ்சினப் பகைமை

கொந்தளிப்பு

பயங்கரச் சுழிகள்

வரப்பிரசாதம்

மேதாவிலாசங்கள்

துவேஷிப்பார்கள்

பயிற்சிகள்

1. இக்கதையில் இடம்பெறும் பிரதான பாத்திரங்கள் மூன்றினைக் குறிப்பிட்டு அவற்றின் குணவியல்புகளை எடுத்துக் காட்டுக.
2. கிராமத்துப் பையனின் வறுமைச் சூழல் எவ்வாறு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது?
3. பின்வருவன யாரால்? யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன?
(அ) “காலைக் கோழி கூவி எவ்வளவு நேரமாச்சு? இன்னும் படுக்கையே? சரி....சரி.... கிடந்தது போதும் எழும்பு”
(ஆ) “நான் கெதியாய்ப் போகோணும், கொஞ்ச நேரம்தான் நிண்டு கொத்துவன்....”

- (இ) “.....என்னமோ தெரியவில்லை. உன்மீது அவருக்கு நிறையக் கோபம். அதுக்குத் தக்கதாய் போலை நீயும் புத்தகமில்லை, கொப்பியில்லை, பாடம் படிக்கையில்லை, உடுப்பில்லை, அப்படி இப்படியென்று ஏதோ ஒரு காரணத்துக்கு ஆளாகியிருக்கிறாய்”.
- (ஈ) “இங்கே கிட்டேவா.... ஏன்லேற்? டேய் உன்னைத்தான்... ஏன் பேசாமல் மசங்குகிறாய்? நானுனக்கு என்ன சொல்லியிருக்கிறன்?”
- (உ) “நாளைப் பாட்டுக்குப்போ.. சத்தியமா நாளைக்கு வேண்டி வைக்கிறன்”

நடிப்புச் சுதேசிகள்

பழித்தறி வறுத்தல்
கிளிக் கண்ணிகள்

1. நெஞ்சி லுரமுமின்றி
நேர்மைத் திறமுமின்றி
வஞ்சனை சொல்வாரடி - கிளியே
வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி.
2. கூட்டத்திற் கூடிநின்று
கூவிப் பிதற்றலுன்றி
நாட்டத்திற் கொள்ளாரடி - கிளியே
நாளில் மறப்பாரடி.
3. சொந்த அரகம்புவிச்
சுகங்களும் மாண்புகளும்
அந்தகர்க் குண்டாகுமோ? - கிளியே
அலிகளுக் கின்பமுண்டோ?
4. கண்க ளிரண்டிருந்தும்
காணுந் திறமையற்ற
பெண்களின் கூட்டமடி - கிளியே
பேசிப் பயனென்னடி.
5. யந்திர சாலையென்பர்
எங்கள் துணிகளென்பர்
மந்திரத் தாலேயெங்கும் - கிளியே
மாங்கனி வீழ்வதுண்டோ?

6. உப்பென்றும் சீனியென்றும்
உள்நாட்டுச் சேலையென்றும்
செப்பித் திரிவாரடி - கிளியே
செய்வ தறியாரடி.
7. தேவியர் மானமென்றும்
தெய்வத்தின் பக்தியென்றும்
நாவினாற் சொல்வதல்லால் - கிளியே
நம்புத லற்றாரடி.
8. மாதரைக் கற்பழித்து
வன்கண்மை பிறர்செய்யப்
பேதைகள் போலுயிரைக் - கிளியே
பேணி யிருந்தாரடி.
9. தேவிகோ யிலிற்சென்று
தீமை பிறர்கள்செய்ய
ஆவி பெரிதென்றெண்ணிக் - கிளியே
அஞ்சிக் கிடந்தாரடி.
10. அச்சமும் பேடிமையும்
அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டாரடி - கிளியே
ஊமைச் சனங்களடி.
11. ஊக்கமும் உள்வலியும்
உண்மையிற் பற்றுமில்லா
மாக்களுக் கோர்கணமும் - கிளியே
வாழத் தகுதியுண்டோ?
12. மானம் சிறிதென்றெண்ணி
வாழ்வு பெரிதென்றெண்ணும்
ஈனர்க் குலகந்தனில் - கிளியே
இருக்க நிலைமையுண்டோ?

13. சிந்தையிற் கள்விரும்பிச்
சிவசிவ வென்பது போல்
வந்தே மாதரமென்பார் - கிளியே
மனதி லதனைக்கொள்ளார்.
14. பழமை பழமையென்று
பாவனை பேசலன்றிப்
பழமை இருந்தநிலை - கிளியே
பாமர ரேதறிவார்?
15. நாட்டி லவமதிப்பும
நாணின்றி இழிசெல்வத்
தேட்டில் விருப்புங்கொண்டே - கிளியே
சிறுமை யடைவாரடி.
16. சொந்தச் சகோதரர்கள்
துன்பத்திற் சாதல்கண்டும்
சிந்தை யிரங்காரடி - கிளியே
செம்மை மறந்தாரடி.
17. பஞ்சத்தும் நோய்களிலும்
பாரதர் புழுக்கள்போல்
துஞ்சத் தம் கண்ணாற் கண்டும் - கிளியே
சோம்பிக் கிடப்பாரடி.
18. தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத்
தடுக்க முயற்சியுறார்
வாயைத் திறந்து சும்மா - கிளியே
வந்தே மாதரமென்பார்.

சீ.சுப்பிரமணிய பாரதியார்

அரும்பதங்கள்

வஞ்சனை

மாண்புகள்

அந்தகர்

செப்புதல்

பேடிமை

சிறுமதி

ஈனர்

பாவனை

சிந்தை

பயிற்சிகள்

பின்வருவனவற்றுக்குச் சுருக்கமான வீடைதருக

1. பாரதியார் நடிப்புச் சுதேசிகள் என யாரைக் குறிப்பிடுகிறார்?
2. நடிப்புச் சுதேசிகள் “வாய்ச்சொல்வீரர்” எனக் கூறப்பட்டிருப்பது ஏன்?
3. ஊமைச் சனங்களென இழிவாகச் சொல்லப்படுவதன் காரணம் யாது?
4. நடிப்புச் சுதேசிகள் வாழத்தகுதியற்றவர்கள் என்பதற்குப் பாரதியார் கூறும் காரணங்கள் யாவை?

5. கீழே தரப்பட்டுள்ளவைகளை உள்ளடக்கி நடிப்புச் சதேசிகளைப் பழித்துரைப்பதன் மூலம் பாரதியார் உணர்த்த விரும்பும் உணர்வு யாது? என்பதை விளக்குக.

(அ) வாய்ச்சொல் வீரம்

(ஆ) நாட்டத்திற் கொள்ளாமை

(இ) அஞ்சிக் கிடத்தல்

(ஈ) பழமை பேசல்

(உ) சிந்தையிரங்காமை

மானவீரன்

இலங்கை வேந்தனின் தம்பியாய்த் திகழ்ந்த கும்பகர்ணன் வலிமைசான்ற பெருவீரனாக விளங்கினான். குரைகழலணிந்த கும்பகர்ணனைக் கண்டு கூற்றுவனும் குலைந்து நடுங்கினான்; அமரர் அஞ்சி அயர்ந்தார்கள். கடுங்காற்றையும் கொடுங்கனலையும் பிழிந்து சாறு கொள்ளும் வெற்றி வாய்ந்த கும்பகர்ணன் பெருமையை,

“ஊனுயர்ந்த உரத்தினான்
மேனிமிர்ந்த மிடுக்கினான்
தானுயர்ந்த தவத்தினான்
வானுயர்ந்த வரத்தினான்

என்று கம்பர் இனிதெடுத்துரைத்தார். இவ் வீரன் நீல கண்டனருளாற் பெற்ற சூலத்தின் வலியால் காலனுக்கும் காலனாக அமைந்தான்.

இத்தகைய வீரன் தேவர் இழைத்த மாயத்தால் வாழ்நாளை வறிதே கழிப்பானாயினான். நீரிலும் நெருப்பிலும் நின்று நெடுந்தவஞ் செய்த கும்பகர்ணன் நிலை கண்டு நெஞ்சம் தளர்ந்த தேவர், அயனிடம் சென்று தம் அச்சத்தை அறிவித்தார்கள். அமரர் அச்சந்தீர்க்கப் போந்த அயன் ஏவலால், கலைமகள், கும்பகர்ணன் நாவில் நின்று அவன் ஊக்கமாகக் கேட்ட வரத்தைத் தூக்கமாக மாற்றினாள். இவ்வாறு வானோரிழைத்த வஞ்சனையால் வலிமையும் இளமையும் வறிதாக உறங்கி வாழ்ந்த வீரனை நோக்கி,

“மறங்கிளர் உலகைவென்று
வாழ்ந்திலை மண்ணின்மேலா
இறங்கிலை இன்றுகாறும்
இளமையும் வறிதேபோக
உறங்கினை என்பதல்லால்
உற்றதொன்றுளதோ”

என்று வீடணன் இரங்கிக் கூறும் மொழிகள் சோகம் வாய்ந்தனவாம். உலகெலாம் கலக்கி வெல்லுதற்குரிய உயரிய வீரன் ஒருவன் உறக்கத்தில் அயர்ந்து கிடக்கும்நிலை இரக்கத்திற்குரியதன்றோ?

கும்பகர்ணன் அறத்தாறுணர்ந்த அறிஞனாகவும் அமைந்தான். அயோத்தி மன்னன் மனைவியைக் கவர்ந்து சிறை வைத்த அரசன் செயல் அடாதென்று அவன் அறிவுறுத்தும் திறம் அழகு வாய்ந்ததாகும். இலங்கைமா நகரம் எரியினுக்கு இரையாயிற்றென்று ஏங்கி வருந்திய இராவணனை நோக்கி, “ஐயனே, அரசியல் சிதைந்ததென்று அலமருகின்றாய்; அழகிய நகரம் அழிந்ததென்று வருந்துகின்றாய். அயோத்தி மன்னன் மனைவியை நயந்து அம்மங்கையை அசோகவனத்தில் நீ சிறை வைத்த செயல் நீதியோ, முறையோ? இதனினும் பெரும்பழி இவ் வுலகில் உண்டோ? என்று கும்பகர்ணன் கூறும் நீதியுரை சால இனியதாகும். அறமே உலகில் வெல்லும் என்றும், மறம் எஞ்ஞான்றும் மாண்டு ஒழியுமென்றும் அவ்வீரன் உறுதியாகக் கருதினான். கற்புடைய மங்கையின் கண்ணீரே இலங்கைக் காவலன் ஆக்கத்தை அறுக்கும் படை என்றறிந்த அவ் வீரன், நெடுந்துயில் நீத்து எழுந்த போது,

“ஆனதோ வெஞ்சமம் அல்கில் கற்புடைச்
சானகி துயரினம் தவிர்ந்த தில்லையோ
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ புகுந்ததோ பொன்றுங் காலமே”

என்று பேசிய மொழிகளில், அறநெறி பிழைத்தவர் அழிவர் என்னும் கருத்து அழகுற இலங்குகின்றது. மாசற்ற கற்பு வாய்ந்த மங்கையின் துயரால் அரக்கர் கோன் அரும்புகழ் அழியுமென்றும், அவன் ஆவி பிரியுமென்றும் கும்பகர்ணன் அறிவிலே தோன்றின. மாற்றரசன் தேவியை விடுத்து ஆவியைக் காக்குமாறு தமையனை அவன் வேண்டினான். இலங்கை வேந்தன் அவ்வுரையைக் கொள்ளாது தள்ளியபோது தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த தமையனுக்காக அமர் புரிந்து ஆவி துறக்கத் துணிந்தான். தீநெறியில் தலைப்பட்ட தலைவனைத் தடுத்துத் திருத்த முயல்வது அவனைச் சார்ந்த அன்பர் கடனென்றும், அவ்வாறு திருத்த இயலாதாயின் அவன்பொருட்டு

அமர் புரிந்து ஆவி துறத்தலே அறநெறி யென்றும் அவ்வீரன் கருதினான்.

செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்குமாறு அமாக்களம் போந்த வீரக் கும்பகர்ணனது மனப்பான்மையை வியந்து, இராமன், அவ் வீரனைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பினான். ஆயினும், நன்றி மறவாத வீரன், தமையனைத் துறந்த பகைவரைச் சேர்ந்து வாழ இறையளவும் இசைந்தானல்லன். அஞ்ஞா நெஞ்சு படைத்த கும்பகர்ணன், பிறர் செய்த நன்றியைப் பொன்போற் போற்றும் பெற்றி வாய்ந்தவன். தினைத் துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாகக் கொள்ளும் பண்புடையவன்; காலத்திற் செய்த நன்றியை ஞாலத்திலும் பெரிதாகக் கருதும் நல்லறிஞன்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்று நாயனார் அருளிய உண்மைக்கு நல்லதோர் சான்றாயமைந்தவன். அறநெறி துறந்த அரக்கர் கோனைக் கைவிட்டு, இருமையுந் தரும் பெருமானாகிய இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்தலே ஏற்றதாகும் என்று எடுத்துரைத்த விபீடணனை, நோக்கிக் கும்பகர்ணன் கூறும் மொழிகள் எஞ்ஞான்றும் அழியாத அழகு வாய்ந்தனவாம். தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்து எதிரே நின்ற தம்பியை நோக்கி, “ஐய! நிலையற்றதாய் இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பி இராவணன் செய்த பெருநன்றியை மறப்பேனோ? பன்னாள் போற்றி வளர்த்துப் போர்க்கோலம் புனைந்தனுப்பிய மன்னனைத் துறந்து மாற்றாருடன் சேர்வேனோ? மலரோன் வரத்தால் நீ மாயா வரம் பெற்றாய். உன் செயல் உனக்குத் தக்கதேயாம். புலையுறு மரணம் எய்தலே எனக்குப் புகழாகும். அரணமைந்த இலங்கையின் அளவிறந்த செல்வத்தை விரும்பி, என் தமையனைக் கொல்ல வந்த பகைவனை வாழ்த்தி அவன் அடிபணிந்து வாழ்வேனோ?”

“செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித்
திருநகர்ச் செல்வந் தேறி
வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன்
உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி

அம்பிட்டுத் துன்னங் கொண்ட
 புண்ணுடை நெஞ்சோடு ஐய
 கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான்
 கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்”

என்று கும்பகர்ணன் கூறும் மொழிகளில் மான வீரம் மணக்கின்றது.

இத்தகைய கொற்றம் வாய்ந்த கும்பகர்ணன் தன் தமையன்பால் வைத்திருந்த தலையாய அன்பின் திறம் உள்ளத்தை உருக்குவதாகும். போர்க்கோலம் புனைந்து வெளியே புறப்பட்ட கும்பகர்ணன், இலங்கை வேந்தனது அடிபணிந்து எழுந்து, “ஐயனே இன்று நிகழும் பெரும் போரில் யான் வென்று வருவேன் என்று தோன்றவில்லை; விதியானது பிடர்பிடித்துத் தள்ளுகின்றது. யான் இறந்த பின்னாகிலும் சீதையை விடுதல் உனக்கு நன்றாகும். கொற்றவ! இதுகாறும் நான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பாயாக. இனி நான் உன் திருமுகத்தைப் பாரேன்; என்று பணிந்து வணங்கிச் சென்றான். அரக்கர் அனைவரும் இரங்கி ஏங்கினார். குன்றினும் வலிய கும்பகர்ணன் போர்க்களம் குறுகினான். இவ்வாறு இலங்கை வேந்தனிடம் இறுதியாக விடைபெற்றுச் சென்ற கும்பகர்ணன் வாய்மொழியில் பாசத்தின் திறம் பண்புற இலங்குகிறதன்றோ?

இலங்கையில் நிகழ்ந்த பெரும்போரில் அரக்கர் குலம் அனைத்தும் அடியோடு அழியுமென்று கும்பகர்ணன் ஐயமற அறிந்திருந்தான். இராமனைச் சரணடைந்த தம்பி ஒருவனே இறவாது வாழ்வானென்றும் அரக்கர் குலத்தவர்க்கு நீர்க்கடன் முடித்தற்கு அவன் ஒருவனே நிலைப்பானென்றும், அவனாலேயே புலத்தியன் மரபு மாயாப் பெருமை எய்துமென்றும் கும்பகர்ணன் மனதில் தெளிவாகத் தோன்றின. ஆகவே, தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த தமையனுக்காக ஆவிதுறத்தலே கடனென்று கருதி அஞ்சாநெஞ்சோடு அவன் அமர் புரிந்தான்; அமர்க்களத்தில் அநுமன் தோள்களில் ஏறிவந்த இலக்குவனைக் கண்ணுற்றான். தன் தங்கையின் மூக்கரிந்த வீரனைக் கண்டபோது அரக்கன் மனம் மானத்தாற் கொதித்தது. எதிரே நின்ற இலக்குவனை நோக்கி, “ஐய! எமது குலக்கொடி என்ன பிழை செய்தான்? குற்றமற்ற மங்கையின் நாசியைக் கொய்து அவன்

சுந்தலை தொட்டு இழுத்த உனது கொடுங்கையை இப்பொழுதே அறுத்தெறிவேன்” என்று வீரமொழி வழங்கி அவ் வீரன்மீது அம்பு தொடுத்தான். இவ்வாறு அமர் தொடங்கிய மானவீரன் நெடும்பொழுது கடும்போர் விளைத்து மாற்றார் படையைக் கலக்கி நிற்கையில் அவ் வீரன் முக்கினை வானரத் தலைவனான சுக்ரீவன் கடித்தெடுத்துச் சென்றான். முக்கிழந்த முகத்தை வானோர் கண்டு நகுவரென்று கும்பகர்ணன் நினைத்து மனம் புழுங்கினான். அந்நிலையில் தன்னெதிரே வந்த இராமனை நோக்கி, “ஐயனே! உன்னிடம் யான் ஒன்று வேண்டுகின்றேன். முக்கில்லா முகம் என்று முனிவர்களும் அமரர்களும் என்னை நோக்கி ஏளனம் செய்வர். அவ்வாறு செய்ய இடமின்றி என் கழுத்தை உன் கணையால் அரிந்து கருங்கடலுள் ஆழ்த்திவிட வேண்டும். இதுவே உன்பால் நான் விரும்புகின்ற வரம்”. என்று விநயமாக வேண்டினான். அதற்கிசைந்து இராமன் அம்பு விடுத்த பொழுது கும்பகர்ணன் அமார்க்களத்தில் ஆவி துறந்து அரும் புகழெய்தினான்.

உலக வாழ்வில் மானமே வீரர்க்கு அணியென்று கருதிய கும்பகர்ணன் மரணத்தின் பின்னும் மானங் காக்கக் கருதிய முறை மிக்க மாண்புடையதாகும். மலைபோலுயர்ந்த மேனியும், காலனை வெல்லும் வீரமும் வாய்ந்து, நன்றியறிதலென்னும் நல்லறத்தில் வழுவாது நின்று, மாற்றாரைத் தொழுது வாழ்வதிலும் மாண்டொழிதல், நன்றென்றும் மான வாழ்க்கையின் மணிக்கொழுந்தாய் அமைந்து, ஆவி துறந்து அழியாப் புகழெய்திய கும்பகர்ணன் வீர வாழ்க்கை இவ்வுலகில் என்றும் வியந்து போற்றப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ரா.பி.சேசுப்பிள்ளை
“வீரமாநகர்”

அரும்பதங்கள்

வலிமை

கொடுங்கனல்

குரைகழல்

காலன்

அயன்

வஞ்சனை

கவர்ந்து

இலங்குகின்றது

கொற்றவன்

வானரத் தலைவன்

அமர்

இசைந்தான்

செஞ்சோற்றுக் கடன்

அமர்க்களம்

பனைத்துணை

இருமை

நீர்க்கடன்

பயிற்சிகள்

பின்வருவனவற்றுக்குச் சுருக்கமான விடைதருக.

1. கும்பகர்ணனின் பெருமையைக் கம்பர் எவ்வாறு எடுத்து ரைக்கிறார்?
2. கும்பகர்ணனை அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் அவனது பெருமையை கம்பர் கூறியுள்ளமை எவ்வாறு கட்டுரையில் தரப்பட்டுள்ளது.
3. விபீடணன் கும்பகர்ணனை நோக்கி சோகத்தைத் தரும் வகையில் எடுத்துரைத்த வார்த்தைகள் யாவை?
4. “புகுந்ததோ பொன்றுங் காலமோ” என கும்பகர்ணன் பேசிய மொழிகளில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்து யாது?
5. பின்வருவன யாரால், யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது?

(அ) .....

உறங்கினை என்பதல்லால்
உற்ற தொன்றுளதோ”

(ஆ) .....

பன்னாள் போற்றி வளர்த்துப் போர்க்கோலம் அனுப்பிய
மன்னனைத் துறந்து மாற்றாருடன் சேர்வேனோ?

(இ) “ஐயனே! உன்னிடம் யான் ஒன்று வேண்டுகிறேன்.....
என்கழுத்தை உன் கணையால் அரிந்து கருங் கடலுள்
ஆழ்த்திவிட வேண்டும்.

(ஈ) கொற்றவ! இதுகாறும் நான் செய்த குற்றங்களைப்
பொறுப்பாயாக இனி நான் திருமுகத்தைப் பாரேன்.

உமர் கையாம் பாடல்கள்

வழியிற் குண்டு குழிவெட்டி,
 வலையுங் கட்டி, மதுவுண்டு
 விழுவோர் விதியும் அந்நாளே
 விதித்து வைத்து, என் கேடெல்லாம்,
 அழியாப் பாவம் அதனாலே
 ஆன விளைவென்று அறைவாயோ?
 தெளியாது உலகில் என்றென்றும்
 திகைத்து மறுகி நின்றேனே!

1

இற்ற மண்ணால் மனிதனையும்
 எழுப்பி ஈடன் ஆளவிட்டுச்
 சுற்றும் அரவும் அவ்விடத்தே!
 சூதாய்ப் பதுங்க வைத்தவனே!
 முற்றும் பாவி என அவன்தன்
 முகத்தில் கரியைப் பூசியஅக்
 குற்றம் நீங்க மன்னிப்புக்
 கொடுத்து நீயும் பெறுவாயே!

2

மண்ணில் உடைந்து மண்ணாக
 மாறி மண்ணில் மறைந்திடுமே;
 மண்ணி லிருந்து மண்ணெடுத்து
 வனைந்து வைத்தான் இவ்வுடலை;
 எண்ணி இதனை அறியாதார்
 ஏதும் அறியார் இவ்வுலகில்;
 நண்ணும் வினைகண்டு, அஞ்சிநிதம்
 நடுங்கி நடுங்கி நலிபவரே.

3

மண்ணிற் செய்த கலமுடையின்
 மண்ணில் மண்ணாய்ப் போகுமென
 எண்ணி முன்னாள் அக்குயவன்
 எனையும் மண்ணில் வனைந்தனனால்!
 உண்மை இதனை உள்ளத்தில்
 ஊன்றி உணரா மாந்தரெல்லாம்
 வெண்மை பேசித் திரிபவரே;
 வீணாய் வாதம் செய்பவரே!

4

படைத்த மண்ணும் நல்மண்ணோ?
 பழுது நிறைந்த பொய்மண்ணோ?
 படைத்த மண்நல் மண்ணானால்,
 பாளை உடைந்து போவதுமேன்?
 படைத்த மண்ணில் பழுதுளதேல்
 பழிதான் எவரைச் சார்ந்ததுவாம்?
 படைத்த படைப்பின் உண்மையெலாம்
 பாரில் யாரே பகர்ந்திருவார்!

5

வந்த வந்த மனிதரெல்லாம்
 வளைவும் நெளிவும் கண்டென்னைச்
 சந்த மில்லாப் பானையெனத்
 தள்ளி வைத்துச் சென்றனரால்;
 அந்த நாள் அக் குயவன்கை
 ஆட்டத் தாலே நேர்ந்தபிழைக்கு
 இந்த நாளில் ஏழைஎனை
 ஏனோ குறைகள் கூறுவரே?

6

மன்னும் ரம்ஸான் முடிவினிலே,
 மாலைப் பொழுதில், வான்மீது
 சின்ன மதிவந் தெழுமுன்னம்
 சேரிக் குயவன் கடைதன்னில்
 வன்னப் பாளை சட்டியெலாம்
 வைத்த அறையின் நடுவேயான்

தன்னந் தனியே போய்நின்ற
சரித மிதனைக் கேளாயோ?

7

கண்ணிற் கண்ட அற்புதமாம்,
காதிற் கேட்ட மொழியேயாம்
மண்ணிற் செய்த கலமொன்று
மாய மாக வாய்திறந்து
“வண்ணக் கலமிங் கெவரேயாம்?
வனைந்த குயவன் யாரேயாம்?
எண்ணி யறிந்து விடைதருவார்
யாவ ருள்ளார்?” என்றது அம்மா!

8

உண்ட வெறியில் முன்னொருநாள்
உண்ட கலத்தை உடைத்தெறிந்தேன்;
துண்டு துண்டாய்ப் போனகலம்
துணிந்து மெல்ல எனைநோக்கிப்
“பண்டு யானும் உன்வாழ்வைப்
பாரில் அடைந்தேன்; நீயுமெனக்கு
அண்டும் அந்த வாழ்வை இனி
அடைவாய் உண்மை” என்றதடா!

9

நலஞ்செய் பன்னீர் நாடியொரு
நந்த வனத்தை நானடைந்தேன்;
உலர்ந்து வெந்து கரிந்தங்கோர்
உரோஜா நின்ற நிலைகண்டு,
“கலந்த நோயும் யாது? என்றேன்;
காதில் மெல்ல, “யான்முன்னம்
மலர்ந்த முகமாய் விளையாடி
வாழ்ந்த இடம்ஈது” என்றதம்மா!

10

வசந்த ருதுவும் வந்திடுமோ?
வாச மலர்கள் பூத்திடுமோ?
கசிந்து பாடும் குயில் இன்னும்
காது குளிர்ச் செய்திடுமோ?

இசைந்த இளமைப் பருவத்தின்
 இனிமை இனியும் எய்துவனோ?
 அசைந்த உள்ளம் தேறுமொழி
 ஆரே கூற வல்லாரே?

11

இருளின் வாயிற் படிதாண்டி
 எமக்கு முன்னே சென்றவர்கள்,
 கருது கோடி கோடியின்மேல்
 கணக்கில் லாதார் ஆயிடினும்,
 ஒருவ ரேனும் வழியிதுவென்று
 உண்மை கூற வந்தனரோ?
 அரிய வழியை நாமும்இனி
 அளந்து காண வேண்டுமடா!

12

கவிமணி தேசீக விநாயகம்பிள்ளை

அரும் பதங்கள்

விதி

கேடு

அறை

மறுகி

ஈடன்

நண்ணும்

கலம்

பகர்ந்திடுவார்

சந்தம்

ரம்சான்

மன்

சின்னமதி

வன்னம்

வண்ணம்

பண்டு

வசந்தருது

கசிந்து

இசைந்த

பயிற்சிகள்

பின்வருவனவற்றுக்குச் சுருக்கமான விடைதருக.

1. பாரசீகக் கவிஞர் உமர்கய்யாம் அவர்களது சிறப்புக்களைக் குறிப்பிடுக.
2. “திகைத்து மறுகி நின்றேனே” எனக்கூறப்பட்டமைக்கான காரணங்கள் எவை?
3. இற்ற மண்ணால் மனிதனையும்
எழுப்பி ஈடன் ஆளவிட்டுச்
சுற்றும் அரவும் அவ்விடத்தே!
சூதாய்ப் பதுங்க வைத்தவனே!
இப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்படும் சம்பவம் யாது?
4. “மண்ணிலிருந்து மண்ணெடுத்து
வனைந்து வைத்தான் இவ்வுடலை”
என்னும் தொடர் உணர்த்தும் கருத்து யாது?

5. அந்த நாள் அக்குயவன்கை
ஆட்டத்தால் நேர்ந்த பிழைக்கு
இந்த நாளில் ஏழை எனை
ஏனோ குறைகள் கூறுவரே!

மேற்கூறப்பட்ட பாடல்வரிகள் மூலம் நீர் விளங்கிக் கொள்ளும்
விடயம் யாது?

வாயும் நாவும் எதற்கு?

வாய் உள்ள பிள்ளை பிழைக்கும்; வாய் நல்லதானால் ஊரும் நல்லது: யாராலே வந்தது வாயாலே வந்தது; மதுரைக்கு வழி வாயிலே - என்பது போன்று பல முதுரைகள் உள்ளன. வாய் என்பது நாவைக் குறிக்கும். நாக்கு மிகப் பொல்லாதது. அதனால் அது கோட்டைக்குள்ளே அடைபட்டுக்கிடக்கிறது. உதடுகளாகிய திண்ணிய கதவுகளுக்குள்ளே பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே வெட்டும் எந்திரம், குத்தும் எந்திரம், அரியும் எந்திரம், அரைக்கும் எந்திரம், கடிக்கும் எந்திரம், புடைக்கும் எந்திரம், நசுக்கும் எந்திரம், நொறுக்கும் எந்திரம், ஓடிக்கும் எந்திரம், பிடிக்கும் எந்திரம் போன்ற பல பொறிகள் நிறைந்த தந்தக் கோட்டை இருக்கிறது. அதனுள்ளே நாக்கை உள்ளழுத்தி வைத்திருக்கிறான் இறைவன். மனித உடலிலுள்ள வேறு எந்த உறுப்பும் இத்துணை பத்திரப் படுத்தப்படவில்லை. இதனைப் பாதுகாக்க வேண்டியது நமது தலையாய கடமை, அதுதான் திருவள்ளுவர் “யாகாவா ராயினும் நாகாக்க” என்று நம்மை எச்சரித்துள்ளார். “உன் நாவிற்கு விலங்கிடு, இன்றேல் அ.து உனக்கு விலங்கிட்டுவிடும்” என்று ஓர் இலத்தீன் பழமொழியும் உண்டு. வாய் பேசுவதை ஒருவன் நன்கு கட்டுப்படுத்தினால் அவனுக்கு வரக்கூடிய எத்தனையோ துன்பங்கள் தவிர்க்கப்பட்டுவிடும். ஒருவனுடைய அறிவும், மேன்மையும், குணமும், குலமும், சால்பும், ஒழுக்கமும், அவன் வாயைத் திறந்தவுடனே தெரிந்துவிடும். பயனில சொல்லுதல், கடுஞ்சொற் கூறுதல், இன்னா கூறுதல், புறங்கூறுதல், தீமைகூறுதல், பொய், கோள், குறளை, ஏசல், எள்ளல், இகழ்தல் போன்ற பல குற்றங்கள் நாவால் நிகழக்கூடியன. மற்றும், நாவின் அறுசுவை உணர்ச்சியால் மீதுண் விரும்பி, நன்மை பயவா உண்டிகளையும் பானங்களையும் உட்கொண்டு பல்வேறு நோய்களுக்கும், துன்பங்களுக்கும் ஆளாவதும் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கியே “நாகாக்க” என்ற குறள் ஒலி எழுந்தது. “ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய வழக்கியும் வாயாற் சொல்ல” என்றும், “நிலத்திற் கிடந்தது கால்காட்டும், காட்டும் குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்” என்றும், “பிறர் தீமை

சொல்லா நலத்தது சால்பு” என்றும் எழுந்த பொன்மொழிகள் என்றும் நின்று ஒளிரும் நன்மொழிகளேயாகும். தீயினாற் சுட்ட புண்கூட ஆறிவிடும், நாவினாற் சுட்டவடு ஆறவே செய்யாது; பகையை விளைவிக்கும்.

சிலர் வாயை இறைவன் கொடுத்தது வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை போடுவதற்குத் தான் என்று வாயைக் குதட்டிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். காலையில் எழுந்தது முதல் இரவில் படுக்கும் வரையிலும் பாக்குக் கறிப்பது பாவம். ஆடு குழை அரக்குதல் போல் வெற்றிலையை அரக்கிக் கொண்டே இருப்பார்கள். வெள்ளிக் குருத்துப் போன்று ஒளிவீசவேண்டிய பற்கள் காவி ஏறிக் கறைப்பட்டுக் கறுத்துப் பூச்சி பிடித்துவிடும். புகையிலையால் நாக்குத் தடித்து மதர்த்துச் சுவை கெட்டுவிடும். ஏதோ ஒரு வேளை வேடிக்கையாக வெற்றிலை போடுவதில் தவறில்லை. ஓயாமல் இதே வேலையாய் இருந்தால் வாய் கெட்டு விடாதா?

“சாப்பிட்ட பின்பொரு தாம்பூலம்
சந்தோஷ வேளையில் தாம்பூலம்
ஆப்பிட்ட போதெல்லாம் ஆட்டுரல் போல் வாயை
ஆட்டிச் சுவைப்பது அழகல்லவே.”

என்று முன்னீர்ப் பள்ளப் பெரும்புலவர் சின்னூற்றிரட்டில் செப்பியுள்ளார்

ஆகவே நாலைக் காத்தல் வேண்டும். ஒரு பேரரசன் தனது நாட்டைக் காவல் காப்பதுபோல் அப்பர் தமது நாலைக் காத்து வந்தார். அதனால் அவர் நாவரசர் ஆயினார். அவர் நுணங்கிய கேள்வியராய் இருந்ததால் வணங்கிய வாயினரும் ஆயினார். பிறரைப் பரிகசிப்பதற்கும் மீதூண் புசிப்பதற்கும் சுவை கண்டு ருசிப்பதற்கும் அன்றி இறைவனைப் பூசிப்பதற்கே அவர் வாயைப் பயன்படுத்தினார். இறைவனை வாழ்த்துவதற்கே வாய்த்தது வாய் என்று வந்தித்தார். இறைவன் வாயைக் கொடுத்தது அவனை வாழ்த்துவதற்குத்தான் என்று அவர் திட்ட வட்டமாய்க் கூறுவதைப் பாருங்கள்.”

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் துவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேன்நெடுங் காலமே.”

இதேபோல் மணிவாசகரும் இறைவன் தலையை வணங்குவதற்குத் தந்தான். வாயை வாழ்த்துவதற்கு வழங்கினான் என்ற கொள்கையைத் திடம்பட எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“வணங்கத் தலைவைத்து வாய்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்து
இணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை அம்பலத்தே யாடுகின்ற
குணங்கூரம் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.”

பிறரை வசை மாரி பொழிவதற்கும் வைவதற்கும் வஞ்சகமாய்ப் பேசுவதற்கும் வழங்கப்படும் வழக்குடைய வாயை நோக்கி இறைவனை வாழ்த்திக் கொண்டு இரு என்று சொன்னால், அஃது எளிதில் வழிக்கு வருமா? வராது. ஒரு முரண்டு பிடிக்கும் முரட்டுக் குழந்தையைத் தட்டிக் கொடுத்து இங்கிதமாய்ப் பேசி இசைய வைப்பது போல் திருநாவுக்கரசரும் வாயைக் கெஞ்சிக் குறையிரந்து வேண்டுகின்றார் பாருங்கள்.

“வாயே வாழ்த்து கண்டாய் -
மதயானை யுரிபோர்த்தாய்
பேய்வாழ் காட்டகத் தாடும்
பிரான் தன்னை - வாயே வாழ்த்து கண்டாய்”

சிவன் திருவடிசையத் தலையிலே சூட்டிக் கொண்ட திருநாவுக்கரசர் நற்பேறு வாய்த்தது என்று நலிவு நீங்கினார். தலையைக் கொண்டு இறைவன் திருவடிசைய வணங்க வைத்தார். தலை எளிதில் வணங்குமா? “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான் தானை வணங்காத்தலை” என்று வள்ளுவரும் வருந்தவில்லையா? “வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே” என்று அருணகிரிநாதர் அலறவில்லையா? அதுதான் அப்பர், “தலையே நீ

வணங்காய்!” என்று தாழ்மையாய் வேண்டிக் கொண்டார். தலைமட்டும் இறைவனை வணங்கினாற் போதுமா? கண்கள் சிவனைக் காண வேண்டும். செவிகள் ஈசன் திறம் கேட்க வேண்டும். மூக்கு இறைவனை முரல வேண்டும். வாய் இறைவனை வாழ்த்த வேண்டும். நெஞ்சம் இறைவனை நினைக்க வேண்டும். கைகள் கூப்பித் தொழ வேண்டும். கால்கள் சிவன்கோயிலை வலம் வரவேண்டும். இவ்வாறு ஆக்கையின், ஒவ்வோர் அங்கமும் சிவத்தொண்டு புரியாவிடில் ஆக்கையாற் பயனில்லை. இக்கருத்துக் கொண்டே அப்பர் “தலையே நீ வணங்காய்” என்ற திருவங்கமாலையைப் பாடியுள்ளார். கடவுள் வாழ்த்து 9ஆவது குறள் உரையில் பரிமேலழகர், “காணாத கண் முதலியன போல வணங்காத தலைகள் பயனிலவெனத் தலைமேல் வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், இனம் பற்றி வாழ்த்தாத நாக்களும் அவ்வாறே பயனில வென்பதாஉங்கொள்க” என்றது காண்க.

ஜி. சுப்பிரமணியபிள்ளை

“திருவாசக நெறி”

3

அரும்பதங்கள்

முதுரைகள்

திண்ணிய

பொறிகள்

பத்திரப்படுத்தப்படவில்லை

சால்பு

உண்டிகள்

அரக்குதல்

குருத்து

செப்பியுள்ளார்.

பயிற்சிகள்

1. பின்வரும் வினாக்களுக்குச் சுருக்கமாக விடைதருக.

1. நாக்கு எத்தகைய கோட்டைக்குள் இருக்கிறதெனக் குறிப்பிடப் படுகிறது?
2. நாக்கு தொடர்பாக சொல்லப்படும் லத்தின் பழமொழி யாது?
3. “நாகாக்க” என்னும் தொடர்மூலம் உணர்த்தப்படும் கருத்துக்கள் யாவை?
4. இறைவன் எமக்கு நாவைத் தந்துள்ளமை குறித்து நாவுக்கரசரும் மாணிக்கவாசகரும் கூறும் கொள்கையைக் குறிப்பிடுக.
2. “யாகாவாராயினும் நாகாக்க” என வள்ளுவர் எச்சரித்துள்ளமை பற்றி இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை ஏறத்தாழ நூறு சொற்களில் அமையுமாறு எழுதுக.

மக்கத்துச் சால்வை

“தம்பி! மம்மனிவா ஞாபகமிரிக்காடா மனெ? அண்டெய்க்கி உங்கெ வாப்பால்லாம் பேசாமெ வாயெப் பொத்திட்டாங்கெ. நீ சின்னப்பொடியன். காகத்தெப்போலெ அதெக் கண்டுக்கிட்டாய். உண்டெ சத்தெம் எனெக்கி விசிலடிச்சாப்லெ இரிந்திச்சி.”

“அடிபட்டிட்டு அடிபட்டிட்டு அண்ணாவியார்ரெ தலையிலே அடிபட்டிட்டு.”

“நீ மட்டும்தாண்டா மனெ அதெக் கண்டாய். இண்டெய்க்கிம் அந்தெச் சத்தம் என்டெ காதிலே இரையி திடா மனெ.”

அது எப்பவோ நடந்த விளையாட்டு. நேற்றுப்போலெ தான் இருக்கிறது. நெஞ்சில் அப்படியே ஈரமாக...

அப்பவெல்லாம் மூன்று நான்கு நாள்களுக்கு முந்தியே பெருநாள் மணக்கத் தொடங்கிவிடும்.

பொழுது விடிந்தால் பெருநாள். பையென்னா ஹோட்டெல் "கலகலத்தது". கண்ணாடி "ஷோட்கேஸ்" இரண்டும் "பளிச்சென்று"-உள்ளெ தின்பண்டங்கள் கண் சிமிட்டும். பசு நெய்யில் பையென்னாவின் கைபட்டுப் பக்குவப்பட்ட "மஸ்கெற்" வாசம். ஒரு துண்டின் விலை இருபது சதம். "ரீ" ஒன்று பத்து சதம்.

அதுவும் பையென்னாடெ கையால் "நோனா மார்க்" கட்டிப் பாலில் ரீ போட்டால் தனிச் சுவைதான். இறுகிய சாயமும் கட்டிப்பாலும் அவர் கைபட்டுச் சுவை கூட்டும் வித்தை. "மஸ்கெற்றில்" ஒரு துண்டைக் கடித்து "ரீ"யும் அடித்துவிட்டு வெளியே வரும்போதுதான் ஹோட்டெலுக்குக் குளிர்நீர் நின்ற பூவரசு மரத்தில் ஒட்டியிருந்த கடதாசி கண்ணில் பட்டது.

"ஹஜ் பெருநாளை முன்னிட்டு நாளை அசர் தொழுகையின் பிறகு மாபெரும் கம்பு விளையாட்டுப் போட்டி, பிரபல சீனடி வாத்தியார் நூகுத்தம்பியுடன் மோதுபவர்கள் முன்வரலாம். பரிசாக ஒரு மக்கத்துச் சால்வையும் பறங்கி வாழைப்பழக் குலையும் வழங்கப்படும்."

அந்த வருஷத்துப் பெருநாள் பெரும் கொண்டாட்டமாகவே இருந்தது. பெருநாள் பொழுது உச்சியைக் கடந்து உப்பாத்துப் பக்கமாகக் கெளிந்தும்விட்டது. பக்கத்தூர் சனங்களெல்லாம், கிராமத்தின் சந்தை முகப்பில் ஈயாய் மொய்த்துவிட்டார்கள்.

முன்வரிசையில் - பெரியவர்களின் முழங்கால்களுக்கிடையில் நாங்கள் - வாண்டுக்கூட்டம் - குந்திக்கொண்டோம்.

ஊரின் விதானையாரும், மத்திச்செமாரும் கூட்டத்தில் ஒழுங்கை நிர்வகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பொழுது ஊர்ந்தது. போட்டிக்கு வந்த அண்ணாவியாரும் அவரின் சீட்பிள்ளைகளும் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சவால்விட்ட நூகுத்தம்பி வாத்தியார்

இன்னும் ஆஐராகவில்லை. எல்லோரும் ஆற்றங்கரை வீதியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கேலிப் பேச்சுகளும் நக்கல்களும் கிளம்பத் தொடங்கின. தூரத்தே ஒரு சைக்கிள் வண்டி மிக வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது.

“அன்னா வந்திட்டார்! ஹோய்ரா...!”

கூச்சலுடன் கூட்டம் கலகலத்திற்று.

நூகுத்தம்பிதான் வந்து கொண்டிருந்தார். வந்த வேகத்திலேயே அவரின் சைக்கிள் இன்னொருவரின் கைக்கு மாறியது. அடுத்த கணமே அவர், விளையாட்டு நடைபெறும் வீதியின் மையத்தில் பாய்ந்து நின்றார்.

கருங்காலி போன்ற உடல்வாகு. வீச்சுத் தொழிலில் உரம் ஏறிப்போன விசைகொண்ட கைகளும் கால்களும். கட்டுக்கடங்காத காளையின் தோற்றம்.

மீண்டும் கைதட்டல்கள், சீழ்க்கை ஓலிகள் - உடுத்தியிருந்த பழைய “கார்ட்” சாரணைக் களைந்தார். கையிலிருந்த சாரன் பறந்துபோய் பூவரச மரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது. உள்ளே முழங்கால் மறைந்த சிறுவாலும் கைவைத்த பனியனும்...

விம்மிப்புடைத்த நெஞ்சிலிருந்து வெட்டுவாளாகக் கரங் களிரண்டும் வெளிக்கிளம்பியது. நின்ற நிலையிலேயே கரங்களிரண்டையும் சுற்றி - அந்தரத்தில் பாய்ந்து திடீரெனக் குனிந்து பூமியைத் தொட்டு முத்தமிட்டு - ஒப்புதல் எடுத்துச் சலாம் வரிசை போட்டார். மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் கடல்போல் கொந்தளித்து அடங்கியது.

“நூகுத்தம்பியுடன் சிலம்பம் விளையாட விரும்புவர்கள் வரலாம்.” விதானையாரின் அறிவித்தல்.

சனத்திரளின் மறுகரையில் இன்னோர் உருவம். சுற்றிச் சுழன்று - மின்னல் கோடுகளாய் - கையிலிருந்த கல் விண்ணாங்குத்தடி “ங... ய்... ய்” ஊதி வெளிவந்திற்று. அகமதுலெவ்வை அண்ணாவி யார்தான்.

அவரின் கையிலிருந்த தடி ஓர் பாம்புபோல அவரைச் சுற்றிச் சுற்றிப் படமெடுத்தாயது.

பார்வையாளர்களின் பாதங்கள் பூமியில் தாவவில்லை. விளையாடத் தெரிந்தவர்களுக்குக் கையும் காலும் தின வெடுத்திற்று.

“இப்பொழுது நடைபெறும் போட்டியில் வெற்றி பெறுபவருக்கு வாழைப்பழக் குலையொன்று பரிசாக வழங்கி, மக்கத்துச் சால்வையால் போர்த்தப்படும்.”

விதானையாரின் அறிவிப்பு வந்ததும் கரகோஷம் வாணைப் பிளந்தது.

ஒருபக்கம் அகமதுலெவ்வை. அண்ணாவியார். மறுபக்கம் நூகுத்தம்பி வாத்தியார். ரெண்டும் ரெண்டுதான். சோடையில்லாத சோடி.

முதலில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கியவாறு நான்கு பாக இடைவெளி விட்டு நின்றார்கள். விதானையார் “ஆரம்பம்!” சொன்னார். அடுத்தகணமே புழுதிப் படலம் கிளம்ப இருவரும் சலாம்வரிசை எடுத்தார்கள்.

சுற்றிச்சுற்றி - அந்தரத்தில் கிளம்பி - நான்கு கைகளும் அரிவாள்போன்று மின்னல் வெட்டி... உருவங்கள் இரண்டு பம்பரம்போல் சுழல்வது மட்டுமே கண்களுக்குப் புலனாகின.

சலாம் வரிசை எடுத்ததும் மீண்டும் அவரவரின் மூலைக்குள் போய் நின்றுகொண்டார்கள்.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாருக்கு வெலிகாமத்து மவுலானா வாப்பாதான் குரு. மவுலானா வாப்பாவின் கையால் தொடர் வாங்கிய தடியை, அவரின் மகன் தொடருக்கொடுக்க மிகவும் பாந்தமாகப் பற்றிக்கொண்டார்.

இரு கைகளின் விரல்களுக்கிடையில் நின்று - அக்கம்பு “ங்ய...ய்” ஊதி நர்த்தனமாடியது. ஒரு தடி, நான்காகி, பதினாறாகிப் பல்கிப்பெருகி கண்களுக்குள் மாயாஜால வித்தை காட்டிற்று.

எதிர்த்திசையில் நூகுத்தம்பி வாத்தியார். தனது குருவான இந்தியக்கார நானாவின் கையால் வாங்கிய பிரம்புடன் நிற்குகொண்டிருந்தார்.

இரு விளிம்புகளிலும் வெள்ளிப் பூண்களால் மோதிரம் போடப்பட்ட மூங்கில் பிரம்பைத் தனது வலது கையால் மட்டுமே எடுத்துச் சுற்றிச் சுழற்றினார்.

இடக்கை அசையாமலிருக்க வலக்கை மட்டும் சுற்றிச் சுழன்றது. அந்த நுட்பம், லாவகம் அவருக்கே கைவந்த வித்துவம். ஒரு வெள்ளிப் பறவை தனது பரிவாரங்களுடன் தாளலயம் தப்பாது - சிறகடித்துப் பறந்து பறந்து மாயுமே, அவ்வாறு நூகுத்தம்பியின் கையிலிருந்த வெள்ளிப்பூண் பிரம்பு பறந்தலைந்தது.

முதல் சுற்று முடிந்து - இரண்டாவது ஆட்டமும் தொடங்கிற்று. காசுக்களிரண்டும் கம்புகளினூடாக தங்கள் தங்கள் பார்வையைக் குவித்துக் கறுவிக் கொண்டன. ஒன்றையொன்று துரத்தித் துரத்தி..... ஒன்றையொன்று போருக்கு அழைத்து அழைத்து... .. அலைக்கழித்து அதே கணம் மின்னலெனச் சீறிப்பாய்ந்து..... ஒன்றையொன்று கொத்திக்குதறி.....

புழுதிப்படலம் மேலெழும்ப அந்த அற்புதக் காட்சி!

திடீரெனப் புறப்பட்ட நூகுத்தம்பியின் வெள்ளிப்புறா அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரின் தோளைத் தொட்டுப் பார்த்துத் திரும்பியது. தடுமாறிய அண்ணாவியார், தழும்பிய பாதங்களை நிலத்தில் பலமாகப் பதித்துக்கொண்டார்.

“அடிபட்டிட்டு அடிபட்டிட்டு அண்ணாவியாரெ தலையிலே அடிபட்டு” நானும் மம்மலியும்தான் கூப்போட்டோம். ஊரில், “தலையாலெ தெறிச்சதுகள்” என்று பட்டம் வேறு வாங்கியிருந்தோம்.

“டேய்! பொத்துங்கடா வாயை. யாருக்கிட்டெ கதைக்கிறீங்கெ” அண்ணாவியாரெ சீடப்பிள்ளைகளில் ஒருவனான ஈறாங்குட்டி சீறிப்பாஞ்சான்.

“அடிபடெல்லெ அடிபடெல்லெ... இவ்வளவு பெரிய மனுஷனுக்கள்றெ கண்ணையும் மறச்சிட்டு - இந்தெ ஹறாங் குட்டிகள்றெ கண்ணிலே மட்டும் தைச்சிட்டு...”

மத்திச்செம் பார்த்த புகாரி விதானையார் - அந்தத் தருணம் பார்த்துத் தனது பார்வையை எங்கோ கோட்டை விட்டுவிட்டார். கூச்சலும் இரைச்சலும் கூடிவிட்டது. அண்ணாவி அகமதுலெவ்வையின் சீடப்பிள்ளைகள் சுற்றி வட்டமிட்டு நின்றார்கள். ஒவ்வொருத்தனும் “நறநற” வென்று பல்லைக் கடித்து...

நூகுத்தம்பி வாத்தியின்மீது பாய்ந்து குதறிக் கிழிக்க வேண்டும்போல் ஆத்திரத்தில் “படபட”த்தனர்.

“டேய்! எங்கெடஆளுக்கு அடிக்க ஏலுமாடா? வாங்கடா பாப்பம்?” ஆளுக்கொரு கம்புடன் ஆவேசத்துடன் பொங்கினார்கள்.

நூகுத்தம்பி வாத்தி தன்னந்தனியனாய் - வாயில் கைவைத்து விக்किத்துப்போய் நின்றான். ஊர் மத்திச்சத்தினருக்கு அவர்களைச் சமரசத்திற்குக் கொண்டுவருவதே பெரும்பாடாகிவிட்டது.

“டேய்! யாரும் சத்தம் போடவேண்டாம்.” கையில் பிரம்புடன் முகம் “கடுகடுக்க” விதானையார் ஆணையிட்டார். கூட்டம் பெட்டிப்பாம்பாக அடங்கியது.

“போட்டியை மீண்டும் ஆரம்பிப்போம்.”

விதானையார் முடிவெடுத்தார்

“என்னெ திரும்பியும் விளையாடவா?” அலப்பெவேணாம்!” நூகுத்தம்பி வாத்தி அடம்பிடித்தான்.

“நீ அடிச்செத்தெ நாங்கெ பாக்கெல்லெ...” கூட்டத்தில் பெரும்பகுதியினர் கூச்சல் போட்டனர்.

நாகுத்தம்பியின் உள்ளம் குமுறியது.

“நான் வென்றதும் போய். கடைசியிலெ கரையானெண்டும் ஏசிப்போட்டானுகள்.” அவன் கண்கள் கலங்கியது. ஆவேசம் வந்தவனைப்போல - வெள்ளிப்பூண் பிரம்பைக் கையிலெடுத்தான். ஆட்டம் தொடங்கியது. அனைவரின் கண்களும் பிரம்பிலும்... கம்பிலும்... குத்திட்டுப் பாய்ந்து நின்றன.

விளையாடிக் கொண்டிருந்த நாகுத்தம்பியின் கண்களுக்குள் நெருப்பு மணி ஒன்று காற்றில் வந்து விழுந்ததைப் போல - கண்கள் பற்றி எரிந்தன. அவன் தம் கையொன்றை கண்களுக்கு அருகில் கொண்டுபோன அதேசமயம் - அவன் தோளை அண்ணாவியார் ஏவிய பாம்பு கொத்திவிட்டு மீண்டது.

“அடிபட்டிட்டு அடிபட்டிட்டு..... அண்ணாவியாருக்கு வெற்றி.”

அண்ணாவியாரைத் தூக்கிக்கொண்டார்கள். விதானையாரும் மத்திச்செமாரும் அவரை மக்கத்துச் சால்வையால் போர்த்தினார்கள். பையன்னா தமது கடையில் தொங்கிய பறங்கி வாழைப்பழக் குலையை அண்ணாவியாரின் கையில் கொடுத்தார்.

சலவாத்துடன் “பொண்டுகளின்” குரவையொலியும் இணைந்து வாளைமுட்ட - அவரை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றார்கள்.

தம்பி என்னெ யோசிக்காய்?”

பழைய ஞாபகத்தில் மூழ்கியிருந்த என்னை அவர் குரல் நிஜத்திற்கழைத்தது.

“நல்லா ஞாபகமிரிக்கி. எனைக்கி நல்லா ஞாபகமிரிக்கி அண்டய்க்கி உங்கெளுக்கு நடந்தது அநீதிதான்.” நான் மிகவும் நிதானமாகச் சொன்னேன்.

“அண்டய்க்கி இந்த மண்ணெவிட்டு - சொந்த பந்தங்களை விட்டு போனவன் நான். இண்டய்க்கி முப்பது வருஷத்தைக்குப் பிறகு வந்திரிக்கென். நீயெல்லாம் ஊரிலே பெரியாக்களாய்ப் போனீங்களாம். எனைக்கிச் சந்தோசம்.”

அவரின் கண்கள் பனித்தன.

“மம்மனிவா! என்டெ புள்ளகள் ரெண்டுபேரு கொழும்புக் கெம்பஸிலே படிக்கானுகள். மூத்தவன் வெளிநாட்டுக்குப் போய்வந்து தனியா ரெண்டு “இன்ஜின்போடு” வாங்கி ஆழ்கடலுக்குப் போறாண்டாமனெ. மலையிலே எங்கெளெயும் மனுசனா மதிக்காங்கெடா. அண்டய்க்கி எங்களுக்கு கரையானுகளெண்டுதானே நீதி கிட்டெல்லெ... இண்டைய்க்கி எங்கெடெவென் ஊருக்கும் அல்லாஹ்ட பள்ளிக்கும் தலைவனா வந்திட்டான். எங்கெடெ நாத்தொப்பிலாலுக்கு கிலோ நூறு ரூவாடா மனெ. அரிசி விலையைக் காட்டிலும் அஞ்சிமடங்கு கூடிட்டா.”

அவர் நெஞ்சில் என்றோ கிளைத்த சுழி - பேரலையாகிப் பொங்கிக் குமுறியது.

“இப்பெ என்னெ செய்வெம்?”

“எனைக்கி நீதி வேணும். நானும் திரும்பவும் அகமது லெவ்வை அண்ணாவியோடெ கம்பு விளையாடணும். என்னையும் மக்கத்துச் சால்வையாலெ போத்தணும்!” அவர் விடாது பேசினார்.

இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு பிறகு - இந்த மனிதனுக்கு இப்படியொரு ஆசையா? முளையேதும் பிசகோ?”

என் மனம் தவித்தது.

“என்னெ யோசினெ? ராவைக்கு நான் மூத்த ராத்தாட்டான் தங்குவென். சுப்ஹு*தொழுதாபலே வருவென். முடிவெச் சொல்லு.

பஞ்சப் பொட்டியாய் தொங்கிய தாடியைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டே அந்த மனிதர் “கிடுகிடு” வென்று படியிறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“யார்ரு வீட்டிலே? நான்.
வாங்கம்பி உள்ளே!”

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரரெ மனைவிதான் அழைக்கிறா.

“அண்ணாவியார் எங்கே?”

“படுகாட்டு வயலெப் பாக்கப் போனாரு. இனி வாற நேரந்தான்.”
சுறிக்கொண்டே மெதுவாக அடுப்பங் கரையை நோக்கி...

தேயிலைப் பாளை அடுப்பில் ஏறியது. ஐம்பதைத் தாண்டியும் கட்டுக்குலையாத அழகு. அத்தனை பல்லும் முத்துப்போல. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக முடியில் மட்டும் வெள்ளிக்கோடுகள்...

“என்னெ தம்பி கனகாலத்தைக்குப் புறகு?”

“அண்ணாவிச் சாச்சாவைக் காணணும்” நான் சொல்லி முடிவதற்குள் - முன் வாசலை சைக்கிள் எட்டிப் பார்த்தது. எங்கள் பேச்சு எங்கெல்லாமோ சுற்றி வளைத்து - நூகுத்தம்பி வாத்தியாருடன் சங்கமித்தது.

“சாச்சா! அது நடந்து முப்பது வரிஷம். இன்னெம் நெஞ்சிலே அப்படியே....”

“ஓம்! மனெ அண்டெய்க்கி அவர்தான்...” அண்ணாவியார் பேச்சை மடக்கிக் கொண்டார். அவர் முகத்தில் ஏதோவொரு உணர்வுகளின் சாயல் படருகிறது. அவர் தோளில் மக்கத்துச் சால்வை பாரச்சமையாகியதைப்போல...

“திருப்பி விளையாடனுமா? அதுக்கென்ன விளையாடுவெம்”.
என்றவரின் மனம் எதையோ அசைபோட்டது.

“என்னெ சீனடி விளையாட்டா? இந்தெ வயசிலெ இந்தக்
கிழவனுக்கென்? சாச்சி கேலி பண்ணினா.

அன்று ஐம்ஆ நாள்

அசர் தொழுகையின் பின்னால் தங்கள் பயங்களையெல்லாம்
மறந்தவர்களாக... மக்கள்...

பையென்னா ஹோட்டெல் பாழடைந்து - சந்தைக் கடைக
ளெல்லாம் எப்பவோ மூடி - பூட்டுகளில் கறள் கட்டியும் விட்டது.

இழவு வீடுபோல் காட்சியளிக்கும் அந்த வீதியில் மக்கள்
“திழுதிழு”வென்று...

எழுபது வயது இளைஞர்கள் இருவரும் களத்தில்.....

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியார் தனது மூக்குக் கண்ணாடியின்
கால்களை - றப்பரைக் கொண்டு கட்டி, பிடரிப் பக்கமாக முடிச்சுப்
போட்டுக்கொண்டார். நாற்பது வயதுக்குப்பிறகு அவருக்குப் பார்வைக்
கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டது.

அன்றைக்கு மத்திச்செம் பார்த்தவர்களில் எவரும் இப்போது
உயிரோடில்லை. எல்லோரும் மண்ணுக்குள் மறைந்து விட்டார்கள்.
புதிய இரத்தங்கள் ஊரைப் பரிபாலித்தது.

“ஆரம்பம்!”

விளையாட்டு ஆரம்பமாகியது. புதிய தலைவர் ஆணையிட்டார்.
அண்ணாவியாரின் கையில் அதே கல் விண்ணாங்குத்தடி காய்ந்து
- தைலம் வற்றி “ங்ங...ய்” ஊதிக்கொண்டு படமெடுத்தாடியது. அவர்
குந்தி எழுந்து சுற்றிச் சுழன்றார். அந்தரத்தில் வட்டமிட்டு அதேவேகத்தில்

காலடி மண்ணைத் தொட்டு முத்தமிட்டுக் கொண்டார்.

நாகுத்தம்பி மஸ்தானின் கையிலும் அதே வெள்ளிப் பூண் மூங்கில் பிரம்பு. கையிலிருந்து சிறகடித்து கொக்கரித்தது. அவரின் ஒற்றைக் கைச்சுழலில் மூங்கில் பிரம்பு விண்ணொலி பிழிந்தது.

எழுபது வயதுக் காகங்கள் இரண்டும்... நீச்சலடித்து; கரைகட்டி நின்றன. அவர்களின் மார்புகள் உயர்ந்து உயர்ந்து தணிந்தன.

மீண்டும் விளையாட்டுத் தொடங்கியது.

நாகுத்தம்பி மஸ்த்தானோ பழைய வஞ்சத்தை நெஞ்சில் நிரப்பி நெருப்பாகச் சுற்றிச் சுழன்றார்.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியார் நின்று நிதானித்து எதிரியை மடக்கிப் பிடிக்கப் பார்த்தார். மூங்கில் பிரம்பின் ஒவ்வொரு அடியையும் - லாவகமாகவும் புத்திசாதுரியமாகவும் தடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் அது நடந்தது.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரின் கண்ணாடி கழன்று வீதியின் மறுகரையில் விழுந்து நொருங்கியது... அதே சமயம் நாகுத்தம்பியின் வெள்ளைப்புறா அவரின் தோளின் அருகில் போய்...

புறா நினைத்திருந்தால் கொத்திக் காயமாக்கியிருக்கலாம். ஒருகணம்தான் பின்வாங்கிற்று...

அண்ணாவியாரின் கண்களுக்குள் பலநூறு வெள்ளைப் புறாக்கள் - அவர் திக்குமுக்காடிப் போனார்.

நாகுத்தம்பி மஸ்தானின் வேகம் மட்டாகியது. கையிலிருந்த மூங்கில் பறவை, பறந்து பறந்து, சுழன்று சுழன்று அடித்துக்கொள்ள - சிந்தனைக் காகம் அடம்பிடித்தமுதது.

“கண் பார்வை புகைச்செல்போலெ. இவருடன் நான் மோதுவது நீதியில்லெ. இந்தெ வயசிலெயும் அல்லாஹ் எனக்கி இவ்வளவு பிலத்தையும் கண்ணிலே ஒளியெயும் தந்தானே இதுதான் பெரிய பரிசு.” அவர் மனசு மத்திச்செம் கூறியது.

மறுகணம் அவர் கையிலிருந்த வெள்ளிப் பூண்போட்ட மூங்கில் புறா எங்கோ பறந்துகொள்ள - ஒரே பாய்ச்சலில் அவர் அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரை “முசாபா”ச் செய்யக் கட்டிப்பிடித்தார்.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரும் தமது கல் விண்ணாங்குத் தடியைத் தூர எறிந்தார்.

இரண்டு காசுகளும் ஒருவரையொருவர் கட்டிப் பிடித்து... முசாபாச் செய்து... முத்தமிட்டு...

பார்வையாளர்களின் கண்கள் கசிந்து மேனி சிலிர்த்திற்று.

மஸ்தானின் பிடியிலிருந்து விலகிய அண்ணாவியார் ஏதோ பேச ஆயத்தமானார். கூட்டத்தினர் வாயடைந்து நின்றனர்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்! முப்பது வருஷத்திக்கு முந்தி நடந்த போட்டிலெயும் நூகுத்தம்பிதான் வெத்தினார். அண்டெய்க்கி அந்தெ வெத்தியெ என்டெ வரட்டுக் கவுரவெம் ஏத்துக்கெல்லெ. அண்டெய்க்கிம் இண்டெய்க்கிம் இவருதான் வெத்திவீரன்.” என்றவர் உடனே முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஊர்மக்கள் தன்னைப் போர்த்தி சங்கை செய்த மக்கத்துச் சால்வையை இடுப்பிலிருந்து பவ்யமாக எடுத்தார். சால்வையின் இரு கரைகளையும் ஒன்றாகப் பிடித்து உதறியவராக - அதேவேகத்தில் நூகுத்தம்பி மஸ்தானைப் போர்த்தியும் விட்டார். இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு பிறகாவது சங்கைக்குரியவருக்கே சால்வையை வழங்கிவிட்ட திருப்தியில் - பாவச்சுமை சுழன்றுவிட்ட ஆனந்தத்தில் அவரின் கண்கள் கசிந்தன.

நாயகத்தின் பெயரால் சலவாத்து வானத்தை எட்டியது. அந்தப் பூவரசு மரமும் ஆனந்தத்தில் சிரித்துக் கொள்ள - நூகுத்தம்பி

மஸ்தானின் தோளில் கிடந்த மக்கத்துச் சால்வையின் அத்தர் வாசனை காற்றில் கலந்து நிறைந்தது.

எஸ். எல். எம். ஹனிபா
“மக்கத்துச் சால்வை”

பயிற்சிகள்

1. இக்கதையில் மக்கத்துச்சால்வை பெறும் முக்கியத்துவம் என்ன?
2. “மக்கத்துச்சால்வை” என்னும் சிறுகதைமூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய படிப்பினை யாது?
3. இக்கதையில் வரும் அண்ணாவியார், நூகுத்தம்பி இப்பாத்திரங்களின் பண்புகளை எடுத்துக் கூறுக.
4. பின்வருவன யாரால் யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டன.
  - (அ) “நீ மட்டுந்தாண்டாமனே அதெக் கண்டாய் இண்டெய்க்கும் அந்தச் சத்தம் என்டெ காதிவே இரையிதிடாமனெ”
  - (ஆ) “நூகுத்தம்பியுடன் சிலம்பம் விளையாட விரும்புவர்கள் வரலாம்.
  - (இ) “அண்டெய்க்கும் இண்டெய்க்கும் இவருதான் வெத்தி வீரன்”
  - (ஈ) “படுகாட்டு வயலப் பார்க்கப் போனாரு. இனி வாற நேரந்தான்”

புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி

புத்தகமும் நானும்,
புல்வன் எவனோதான்
செத்தபின்னும் ஏதேதோ சேதிகள் சொல்ல,
மனம்
ஒத்திருந்த வேளை!

ஒழுங்காக அச்சடித்த
வெள்ளைத்தாள் மீதில்,
வரியின் முடிவினிலே,
பிள்ளைத் தனமாய்ப் பிசகாகப் போட்டகாற்
புள்ளியைக் கண்டு
புறங்கையால் தட்டினேன்.

நீ இறந்துவிட்டாய்!
நெருக்கென்ற தென்னெஞ்சு.

வாய் திறந்தாய், கானேன்,
வலியால் உலைவுற்றுத்
“தாயே! என அழுத
சத்தமுமே கேட்கவில்லை.

கூறிட்ட துண்டுக் கணத்துள் கொலையுண்டு
ஓர்
கீறாகத் தேய்ந்து கிடந்தாய்,
அக்கீறுமே
ஓரங்குலம் கூட ஓடி இருக்கவில்லை.

காட்டெருமை காலடியிற்
பட்ட தளிர்போல,

நீட்டு ரயிலில்
எறும்பு நெரிந்தது போல்,
பூட்டாநம் வீட்டிற் பொருள்போல
நீ மறைந்தாய்.

மீதியின்றி நின்னுடைய
மெய்பொய்யே ஆயிற்று
நீதியன்று நின்சா,
நினையாமல் நேர்ந்ததிது
தீதை மறந்துவிட மாட்டாயோ சிற்றுயிரே!

காதில் அப்புச்சி கதை ஒன்றே வந்துவந்து
மோதிற்று;
மீண்டும் படிக்க முடியவில்லை.
பாதியிலே பக்கத்தை மூடிப்
படுத்துவிட்டேன்.

(மஹாகவி) து. உருத்திரமூர்த்தி
“வீடும் வெளியும்”

பயிற்சிகள்

1. “புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி எனும் கவிதை உணர்த்தும் முக்கியமான கருத்து என்ன?
2. பிற உயிர்மீது இரக்கம் காட்டும் பண்பு இக் கவிதையில் எவ்வாறு புலப்படுத்தப்படுகிறது?
3. “அக்கீறுமே ஓரங்குலம் கூட ஓடி இருக்கவில்லை” என்ற தொடரின் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் யாது?
4. “நீ மறைந்தாய்” எனக் கூறுவதற்குக் கவிஞன் காட்டும் உவமைகள் இரண்டு தருக.

உணவளிப்போர் உயிர்காப்போர்

பசித்தோர்க்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும் என்னும் நல்லறத்தையே பண்டை நூல்கள் எல்லாம் வலியுறுத்துகின்றன. மணிமேகலை நூல் இந்த ஒரே கொள்கையைத் தான் எல்லாவற்றிலும் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றது. கதாநாயகியாகிய மணிமேகலை பசித்த உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவிட்டுக் காப்பதையே கடமையாகக் கொண்டாள். தன் ஆயுள் முழுவதும் இந்த அறத்தையே ஆற்றி வந்தாள். இது மணிமேகலை வரலாற்றின் உயிர்நாடி. இதனால் மக்களுக்கு உணவளிப்பதே சிறந்த தர்மம்; உயர்ந்த சமூக ஊழியம்; தேசத் தொண்டு; மக்கள் சமுதாயத்தை அமைதியுடன் வாழச் செய்யும் வழி” என்பதை அறியலாம்.

“அணுக்களின் நெருக்கத்தால் தோன்றியது இவ்வுலகம். இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் அனைவர்க்கும் அவர்கள் பட்டினியால் வருந்திச் சாகாமல் உணவளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு உணவளிப்பவர்கள் தாம் மக்களுக்கு உயிர்கொடுத்துக் காப்போர் ஆவார்.

மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே”

(காதை 11, வரி 95-96)

என்பது மணிமேகலையின் கொள்கை.

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்பது புறநானூற்றின் 18வது செய்யுளில் காணப்படும் அடி. இவ்வடியிலே “உணவால்தான் உயிர்வாழ முடியும். உணவின்றேல் உயிர் வாழமுடியாது. உணவு கொடுப்போர்தான், உயிரைக் கொடுப்போர் ஆவர்”. என்ற கருத்தைக் காணலாம். பண்டைத் தமிழரின் இக் கொள்கையை மணிமேகலை அப்படியே பின்பற்றுவது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஆருயிர் மருந்து

மணிமேகலை ஆசிரியர் சாத்தனார் உணவுக்கு அமைத்திருக்கும் பெயர் மிகவும் பொருத்தமானது. ஆருயிர் மருந்து என்பது அவர் உணவைக் குறிப்பிடும் பெயர். மணிமேகலையில் ஏழு இடங்களில், உணவைக் குறிப்பிடும்போது ஆருயிர் மருந்து என்னும் தொடரால் அழைக்கின்றார். மேலே காட்டிய புறநானூற்று அடியின் கருத்தைக் கொண்டுதான், சாத்தனார், இத்தகைய அருமையான பெயரை அமைத்திருக்க வேண்டும்.

உணவுக்கு ஆருயிர் மருந்து என்னும் பெயரை அமைத்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இத்தொடர், பொருள் நிறைந்தது. இதன் பொருளை எண்ண எண்ண எவர்தான் வியப்படையமாட்டார்கள்?

“மக்கள் தேவர் என்ற இருவர்க்கும் ஏற்ற ஒரு முடிவான அறம் இன்னது என்பதைக் கூறுகின்றேன். கேள். அவ்வறம் உயிர்களின் பசிப்பிணியை நீக்குவதுதான் என்று அறவண அடிகள் கூறினார். இதுவே மிகப் பெரிய நல்ல தர்மம். என்று நவின்றார்.

மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓர்அறம் உரைக்கேன்;
“பசிப்பிணி தீர்த்தல்” என்றே அவரும்
தவப்பெரு நல்அறம் சாற்றினர்”

(காதை 12, வரி 115-118)

இவ்வாறு அறவண அடிகள் மணிமேகலைக்கு கூறினார்.

“பசியால் வருந்தி வந்தோரின் கொடிய பசியைப் போக்கும். அவருடைய துக்கம் நிறைந்த சோர்ந்த முகத்தின் நிலையை மாற்றும். இன்புற்று மகிழும் முகத்தை எனக்குக் காட்டும். இதைக் கண்டு யானும் மகிழ்ச்சி அடைவேன். இத்தகைய சிறப்புள்ளது என்கையில் உள்ள அமுதசுரபி என்னும் தெய்வத் தன்மையுள்ள பாத்திரம்.

வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்து, அவர்”
திருந்துமுகம் காட்டுமென் தெய்வக் கடிவை”

(காதை 14, வரி 44-45)

இவ்வாறு ஆபுத்திரன் என்பவன், இந்திரனிடம் கூறினான்.

அறத்திலே சிறந்தது

“அறம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது யாதென்று கேட்டால், சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லும் இதனை மறவாமல் கேட்டு மனத்தில் வைத்துக்கொள். உலகில் உறையும் உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவு, உடை, உறையுள் இவைகளை கொடுத்து உதவுவதுதான் சிறந்த அறம். இதைத் தவிர உயர்ந்த அறம் ஒன்று இருப்பதாக நான் அறிந்ததில்லை.

அறமெனப் படுவது யாது எனக் கேட்பின்,
மறவாது இதுகேள்; மன்உயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும், உடையும், உறையுளும் அல்லது
கண்ட நுஇல்”

(காதை 25, வரி 228-231)

இவ்வடிகள் உணவளித்தலே தலைசிறந்த தர்மம் என்று உரைத்தன. உடையற்றோர்க்கு உடை, இடம் இல்லாதவர்க்கு இடம் அளிப்பதும் உணவளிப்பதுடன் ஒட்டிய அறமாகும்.

வறியோர்க்கு உதவுதல்

உண்மையில் உணவில்லாமல் தவிக்கும் வறியோர்க்கே உணவளிக்க வேண்டும். வேறுவேலை செய்து பிழைக்க முடியாத நோயாளிகள், அங்கம் பழுதடைந்தோர் போன்றவர்களைக் காப்பதுதான் நல்லறம். நாம் செய்யும் உதவிக்கு, மாற்றுதவி செய்யும் ஆற்றல் படைத்தோர்க்கு உதவுவது அறம் என்ற துறையில் அடங்காது. இவ்வுண்மையை மணிமேகலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“ஆபுத்திரன் தனது பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்திக்கொள்ளுவான். குற்றமற்றோர் வாழும் சிறந்த வீடுகள் தோறும் சுற்றித் திரிந்து பிச்சை ஏற்பான், “கண் தெரியாதவர்களே! காது கேட்காதவர்களே! கால் முடம்பட்டு நீண்டவழி நடக்க முடியாதவர்களே ஆதரவற்ற அநாதைகளே! பிணியால் வருந்துகின்றவர்களே! அனைவரும் உணவுண்ண வாருங்கள் என்று கூவி அழைப்பான். அவனிடம் வந்து கூடுகின்றவர்களுக்கெல்லாம் அன்னம் இடுவான். மீதப்பட்ட உணவைத் தான் உண்பான். அந்தப் பிச்சைக் கலனைத் தலைக்கு அணையாக வைத்துக் கொண்டு படுத்து உறங்குவான்.

ஐயக் கடினெ கையில் ஏந்தி,
மைஅறு சிறப்பின் மனைதோறும் மறுகிக்,
“காணார், கேளார், கால்முடப் பட்டோர்,
பேணுநர் இல்லோர், பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருக. என்று இசைத்து, உடன் ஊட்டி,
உண்டுஒழி மிச்சில்உண்டு, ஒடுதலை மடுத்துக்,
கண்படை கொள்ளும் காவலன்.”

(காதை 13, வரி 109-115)

இவ்வடிகள் ஆபுத்திரன் செயலைக் கூறின. இதனால் உதவிபெறத் தக்கவர் யார் என்பதை அறியலாம்.

“காஞ்சி நகரத்தில் பஞ்சம் குடிகொண்டது மக்கள் பஞ்சத்தால் பட்டினிக்கு இரையானார்கள். மற்றைய உயிர்களும் மடிந்தன. இக்காலத்தில் மணிமேகலை, அந்நகரில் அவளுக்கென்றே அரசனால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்தாள். தனது அமுதசுரபியின் மூலம் அனைவர்க்கும் உணவளித்தாள்”. இச்செய்தியை மணிமேகலை ஆசிரியர் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“அமுதசுரபியை உள்ளங் கையிலே ஏந்தி நிற்பாள். எல்லா உயிர்களும் உணவுண்ண வருக என்று அழைப்பாள். அவ்வூரிலே பதினெட்டு மொழிகளைப் பேசும் பல நாட்டு மக்களும் இருந்தனர். அவர்களிலே கண்தெரியாதவர்கள், காதுகேட்காதவர்கள்; கால் நொண்டியானவர்கள், அநாதைகள், ஊமைகள், நோயாளிகள்,

தவக்கோலமும் விரதமும் உடையவர்கள், பசிநோயால் வருந்தியவர்கள், சோம்பலால் வறுமையுற்றவர்கள் யாவரும் வந்து கூடுவார்கள். பல நூறாயிரம் விலங்கினமும் வந்து சூழும். ஏனைய உயிர்களும் வந்து சுற்றிக் கொள்ளும். இவர்களுக்கெல்லாம் மணிமேகலை உணவிடுவாள். அவள் அளிக்கும் உணவை அவர்கள் உண்பார்கள் அவ்வுணவு அவர்கள் உயிரைக் காக்கும் மருந்தாக இருந்தது.

பெரிய தவசிகளுக்குப் பிச்சையிட்டால் அதன் பயன் பெருகி வளரும். இதுபோலவும்,

நீர்வளம், நிலத்தின் தன்மை, விதைப்பதற்கேற்ற காலம், பயிர் செழித்து வளர்ந்து பலன் கொடுப்பதற்கான வழிகள் இவற்றை அறிந்து நிலத்திலே விதைக்க வேண்டும். இவ்வாறு சிறந்த முறையறிந்து விதைத்த விதை நன்றாக முளைத்து வளர்ந்து பெரும் பலன்தரும். இதைப்போலவும்.

நாட்டிலே சிறந்த செல்வம் கொழிக்கவேண்டுமானால் மழை பெய்ய வேண்டும். மழை பெய்தால் எல்லா வளமும் பெருகும். இதைப்போலவும்,

பசித்தோர் மேலும் மேலும் நாலா திசைகளிலிருந்தும் வந்து குவிந்துகொண்டேயிருந்தனர். மணிமேகலை அவர்கள் அனைவர்க்கும் வேண்டுமட்டும் அன்னம் இட்டுக் காத்தாள். சோறு கொடுப்பதில் அவள் சோர்வடையவே இல்லை. அவளிடம் உணவு பெற்று உண்ட அனைவரும் அவளைப் புகழ்ந்து போற்றிவிட்டுப் போனார்கள்.” இச்செய்தியைக் கூறும் அடிகள் கீழ்வருவன.

அங்கையின் ஏந்திய அமுத சுரபியை
வைத்துநின்றி, “எல்லா உயிரும் வருக” என
பைத்துஅரவு அல்குல் பாளைநன் கிளையின்
மொய்த்தமுவு வறு பாடை மாக்களில்
காணார், கேளார், கால்முடப் பட்டோர்,
பேணா மாக்கள், பேசார், பிணித்தோர்,
பாடி நோன்பியர், பசிநோய் உற்றோர்,

மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள், யாவரும்;
 பல்நூறு ஆயிரம் விலங்கின் தொகுதியும்;
 மன்உயிர் அடங்கலும் வந்து, ஒருங்கு ஈண்டி,
 அருந்தியோர்க் கெல்லாம் ஆர்உயிர் மருந்தாய்ப்,
 பெருந்தவர் கைப்பெய் மிச்சையின் பயனும்,
 நீரும், நிலமும், காலமும், கருவியும்
 சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்,
 பெருகியது என்னப் பெருவளம் கரப்ப,
 வசித்தொழில் உதவி வளம்தந்த ததுவளம்,
 பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை ஏத்திச்
 செல்லும்

(காதை 28, வரி 218-235)

மணிமேகலை, நாடு, மொழி வேறுபாடு இல்லாமல் வறியோர் அனைவர்க்கும் உணவளித்தாள். விலங்கு, பறவை முதலிய உயிர்களுக்கும் உணவிட்டாள். இவ்வுண்மையைக் கண்ணாடிபோல் இவ்வடிகள் காட்டின.

தாம் செய்த உதவிக்கு எதிர் உதவி செய்யும் இயல்புள்ளவர்களுக்கு உணவளிப்பது உண்மையான அறமாகாது. அது அறம் என்னும்பெயரால் செய்யப்படும் வியாபாரம் ஆகும். ஏழை மக்களின் கொடிய பசியைப் போக்குவதே உண்மையான அறம். இத்தகைய அறத்தைச் செய்கின்றவர்களால்தான், உலகிலே உண்மையான ஒழுக்கநெறி காப்பாற்றப்படுகின்றது.

ஆற்றநர்க்கு அளிப்போர் அறிவிலை பகர்வோர்;
 ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்,
 மேற்றே உலகின் மெய்நெறி வாழ்க்கை.”

(காதை 11, வரி 92-94)

இவ்வடிகள் பரம ஏழைகளுக்கு உணவளிப்பதே உண்மையான அறம் என்பதை எடுத்துக் காட்டின.

உணவளிப்பதன் பயன்

பசித்தோர்க்குச் சோறு கொடுப்பவர்களே மறுபிறப்பில் நல்லொழுக்கத்தைப் பின்பற்றுவோராகப் பிறப்பார்கள்; அவர்கள் எல்லாப் பிறவிகளிலும் நல்லறங்களையே புரிவார்கள்; இறுதியில் பிறவா நெறியை அடைவார்கள் என்று கூறுகின்றது மணிமேகலை.

சென்ற பிறப்பிலே மணிமேகலை இராகுலன் என்பவனுக்கு மனைவியாக இருந்தாள். அப்பொழுது அவள் சாதுசக்கரன் என்னும் முனிவனை உபசரித்து உணவளித்தாள். அப்புண்ணியம் அவளைத் தொடர்ந்து நின்று, இறுதியில் அவள் பிறப்பின்று முத்தி பெறுவதற்கு மூலமாயிற்று. இச்செய்தியை, மணிபல்லவத் தீவிலே, மணிமேகலையின் முன் தோன்றிய மணி மேகலா தெய்வம் உரைத்தது.

“அறத்திற்கு எதிரானவைகளை எல்லாம் அறுத்தவன். புத்தனுடைய பாதங்களை மறவாத அன்பன். அந்தச் சாதுசக்கர முனிவனை, நீயும் இராகுலனும் பணிந்தீர்கள். 'தேவனே, எம் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்தருளுக. நாங்கள் உமக்குச் சிறந்த அன்பர்கள் அல்லர். ஆயினும், இனிய நீரும், உணவும் கொண்டு வருகின்றோம். அவற்றை உண்டருள வேண்டும். யாம் உம் கருத்தின்படியே நடக்கின்றோம். உமது உத்தரவு யாது?' என்று கேட்டனை. அம்முனிவன், 'எம் அன்னையே, அவ்வுணவை இங்கே கொண்டு வருக' என்றான். நீ அவ்வாறே உணவு கொண்டுபோய்க் கொடுத்தாய், அவன் அதை உண்டருளினான். அந்த அறமே உன்னை விட்டு நீங்காமல் உன்னுடன் தொடர்ந்து உன் பிறப்பை ஒழிப்பதற்கு மூலமாக நின்றது” என்பது மணிமேகலா தெய்வத்தின் பேச்சு. இதனை,

பகைஅறு யாத்தியன் பாதம் பணிந்து, ஆங்கு
அமரகேள் நின் தமர்அலம் ஆயினும்,
அம்தீம் தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்மேகம்
உண்டி! யாம்உன் குறிப்பினம்; என்றலும்.
எம்அனை! உண்கேம்! ஈங்குக் கொணர்க, என

அந்நாள் அவன் உண்டு அருளிய அவ்வறம்
நின் ஆங்கு ஒழியாது, நன்பிறப்பு அறுத்திடும்”

(காதை 10, வரி 35-41)

என்ற அடிகளால் அறியலாம். இது அன்னதானத்தால் அடையும் பயனைக் குறிக்கும் கதை.

இச்செய்தியை மணிமேகலை, தானே கூறுவதாக மற்றோர் இடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. மணிமேகலை, மணிபல்லவத் தீவிலே, தீவதிலகை என்னும் தெய்வத்தைச் சந்தித்தாள். அவள் தனக்கு அமுதசுரபி என்னும் பிச்சைப் பாத்திரம் கிடைத்ததற்குக் காரணம் முன்பிறப்பிலே செய்த அன்னதானந்தான் என்று அறிவித்தாள்.

“சென்ற பிறப்பிலே நான் விரும்பிய காதலன், திட்டிவிடத்தால் உயிர் உண்ணப்பட்டான். நானும் அவனுடன் தீப்பாய்ந்து வெந்தேன். என் உணர்வு மறையும்போது, உச்சிப்போதிலே என்முன் தோன்றிய சாதுசக்கர முனிவனுக்கு உணவளித்த காலத்தைப்போல ஒரு கனவால் மயங்கினேன். அதன் பயனால்தான் அரிய உயிர்களைக் காக்கும் மருந்தாக இருந்த அமுதசுரபி என் கையில் புகுந்தது.

விட்ட பிறப்பில் யான் விரும்பிய காதலன்
திட்டி விடம் உணர் செல் உயிர் போஉழி
உயிரொடு வேவேன், உணர்வுஒழி காலத்து
வெயில் விளங்கு அமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் தனையான் ஊட்டிய
காலம் போல்வதுலூர் கனாமயக்கு உற்றேன்;
அங்கதன் பயனே ஆர் உயிர் மருந்தாய்
ஈங்குஇப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது.”

(காதை 11, வரி 99-106)

இவ்வடிகள் மணிமேகலையே கூறியதாக அமைந்தவை. இவ்வடிகளும் அன்னதானத்தின் பயனை அறிவித்தன.

பசியால் வருந்துவோருக்கு உணவிடுவதே உயர்ந்த தர்மம். உணவு பெறத் தகுதியுள்ளவர்கள் இன்னார்; உணவிடும் அறத்தால் அடையும் பயன் இது என்பவற்றை மணிமேகலை விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. மேலே காட்டியவைகளைக் கொண்டு இவற்றை அறியலாம்.

சாமி. சீதம்பரனார்
“பெளத்தமும் தமிழும்”

அரும்பதங்கள்

உயிர்நாடி
மண்திணி ஞாலத்து
ஆருயிர் மருந்து
சாற்றினார்
களைந்து
திருந்து முகம்
தெய்வக் கடிஞை
மறுகி
ஒடுதலை மடுத்து
கண்படை கொள்ளும்
தவசிகள்
மங்கை
பாத்தியன்

பயிற்சிகள்

1. “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” எனும் அடி இடம் பெற்றுள்ள இலக்கியங்கள் யாவை?
2. “தெய்வக்கடிகை” எனப்படும் அமுதசுரபியின் சிறப்பியல்பு யாது?
3. ஆபுத்திரன் வறியவர்களுக்கு எவ்வாறு உதவினான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?
4. “ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர் மேற்றேயுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை” எனும் தொடர் உணர்த்தும் பொருளினை விளக்குக.
5. உணவளிப்பதன் பயன் எதுவென்று மணிமேகலை கூறுகின்றது?

யொருளோ யொருள்

நாடகத்துள் வரும்
அரிவையர் ஆடவர்

- கமலவேணி ... கார்த்திகேசுவின் மகள்.
 மங்கையர்க்கரசி ... கமலவேணியின் தோழி.
 இராசம்மா ... வடிவேலுவின் மச்சாள்; கார்த்திகேசுவின்
 உடன் பிறந்தோன் மகள்.
 வள்ளியம்மை ... இராசம்மாவின் தாய்.
 சின்னத்தங்கம் ... வடிவேலுவின் தாய்; கார்த்திகேசுவின் தங்கை.
 கார்த்திகேசு ... இளைப்பாறிய ஓவசியர்.
 தாமு ... கார்த்திகேசுவின் வேலைக்காரன்.
 வடிவேலு ... கார்த்திகேசுவின் மருமகன்.
 கதிர்காமு ... வடிவேலுவின் நண்பன்.
 ஏனையோர் : சோதிடர், குருக்கள், குருக்களின் சொக்கப்
 பையன், மோட்டோர்வண்டி செலுத்துவோர்.
 கதை நிகழிடம் : யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு.

யொருளோ யொருள்

அல்லது

கார்த்திகேயன் வீழ்கை

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம், கார்த்திகேச வீடு.

கமலவேணிஓர் அறையில் இறேந்தை பின்னிக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

- மங்.** கமலம்! கமலம்!! கமலம்!!!
- கமல.** அதாரது? மங்கையே? வா மங்கை, இதிலை இரு.
- மங்.** என்ன கமலி, என்னை நீ வரச்சொன்னதெண்டு தாழு வந்து சொன்னான். எப்ப வந்தனி கொளும்பாலை? எனக்குத் தெரியாது நீ வந்தது.
- கமல.** காலமைதான் வந்தனான். ஐயா ஒரு அலுவலாய் வெளியிலை போட்டார்; கதைக்கிறதுக்கு வீட்டிலை ஒருதருமில்லை. அதுதான் உனக்கு ஆளனுப்பினான். மெய்யே, மங்கை, எப்படி உன்ரை பாடு? இஸ்கூல் என்ன மாறிவிட்டியோ. அல்லது அங்கை தான் இன்னும் படிப்பிக்கிறியோ?
- மங்.** அங்கைதான் படிப்பிக்கிறன்; வேறா எங்கை போறது? ரெயினிங் கொலிச்சுக்கு ஒரு அப்பிளிக்கேசன் போட்டனான். எடுபட்டால் போகலாமெண்டு நினைக்கிறன். அப்படியெண்டால் உன்னையும் கொளும்பிலை அடிக்கடி காணலாம். அதுகிடக்க; மெய்யே கமலி, இண்டைக்கு இறயில் யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனுக்கு 10 மணிக்குத்தானாம் வந்தது. என்ன சங்கதி?

- கமல.** அது இப்ப யாள்ப்பாண றயிலுக்குக் கரிபோடுறதில்லை யாம். காட்டு விறகுதானாம் போடுறது. அதிலை நெருப்பும் பொறி பறந்து ஒரு கொம்பாட்மன்றிலை நெருப்பும் பிடிச்சிட்டது. அதாலைதான் லேற்றாய்ப் போச்சு.
- மங்.** ஒவ்வொரு நாளுந்தானே உப்படி நடக்குது. அது தான் கிடக்குது. உன்ரை படிப்புப் பாடெல்லாம் என்ன பருவத்திலே இருக்கு? எப்ப உதெல்லாம் முடிஞ்சு இடாக்குத்தர் ஆகிறது?
- கமல.** இனியென்ன பைனல்தானே, இன்னும் ஒரு வரியத்தாலை அது பாஸ்பண்ணினால் எல்லாம் முடிஞ்சுபோடும்.
- மங்.** அப்ப, கவனமாய்ப் படிச்சுப் பாஸ்பண்ணிப் போடப்பா.
- கமல.** பாஸ்பண்ணிப்போடுவன் எண்டுதான் நினைக்கிறன். இனி என்னவோ தெரியாது.
- மங்.** உனக்கென்ன, அதிட்டஞ்செய்தனி. உனக்குத்தானே நல்ல கொளுத்த மாப்பிளை ஒண்டு இருக்குச் சீமையிலே. இக்கணம் அவரும் சிவில்சேவன்றாய் வந்தால், நீயும் டாக்குத்தர், இரண்டுபேரும் உளைக்கிற காசெல்லாத் தையும் என்ன செய்யப் போறியள்? ஒரு கோட்டைதான் கட்டிப் போடவேணும் போலை.
- கமல.** என்ன சொல்றாய்? அதார்பா உங்கை சிவில் சேவன்று?
- மங்.** என்ன தெரியாததுபோலை கணக்கு விடுகிறாய். உன்ரை கொத்தான்; சின்னத்தங்கச்சியாற்றை மோன்தான்.
- கமல.** ஆர், வடிவேலரைப்பற்றிச் சொல்றியோ? எட்ட, நல்லொரு கொத்தானைக் கண்டுபிடிச்சிட்டாய்?
- மங்.** ஏன், அவருக்கென்ன?
- கமல.** என்ன பேய்க்கதை பேசிறாய்? உவங்களுக்கும் சிவில் சேவிசுக்கும் எவ்வளவு தூரம்? அதோடை உவையின்றை நிலைமை உனக்குத் தெரியாதே? உதுகும் ஏதும் நடக்கப்போற காரியமே?

கார்த்திகேசு உ ள்ளுக்கு வருகின்றார். இருவரும் அவரைக்கண்டு பேசாதிருக்கின்றனர். அப்போது மங்கையர்க்கரசி எழுந்து நிற்கின்றாள்.

கார். என்ன, பிள்ளை, மங்கையர்க்கரசி! நீயும் வந்திட்டியே? தங்கச்சி வந்தது உனக்கென்னெண்டு தெரியும்? ஏன் நிக்கிறாய்? இரன் இதிலை. தாமு, தாமு, எட தாமு.

(உ ள்ளுக்கு) ஏனையா

கார். உந்தச் செம்புந்தண்ணியையும் ஒருக்காக் கொண்டாடா.

மங். தாமுதான் எனக்கு வந்து சொன்னான். இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தித்தான் வந்தனான்.

கார். (தாமு தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுக்க அண்ணாக்காய்க் குடித்துவிட்டு, பின்னர் அவனிடம் செம்பைக் கொடுத்து) உந்த, வெத்திலைத் தட்டத்தை ஒருக்காக் கொண்டாடா. (மங்கையர்க்கரசியைப் பார்த்து) தங்கச்சியும் நீயும் இதுபோலை எப்போதும் சிநேகிதமாய் இருந்து கொள்ளவேணும், பிள்ளை, ஒருத்தருக்கொருநர் நல்ல உதவியாய் இருக்கவேணும். தாயில்லாப் பிள்ளைக்கொரு சினேகிதி தேள்வைதானே.

தாமு. (வெற்றிலைத் தட்டத்தை அவருக்குக்கிட்ட கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு) வாடல் வெத்திலைதான் இருக்கையா. ஏதோ இண்டைக்கு இறியில் வரப்பிந்திப் போச்சாம். நல்ல வெத்திலை இன்னும் வரயில்லை. உந்தக் கதிரேசன் கடையிலே வாங்கியரட்டே ஐயா?

கார். வேண்டாமடா, நீ போ.

மங். அதெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலே இருக்கட்டும், பாருங்கோ, உங்கடை மருமோன்றை சேதியளெல்லாம் எப்படியிருக்கு? உங்களுக்கு அவர் தவால் எழுதிற இல்லையோ?

கார். (பாக்கு வெட்டிப் போட்டுக்கொண்டு) அதார் பிள்ளை என்றை மருமோன்?

மங். வேறை ஆர்? சின்னத்தங்கச்சியாற்றை மோன்தான். இப்ப சீமையிலை இருக்கிறவர். இப்பென்ன செய்யிறாராம்?

கார். அவன்களின்ரை கதைதான் கதை. உவங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு. கதையுக்கை கதை, அவர் போன சிவில் சேவிஸ் பெயில் பண்ணிப் போட்டாராம். இரண்டு வரியம் முடிஞ்சது; ஸ்கொலஷிப் காசும் நிப்பாட்டிப் போடுவாங்கள். இனிமேல் உவர் என்ன செய்யிறது? இப்ப பரிஸ்டருக்குப் படிக்கிறாராம். காசுக்கென்ன செய்யிறாரோ? அப்பிடித்தான் ஒருவிதமாய்ப் படிச்சப் பாசு பண்ணினாலும், இஞ்சை வந்து என்ன, மட்டையடிக்கப் போறாரோ? மடையன், மூளை இருந்தால்த் தானே. அதென்ன, மெத்தையிலை வைச்சாலும் சருகுக்கை போறது சருகுக்கைதான். பாவக்கொட்டை போட என்ன சுரைக்கொட்டையே முளைக்கிறது?

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம், இராசம்மா வீடு.

இராசம்மா பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். முடிந்தவுடன் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கின்றாள். அப்போது அதற்குள்ளிருந்து ஒருபடம் கீழேநழுவிவிழுகின்றது. அவள்தாய் வள்ளியம்மையார் வருகின்றாள்.

வள்ளி. அந்த வேலிமுழுதும் கண்டாயங்களாய்க் கிடக்குது மோனை, உந்த அடுத்தவீட்டுக் கிளைக்காலியள் முருங்கைக்காய் எல்லாத்தையும் புடுங்கிக்கொண்டு போட்டுதுகள். ஆக நாலு காய் தான் கிடந்தது. இதுதான் மோனை இண்டைக்குக் கறி, (வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சீய், இந்தவீடு கிடக்கிற கிடையைப் பார். ஒரு நேரம் நான் வீட்டிலை இல்லாட்டால் எல்லாந் தலைகீழாய்ப் போடும். என்னடி பிள்ளை, இதை எப்பன் கூட்டிவிடக் குடாதே? ஓராள் இருந்து உனக்கு நெடுகச் சொல்லிக்

கொண்டிருக்க வேண்டுமே? உந்த நாசங்கட்டின விளக்குமாதையுங் காணயில்லை. எங்கையடி விளக்குமாறு?

கிரா. உங்கினை தாவாரத்திலே பார்.

வள்ளி. (கூட்டிக்கொண்டு) என்ன தண்ணியள்ளி வைச்சிட்டியே?

கிரா. சும்மா போணை அங்காலை. நானெல்லாம் எப்பவோ அள்ளிக்கொண்ணந்து வைச்சிட்டன். சும்மா புறுபுறுக்கிறது தான் உனக்கு வேலை. (நிசும்பவும் வாசிக்கின்றான்)

வள்ளியம்மையார் கூட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது இராசம்மாவுக்குக் கிட்ட வீழ்ந்துமிடக்கும் படத்தை எடுத்துப் பார்க்கின்றான்.

வள்ளி. என்னடிபிள்ளை, படம்ஒண்டு விழுந்துகிடக்குது? இதார் இது? வடிவேலுவின்ரை படமோ?

கிரா. (அவசரப்படும் படத்தை அவள் கையினின்று பறித்து) அது புத்தகத்துக்கை கிடந்தது. ஆற்றையோ எனக்குத் தெரியாது. (அதைப் புத்தகத்துக்குள் வைக்கின்றான்.)

வள்ளி. ஏனடி எனக்கொளிக்கிறாய்? அவன்ரை படத்தை எனக்குத் தெரியாதே? ஏனடி மோனை, உனக்குந்த வேலை? உந்தப் பொடியன்ரை எண்ணத்தை விட்டு விடு. அவன் சீமைக்குப் போனவன். தனக்குத் தகுந்த பொம்பிளையெல்லோ கட்டுவான். நல்லாய் இங்கிலீசு படிச்சவளும் காசக்காறியுமல்லோ அவனுக்குச் சோடி. நீயென்ன தமிழ்தானே படிச்சிருக்கிறாய். கொஞ்ச இங்கிலீசு படிச்சாப்போலை போதுமே? கொய்யா ஏதுங் காசக்கீசு உனக்குத் தேடிவைச்சிட்டுச் செத்தவரே? சும்மா, அண்டாடு உரலடிச்சுத் திங்கிற எங்களுக்கு ஏன் உந்தப் பெரிய எண்ணம்?

கிரா. சும்மா கிடவணை. உனக்கென்ன, அறளைபேந்திட்டுதே? என்னைப் படிக்க விடமாட்டியே?

வள்ளி. சும்மா படிப்புத்தான் படிப்பு. உந்தப் படிப்பாலை இக்கணம்

உன்ரை அருமந்த உடம்பைப் பளுதாக்கப் போறாய். பங்கை, உன்ரை பெரியையா கண்டாக்கர் இருக்கிறாரே; அவற்றை மோள் நெடுகப்படிச்ச இருக்கிறமாதிரி தெரியாதே? அருமந்தாப்போலை கண்டுக்குட்டிபோலை இருந்த பொட்டை; இப்ப உடம்பெல்லாம் நல்லாய்ப் பழுதாகி ஒரு ஈக்குப்போலை இருக்கு. கண்ணும் பளுதுபட்டு அறுவது வயதுசெண்ட கிழவியள்போல ஒரு கண்ணாடியும் போட்டுக் கொண்டு திரியுது.

கிரா. சும்மா புசத்திக்கொண்டிருக்காதையணை. கடைக்குப் போறதெண்டால் போட்டுவா கெதியாய்.

வள்ளி. உண்ணானை உந்தப் படிப்பெல்லாம் என்னத்துக்கு? அல்ல, உங்களைக் கேக்கிறன். நீங்கள் தான் சொல்லுங்கோ. உவையெல்லாம் உங்கை படிச்சப்போட்டு என்ன கால்ச்சட்டைக்குள்ளை பூரப்போகினாமே. நாளைக்கு ஒரு ஏசண்டர்வேலையும் தங்களுக்கு வேணுமெண்டு கேப்பினமாக்கும். நல்ல புதுமையான பெண்டுகள்தான். இந்த நாளையிலே உதெல்லாம் உந்த ஆம்பிளையளாலைதான் வந்தது. பெண்ணையன்கள். எங்கடை அவர் இருந்தாரே, பிள்ளையின்றை தேப்பன். அவரைப்போலை ஆக்கள் இருந்தால் உவைக்கெல்லாம் நல்ல பாடம் படிப்பிச்சு, இருக்க வேண்டிய இடத்திலை இருத்தி வைச்சிடுவாங்கள். எல்லாம் தலைகீழாய்ப் போச்சு.

கிரா. உனக்கென்ன பனி பிடிச்சிட்டுதே? உனக்கென்னத்துக்கு உந்த ஊருத் தொளவாரத்தை?

வள்ளி. சரி, சரி, அதுதான் கஞ்சலக்கதை போகட்டும். இக்கணம் உந்தப் பெட்டையைத்தான் வடிவேலுவுக்குக் கட்டுவினமாக்கும். இப்ப இரண்டுபக்கமும் இனங்கொண்டாடாமல் பிறிஞ்சு இருக்கினம். எண்டாலும் உவைக்கும் இனி உதுபோலை ஒரு படிச்சு உத்தியோகத்தன் எங்கை வரப்போறான்? காசங் கிடக்கு. பெட்டையும் என்னென்னவோ எல்லாம் படிக்குது. உதைத்தான் கட்டுவினம்.

(பொருள் விட்டுக் கொண்டு) காசுள்ளவைக் குத்தானே காலம்.

இடம் : யாழ்ப்பாணம், கார்த்திகேசு வீடு.

கமலவேணி ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது மங்கைபாக்கரசி வருகின்றாள்.

கமல. அதாரது மங்கையே? வா. மங்கை, இதிலை இரு.

மங். உதென்ன புத்தகம் படிக்கிறியே? (வாங்கிப் பார்க்கின்றாள்)

கமல. சும்மா இருந்து அலுத்துப் போச்சு; ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மங். இதென்ன இது? இடாக்குத்தர்ப் புத்தகமே? இதெல்லாம் எங்களுக்கு விளங்குமே? இந்தா, நீதான் வைச்சுப் படி.

கமல. அது கிடக்கட்டும், ஏன் நேத்துப் பின்னேரம் வர இல்லை?

மங். பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒரு வேலையாப் போட்டன். அதுதான் வரயில்லை.

கமல. உதேன் உந்தக் குடையை வைச்சிருக்கிறாய்? உதிலை வையன்.

மங். மறந்தெல்லோ போனன் (குடையை வைக்கின்றாள்.)

கமல. நல்லாய் களைச்சுப் போனாய் போலை கிடக்கு. என்ன வெய்யிலுக்காலை வாறியோ?

மங். ஓம், சரியான வெய்யில்.

கமல. அப்ப பின்னைக் கொஞ்ச மோர் குடியன்.

மங். : ஆங். பின்னைக் கொண்டாவன்.

(கமலவேணி மோர் வார்த்துக்கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றாள்.)

- மங்.** (மோர் குடித்துக்கொண்டு) மெய்யே கமலம், உனக்கொரு சங்கதி தெரியாதே?
- கமல.** என்னது?
- மங்.** உன்ரை கொத்தான் வடிவேலுவைப் பற்றித்தான்.
- கமல.** ஆ, அதுதான் கதை. அதைவிட்டுப்போட்டு வேற ஏதும் இருந்தால் பேசு.
- மங்.** அதல்ல, இப்பேன் வந்தனான் எண்டு உனக்குத் தெரியுமே?
- கமல.** சொல்லன்.
- மங்.** இப்ப ஒரு தந்தி வாசிச்சுப்போட்டு வாறன்.
- கமல.** என்ன தந்தி? ஆருக்கு?
- மங்.** நான் வீட்டையிருந்து நாளைக்குப் படிப்பிக்கிற பாடத்தை ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தன். அப்ப, வடிவேலுவின்ரை தாய் சின்னத்தங்கம் ஒரு தந்தியைக் கொண்டந்து, இதை வாசிச்சுச் சொல்லு பிள்ளையெண்டு சொன்னா. ஆள் தந்தியைக் கண்டதே மிச்சம் பயந்துபோனா.
- கமல.** பேந்து?
- மங்.** பின்னை நான் உடைச்சு வாசிச்சன்.
- கமல.** என்ன எளுதிக்கிடந்துது?
- மங்.** அதிலை வடிவேலு சிவில் சேவிசிலை பாசுபண்ணி விட்டதாக இருந்துது.
- கமல.** அப்படியோ? அப்ப, இப்ப கிட்டடியிலை நடந்த சோதினையிலையாக்கம். மனிசிக்கு நல்ல அதிட்டம். அவ்வளவுதானே? வாறதைப்பற்றி ஒண்டும் இல்லையே?
- மங்.** அவ்வளவுதான். வாறதைப்பற்றி ஒண்டும் இல்லை. அதுதான் உனக்குச் சொல்லவேணுமெண்டு வந்தனான். கொய்யா எங்கை?

- கமல. அவர் பிரக்கிறாசி வீட்டை போட்டார்.
- மங். ஏன் அங்கை?
- கமல. வள்ளியம்மையாரவை எங்களெட்டை வைச்ச ஈட்டைச் சித்தாரிக்க.
- மங். பாவம். அந்த இராசம்மாப் பெட்டை; அதின்றை தோட்டந்தானே.
- கமல. அதுக்கு ஆரும் என்ன செய்யிறது? ஈடு வைச்சால் திருப்பிக் காசு குடுக்கத்தானே வேணும். இல்லாட்டா ஆரும் சித்தாரிப்பினைதானே.

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம், சின்னத்தங்கம் வீடு.

கார்த்திகேசு சின்னத்தங்கம் வீட்டுக்குள் வருகின்றார்.

- கார். மோனை, தங்கச்சி, சின்னத்தங்கம்.
(உள்ளுக்கு) அதாரது?
- கார். அதேன், நான்தான்; காத்தியேசு.
- சின்ன. (பராய்போடு வெளிவந்து) அதென்னண்ணை? ஒரு நாளும் வராதனீங்கள், என்னவும் தொந்தறவோ? ஆருக்கும் வருத்தம் கிருத்தமோ?
- கார். சாய், ஒண்டுமில்லைத் தங்கச்சி, சும்மா இதாலே போனான். ஒருக்கா உன்னையுங் கண்டுகொண்டு போவம் எண்டிட்டு வந்தன். எப்பிடி உன்றர்பாடு?
- சின்ன. சுகமாய் இருக்கிறன். ஏனண்ணை நிக்கிறியள்? இருங்கோவன் இதிலை. (ஒரு கதிரையை இழுத்து விடுகின்றான்.)
- கார். இருப்பம் பிள்ளை. (இருக்கிறார்) இதேன் இந்தவீடு

மேயயில்லை? மழை பெய்துச்சால் இக்கணம் ஒழுகப் போகுது.

சீன்ன. உவர் கந்தெரெட்டைச் சொன்னான். அவர் வரயில்லை.

கார். இந்த நாளையிலை உவங்களைத் தடம்போட்டுத்தான் பிள்ளை, பிடிக்கவேணும். மிலிறற்றிக் காசெல்லே?

சீன்ன. தண்ணி வென்னி ஏதும் குடிக்கப்போறியளே?

கார். வேண்டாம். இப்பான் உதிலை குடிச்சிட்டுவாறன். ஒரு வாய்க்கு வெத்திலை இருந்தால் கொண்டா, தங்கச்சி. சின்னத்தங்கம் வெற்றிலை கொடுக்கின்றான்.

கார். (இருந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு) தம்பியின் ரை தவால்கிவால் வாறஇல்லையே? நெடுக நிண்டு கொண்டான். எப்ப இந்தப் பக்கம் வாறாராம்?

சீன்ன. சோதினை பாசுபண்ணினதெண்ட தந்திக்குப் பிறகு, முந்தநாள்தான் ஒரு தவால் வந்துது. கெதியாய் வாறனெண்டு எளுதியிருக்கிறான். ஏதோ உடுப்போ கிடுப்போ தைக்க வேணுமாம். அது முடிஞ்சுஉடனே மினைக்கெடாமல் வாறானாம்.

கார். ஏதுங் காசுக்கீசு அனுப்பவேணுமெண்டால் சொல்லு தங்கச்சி, தாறன். இல்லாட்டால் நானே அனுப்பிவிடுறனே. அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசியாதை.

சீன்ன. அதுகளைப்பற்றி ஒண்டும் எளுதஇல்லை. காசாலை ஒரு முடையும் இல்லைப்போலை. அதோடை போகயுக்கை காணி ஈடுவைச்சு ஒரு ஆயிரம் உறுவாயும் குடுத்து விட்டனான். அவன் சரிக்கட்டிக்கொண்டு வருவான்.

கார். ஓ, அவன் கெட்டிக்காறன்தான். சின்னப் பிள்ளையிலும் அப்பிடித்தானே. ஏன் உவனைப் படிப்பிச்ச சட்டம்பிமாரே விண்ணாதி விண்ணன்களெல்லே. அப்பவே சொன்னாங்கள் எனக்கு, அவன் ஒரு பெரிய கெட்டிக்காறனாய் வருவானெண்டு. அப்பிடியே வந்திட்டான். அவன் சிவில் சேவிஸ் பாஸ்பண்ணினது எங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு

பெரிய பெருமையும் சந்தோஷமுந்தான். தங்கச்சி.

சீன்ன. என்னண்டாலும் அது காலுக்குக் கையுக்குப் பொல்லாபத்து இல்லாமல் ஒருக்கா இஞ்சை வந்து சேரட்டும். எல்லாத்துக்கும் கதிர்காமத்தையன் கண்முளிக்க வேணும்.

கார். அதுகிடக்கட்டும், தங்கச்சி உன்னை ஒண்டு கேக்க வேணுமெண்டு நெடுக நினைச்சுக்கொண்டு இருந்தனான். அது இண்டைக்குத்தான் தருணம் வந்துது. உங்கினை உள்ளவங்கள் ஆரும் இஞ்சினை வந்துகிந்து தங்கச்சி, அதுதாறன், இதுதாறன், அதுசெய்யிறன், இதுசெய்யிறன், எண்டுசொல்லி உன்னை ஏமாத்தப்பாப்பாங்கள். இடங்குடுத்திதாதை. நான்தானே எங்கட குடும்பத்துக்கை ஒரு பெரிய ஆள், என்ன? எல்லாத்தையும் நானே கொண்டு நடத்திக்கொள்ளுவன். என்ன விளங்குதே?

சீன்ன. ஓமண்ணை.

கார். அதோடை என்றை பணமெல்லாத்தையும் ஏன் பிறத்தியுக்கை விடுவான். அதுக்காகத்தான் என்றை பிள்ளையையும் உவ்வளவு செலவிட்டு மெத்த மேலான படிப்புப் படிப்பிச்சனான். நான் நினைச்சது போலை எல்லாம் சரிவந்திட்டுது. போயிலை கிடக்கே தங்கச்சி?

சீன்ன. தாவடிப் போயிலை கொஞ்சங்கிடந்துது. ஒளிஞ்சு போச்சு, அச்செளுவான்தான் ஒரு நுள்ளுக் கிடக்குது.

கார். அது போதும்பிள்ளை. இனி அவனுக்குத் தகுந்த பொம்பிளையள் உவன்றை படிப்புக்கு ஏத்தவிதமாய் வேறை ஒரு இடமும் பிறத்தியுக்கைகூட எடுக்க முடியாது. அதோடை, எங்கையெண்டாலும் வெளியிலை கொண்டு திரியிறதுக்குத் தகுந்த பழக்கவழக்கங்கள் தெரிஞ்சு பொம்பிளையாய் வேணும். அதுக்கெல்லாம் தக்கபடி என்றை பிள்ளையைக் கொளும்பிலேவிட்டு நல்ல இங்கிலீசுப் பழக்கம் பழக்கியிருக்கிறன். இந்தப் போயிலை நல்ல காரமாய்க் கிடக்கு, பிள்ளை, தலையெல்லாம் வேர்க்குது.

- சீன்ன. அப்ப பின்னைத் தண்ணி கொண்டரட்டே அண்ணை?
- கார். வேண்டாம்பிள்ளை
- சீன்ன. கிட்டத்தான், அண்ணை, இருக்கு.
- கார். சாய், சாய், வேண்டாம் தங்கச்சி. அதோடு ஒரு வீடும் கொழும்பிலை வாங்கி நானும் பிள்ளையும் போய் இருக்கப்போறம். பிள்ளை கெதியாய் இடாக்குத்தருக்கு பாசுபண்ணிவிடுவாள். தம்பியும் அதுக்கிடையிலை வந்திடுவான். இரண்டுபேரையும் சேத்துவிட்டால் எல்லாருக்கும் ஒரு பெருமையும் நன்மையுந்தான் தங்கச்சி. இனிமேல் இரண்டுபேருஞ்சேந்து உளைச்சுக் கொள்ளுவினம். அவளுக்கும் நெடுகக்கூட அவனிலான் ஒரு வாரப்பாடு; என்ன உனக்குத் தெரியாதே தங்கச்சி?
- சீன்ன. தெரியும், தெரியும்.
- கார். அவையை ஏன் நாங்கள் பிரிச்சுவைப்பான்? இதுக்கு என்ன தங்கச்சி சொல்றாய்?
- சீன்ன. ஓ, பின்னை, நீங்கள் சொல்றபடி செய்யுங்கோவன். தேப்பன் இல்லாப்பிள்ளை. நீங்கள்தானே எல்லா அலுவலும் அதுக்குப் பாத்துவைக்கவேணும்.

உறுப்பு II

களம் 1

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு

காத்திகேயபிள்ளை தலைப்பாசை முதலியவற்றோடு வீட்டு நடசாலையில் உலாவுகின்றார்.

- கார். தாமு, தாமு, எட தாமு!
- தாமு. (சட்டையை அவசரப்பட்டுத் தெறிமாறிப் போட்டுக் கொண்டு

ஒடிவந்து) ஏனையா?

கார். அந்தப் பூக்கண்டுகளை எடுத்துச் சரியா வை. வைச்சிட்டு இவடம் எல்லாத்தையும் கூட்டிவிடு.

தாமு. ஓமையா (பூக்கன்றை அரக்குகின்றான்.)

கார். எடே, அதைத் தூக்கி இதிலை வை. இதை எடுத்து அப்பிடிவை. இதுகும் உனக்கு சொல்லவேணுமே?

தாமு. ஓமையா (பூக்கன்றுகளை கார்த்திகேயரின்னை சொன்மாதிரி வைக்கிறான்.)

கார். (கதிரையில் இருந்துகொண்டு) எடே! அதுக்கெல்லாம் தண்ணி வாத்தாச்சே?

தாமு. ஓமையா, வாத்திட்டன்.

கார். வெளியிலை போறத்துக்குக் காறெல்லாம் ஆயத்தமாய் இருக்கே. அதை ஒருக்காப் போய்ப்பார்.

தாமு. ஓமையா (வெளியிலே போகின்றான்.)

கமலவேணி வருகின்றான்.

கமல. (நட்சாணையில் உலாவிக்கொண்டுபூச்சேடியில் ஒருபூவைப்பிடுங்கிக் கொண்டையில் வைத்துக் கொண்டு)

ஐயா, இதாரிந்த பூச்சட்டியெல்லாத்தையும் அரக்கி வைச்சது? நான் நேத்து நல்ல வடிவாய் வைச்சனான். இண்டைக்கெல்லாம் மாறிவைச்சுக்கிடக்குது.

கார். உந்த மோடனாக்கம். இப்பென்னோ செய்தான் உங்கினை நிண்டுகொண்டு. எட தாமு!

தாமு. (உள்ளே) வாறன் ஐயா.

கார். கெதியாய் இஞ்சை ஓடியாடா (தாமு உள்ளே வருகின்றான்) இதைப் பிளையாய் வைச்சிட்டியாமடா, சரியாய் வை. எத்தினைமுறையடா உனக்குச் சொலறது.

தாமு பூச்சட்டிகளை எடுத்துச் சரியாய் வைக்கிறான்.

- கமல. *(தாமரைச் சட்டிக்காட்டிச் சிரித்துக்கொண்டு)*
இவன்ரை கோற்றைப் பாருங்கோ, ஐயா!
- தாமு. *(சட்டையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துத் துடைத்துக்கொண்டு)*
என்னம்மா, கரி பிரண்டிருக்கே?
- கார். எட நாட்டுப்பயலே; கோற்றுப்போட்டு எந்தநாள் பளகினது? அதென்ன, இதுகளை எப்பெண்டாலும் கண்டிருந்தாலெல்லோ, என்னடா மாட்டுக்கொட்டிலுக்கை கிடந்திட்டு வாறியே? லோண்டறிக்காறனெட்டைக் குடுத்து நேத்துத் தானே வாங்கித் தந்தனான். என்ன துயில் போலை வெள்ளையாய்க்கிடந்துது. இப்ப முளுப் பிசாணாய்க்கிடக்குது. சனி நாயே. நானில்லாட்டா நீங்களுங்கொளும்பு காணிறதே?
- தாமு. இந்த இளவு நாசத்தையெல்லே போட்டுப் பளக்கமில்லை. *(திருப்பித்திருப்பி சட்டையை அணிகிறான்.)*
- கார். *(மகளைப்பார்த்து)*, கொளும்பு மாதிரி இவனுக் கொண்டுந் தெரியாது, பிள்ளை, இடைக்கிடை சொல்லிக் குடுக்க வேணும். உன்ரை “றிசல்ட்” (Result) இண்டைக்கு வந்தது. விசிறுக்கு எத்தனையோபேரெல்லாம் கடமையாய் வருவினம். உவனை இண்டைக்கு மாத்திரம் இஞ்சினை ஆக்கள் வந்திருந்தால் வெளியிலை வரவிடாதை.
- கமல. அவன் ஏதோ சொல்வளி பறைவளி கேட்கிறவனே? போகவேண்டாமெண்ட இடத்துக்குத்தான் கட்டாயம் போய்த் தீருவான்.
- கார். *(தாமரைப்பார்த்து)* எடே, குடிக்கிறதாக்கு ஏதாங்கொண்டுவா.
- தாமு. ஓமையா. *(போகின்றான்)*
- கார். அப்ப மோனை, இனிமல் கணங்காமல் வெளிக்கிடுவம். அதோடை கொத்தான் வடிவேலு அடுத்த கப்பலிலை வாறானெண்டு உன்ரை மாமி ஒரு தவால் எளுதியிடுக்கிறா. இஞ்சான் வந்து நிப்பான். அதுக்குத் தான்

அந்த முன்னறைக்கு ஒரு பெட்றூம் சூற்று (Bed - room Suite) டொன் கரோலிசிலை (Don Carolis) ஓடர்பண்ண வேணும். இண்டைக்கு உனக்கென்ன வேண்ட வேணுமெண்டனி?

கமல. எனக்கொரு ரெனிஸ் றாக்கற்றும் (Tennisracket) ஒரு கிமோனாவும் (Kimono) கோல்டு வாட்சும் (Gold Watch) வேணும். என்னெட்டைக் கிடக்கிறது நல்லாய்ப் பளைசாய்ப் போச்சு.

கார். சூ, ஊருப்பட்ட காசு வரப்போகுது இக்கணம் ஒரு நூறு பவுண் கேட்டு நிக்குதுபோலை. சரி, பின்னை வெளிக்கிடன்.

கமலவேணி கைப்பையைத் (hand - bag) திறந்து பௌடர் போட்டுவிட்டு. கண்ணாடியைப் பார்த்துச் சொண்டுக்கு மை தீட்டுகின்றாள். தாமு நண்ணீர் கொண்டுவிந்து கொடுத்துவிட்டு அவள் செய்வதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்த வண்ணம் போகும்பொழுது தட்டுப்பட்டுக் கையில் இருந்த திரேயோடு (tray) கீழே விழுகின்றாள்.

கார். (கோபமாய்) அடே, Dirty Fool.

தாமு. ஓமையா.

களம் 2

இடம் : கொழும்புத்துறைமுகம்

கப்பற்காரர் இருவர் வேண்டுகூட்டுப் புகைத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றனர். வடிவேலு கப்பலால் வந்திறங்கிச் சில பெட்டிகளுடன் ஓர் இடத்தில் நிற்கின்றான். துறைமுகப் பொலிஸ்காரன் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கின்றான். கூலிக் கார்ச்சாரதி ஒருவன் வடிவேலுவிடம் வருகின்றான்.

சார. மாஸ்டர், உவயர் கோயிங்? குட் கார், பெயர் வெரிசீப், கான் ஷோ ஒல் றவுண், கான் கோ மவுன்றலெவினியா, ஷீ பாதிங், தேட்டில் சூப், வெரி குட், ஓர் கோயிங் கண்டி? சீ பெரஹரா; நைஸ் சயிற், பிளென்றி கேள்ஸ்.

ஒன் த வே கான் பய் குட் ககுநற்; வெரி சீப், வெரி
நைஸ்; வட் மாஸ்டர் சேயிங், ஒல் றயிட்?

வாடி. (முன்னகை செய்துகொண்டு) சம்மா போ, ஓய். எனக்கு கார்
வேண்டாம்.

அப்போது கார்த்திகேயின்னையும் மகனும் அவனிடம் வந்து சேருகின்றனர்.

கார். என்ன தம்பி. இதிலை நெடுகக் காத்திருக்கிறியே? நான்
சரியான நேரத்துக்குத்தான் வாறன்; (சட்டையையிவிடுத்து
மலர்ச்சுடடை எடுத்தும் பார்க்கின்றார்) கப்பல் வெள்ளெண
வந்திட்டுதோ?

வாடி. ஓம் அம்மான்; வரவேண்டிய நேரத்துக்குக் கொஞ்சம்
முந்தித்தான்.

கார். (மகனைக் காட்டி) இவளைத் தெரியுந்தானே தம்பி? இவ
என்னுடைய மகள்.

வாடி. (தொப்பியை உயர்த்தி) How do you do?

கமல. Very well thank you. Had a nice voyage?

வாடி. Oh yes, very pleasant, extremely pleasant.

கார். உனக்கு தெரியுமோ என்னவோ தெரியாது தம்பி இவ
இப்ப இடாக்குத்தர் ஆகிவிட்டா.

வாடி. (ஆவலாய்) ஆ! மெய்தானே? அது எப்பகூட,

கார். போன சோதினையிலே பாசுபண்ணினது. போன
கிளமைதான் அப்போயின்மன்று (appointment).
இந்தநாளையிலை லேடி டாக்குத்தர்மார் இஞ்சை மெத்தக்
குறைவு. எண்டாலும், உத்தியோகம் எடுக்கிறது ரெம்பக்
கஷ்டம். உங்கினை உள்ள ஆக்களைப் பிடிச்ச வேலை
செய்து அவங்களுக்கு ஒருவிதமாய்க் கைப்பச்சை கட்டி
உத்தியோகம் எடுத்துக்குடுத்திட்டன். இப்ப லயின்
கோமிலை (Lying in Home) வேலை செய்யிறா.

வாடி. ஓ, ரெம்ப நல்லது. எனக்கு மிச்சம் சந்தோஷம்.

- கார்.** அப்பேன தம்பி, நெடுக இதிலை நிப்பான்? வீட்டை ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்.
- வடி.** நீங்கள் இப்ப போங்கோ அம்மான். கதிராமு இப்பென்னைக் கப்பலிலை வந்து சந்திச்சது. வேறை ஆரோடையோ உங்கினை கதைச்சுக்கொண்டு நிக்குது. இப்ப வந்திடும். அவரை விட்டிட்டு வாறது சரியில்லை. நீங்கள் போங்கோ, நான் அவர் வீட்டை போட்டு, சேக்கிறற்றேறியற்றிலும் (Secretariat) போய் நிப்போட் பண்ணிப்போட்டு உடனை வாறன். உங்கடை வீடு கதிராமுவுக்குத் தெரியுந்தானே?
- கார்.** ஓ, ஓ அவருக்கு நல்லாய்த் தெரியும். மறந்து போகக்குடாது. பிள்ளையும் கொஸ்பிற்றலுக்குப் (hospital) போகவேணும். நாங்கள் போறம் கட்டாயம் வந்திடு.
- வடி.** ஓமம்மான்.
- கார்.** (சிறிதுதூரம்போய். திரும்பி) கட்டாயம் வந்திடு, அங்கை நீ தங்கிறதுக்கு வேண்டிய வசதியெல்லாஞ் செய்திருக்கு; உடனை வந்திடு.
- வடி.** ஓமம்மான். நான் சுணங்கயில்லை. நீங்க வாருங்கோ.
- கார்.** அப்ப வாறம்.
- கமல.** Cheerio
- கார்த்திகேயபிள்ளையும் கமலவேணியும் போகின்றார்கள். அப்போது கதிராமு வருகின்றான்.*
- கதிர்.** என்ன வடிவேலு, இனிமேல் போகலாந்தானே?
- வடி.** ஓம் கதிர்காமு, எனக்கொரு சுணக்கமுமில்லை. ஆனால் இப்ப எங்கை தங்கல்?
- கதிர்.** ஏன் கேக்கிறாய்?
- வடி.** அதல்ல, இப்ப அம்மான் வந்திட்டு, தங்கடை வீட்டை எல்லா வசதியுஞ் செய்திருக்கு, அங்கை வரும்படி சொல்லிவிட்டுப் போறார். வரச்சொல்லிக் கேட்டவர்;

நான் போகயில்லை. பேந்து வாறன்எண்டு சொல்லி யிருக்கு.

கதிர். நீ ஒரு இடமுந் தங்கத் தேவையில்லை. உனக்கெண்டு ஒரு வீடு எடுத்து எல்லாவசதியுஞ் செய்து வைச்சிருக்கிறன். அங்கைதான் இருக்கிறது. ஏன் மற்றவையின்றை வீட்டை தங்குவான்?

களம் 3

இடம் : கொழும்பு வடிவேலு வீடு

வடிவேலுவும் அவன் நண்பன் கதிர்காழுவும் வடிவேலு வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

கதிர். அப்ப, இங்கிலாந்திலை இருக்கிற வெள்ளைக்காறர் இஞ்சைவந்து இருக்கிற வெள்ளைக்காறரிலும் பார்க்கச் சிம்பிளாய் இருக்கினமெண்டு சொல்லியே?

வடி. வேறே என்ன? .இப்ப சிங்கப்பூரிலை உத்தியோகமாய் இருக்கிற யாள்ப்பாணத்தாருக்கும் யாள்ப்பாணத்திலை இருக்கிறவைக்கும் வித்தியாசமில்லையே? அது போலையே தான்.

கதிர். அப்ப, உங்கினை வந்துதிரியிற ஆக்களைப் பாத்துத் தான் எங்கடை ஆக்கள் உங்கினை கொளும்புவளியே இமிற்றேசன் போட்டுத் திரியிறது; உண்மையான இங்கிலிசுகாறரையல்ல?

வடி. இல்லை, இல்லை.

அப்போது கார்த்திகேயரின்னை வருகின்றார். இருவரும் எழும்பி நிற்க அவர் ஓர் ஆசனத்தில் அமருகின்றார்.

கார். ஏன் தம்பி நிக்கிறியள்? இருங்கோவன். (கதிர்காழ)

அமருகின்றான். வடிவேலு நிற்கின்றான். வீட்டை அங்குமிங்கும் அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு வீடு நல்ல பிளான்தான். ஆனால் இந்தச் சிவரைத்தான் போலிவேலையாக்கிப் போட்டார்கள். (வடிவேலுவைப் பார்த்து) என்ன வாடை தம்பி?

- வடி. 250 ரூபாய்.
- கார். சூ, இதுக்கு 250 ரூபாயே? கேட்டியே கதிராமு, உனக்குத்தானே தெரியும் என்ற வீடு?
- கதிர். ஓம், ஓம் எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்.
- கார். அது இतिற்பார்க்க எவ்வளவு பெரிசு. அதின்றை போட்டிக்கோவின்றை அழகென்ன? நல்ல பெரிய காடின; நான் வேண்டக்கு முந்தி ஒரு வெள்ளைக்காறனுக்கு 450 ரூபாவுக்கெல்லே குடுத்திருந்தவங்கள். என்றை மோளுக்கு அதிலை ஒரு கவர்ச்சி பிடிச்சிட்டுது. அதுதான் வேண்டினனான். இருந்தாலும் இப்போதைக்குத் தம்பிக்கு இது போதும். இன்னும் எத்தினை நாளைக்கு? எண்டாலும் ஆரும் பெரிய உத்தியோகத்தன் வருவான் போவான். இன்னங்கொஞ்சம் பாசனபிளாய் (Fashionable) வைச்சிருக்க வேணும். அங்கை வீட்டை பிளவர் பொற்க (flower pots) எல்லாம் வைக்க இடமில்லாமல் கிடக்கு. அவன் தாமனெட்டை நான் அனுப்பி விடிறன்.
- கதிர். நானும் உவரெட்டை உப்பிடித்தான் சொன்னான், பாருங்கோ.
- கார். உங்கை சாப்பாட்டு வசதியெல்லாம் எப்பிடியோ, தம்பி?
- வடி. அங்கினை ஒரு மலையாளத்தான் இருந்து சமைக்கிறான்.
- கதிர். எப்பிடியெண்டாலும் பாருங்கோ, ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் இருந்து வீட்டைப் - பார்த்து மேய்க்கிறது போலை வருமே. பெண்ணில்லாட்டால் அந்த வீடு பேய்வீடுதான்.
- கார். சரிதான் தம்பி, (வடிவேலுவை நோக்கி) சொன்னாப்போலை தம்பி, கொம்மா ஏதும் தவால் கிவால் இந்த நாளையிலை

எளுதினவவே? எனக்கொண்டு வந்துது.

வடி. உங்கினை எனக்கும் ஒண்டு வந்துதுதான்.

கார். கேட்டியே தம்பி கதிராமு. ஏன் இப்படி எல்லாரும் திக்காலுக்குத் திக்காலாய் இருந்துகொண்டு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு திரிவான்? நம்ம தங்கச்சிக்காறி இருக்கிறாவே. தம்பியின்ரை தாய்; எனக்கு முறைக்கு முறை தவால் எளுதிக்கொண்டிருக்குது. இப்பிடி தன்ரை கண் மூடக்கு முந்தி தம்பியின்ரை சீரைச் சிறப்பைப் பார்க்க வேணுமாம். அதோடை எனக்கும் நல்லாய் மதியந்திரும்பி விட்டுது. அப்ப கதிராமு, அந்த முற்றாகினை விஷயத்தை ஏன் நெடுக இளுத்துக்கொண்டு கிடப்பான்? அதைக் கெதியாய் ஒழுங்குபண்ணிப் போடுவம். நானும் ஒரு பேரப்பிள்ளையைக் கண்டிட்டுச் சாகலாம்.

கதிர். நீங்கள் சொல்றது சரிதான் பாருங்கோ. இனிமேல் உவரை நெடுக இப்பிடி விடக்குடாது. அதைக்கிட்டடியிலை முடிச்சுப்போட வேணும்.

கார். அதுசரி, நம்ம தங்கச்சியும் கெதியாய் இஞ்சை கொளும்புக்கு வாறாவாம். வந்தாப்போலை கலந்துபேசி, அவன் தாடிச்சாத்திரியைக் கூப்பிட்டு மற்ற மாதம் நல்லநாளாய்ப் பார்த்து ஒருநாளை வைப்பம். அது கிடக்கட்டும். வீட்டிலை பிள்ளை தனிய. நான் போட்டு வாறன். எல்லாத்துக்கும் (வடிவேலுவைப் பார்த்து) அப்ப, தம்பி, புதன்கிழமை ஒருக்கா வீட்டை டின்னருக்கு வாவன். பிள்ளையும் சொன்னாள் அண்டைக்குத்தான் தனக்கு லீவெண்டு.

வடி. அதுக்கென்ன, வாறன் அம்மான்.

கார். அப்ப நான் வாறன். (போகின்றார்)

கதிர். (கார்த்திகேயியின்னை தடுத்திருந்து நடப்பதைக் கண்ணுற்று அவர்கையில் பிடித்து) விளுந்து கிளுந்திடாதையுங்கோ. கவனம். மெல்ல.

கார். ஓ ஓ. (வடிவேலுவை நோக்கி) அப்ப தம்பி, மறந்து கிறந்திடாதை. ஏளுமணிக்கு உன்னை அங்கை காத்திருப்பம்.

வடி. ஓம் அம்மான்.

களம் 4

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

கமலவேணி கிமோனோ உடுப்போடு ஒரு நாற்காலியிற் சாய்ந்து கொண்டு பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டு இருக்கிறாள். தாம அறையிலுள்ள கதிரைகளைத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

தாம. (வேலையை இடையில் நிறுத்திவிட்டுக் கமலவேணிக்குக் கிட்டப்போய்) மோனை, வாற சனிக்கிழமை ஓடிற ரேசிலை(race) எந்தக் குதிரை வெற்றியெடுக்குமெண்டு உந்தப் பேப்பரிலை போட்டிருக்கிறாங்கள். அதை ஒருக்காப் பார்த்துச் சொல்லு. மோனை. போன சனிக்கிழமை ரேசிலை, ஓலோன் போட்டு ஐஞ்சறுவா போச்சு. இந்த முறை அதை எடுத்துப் போட வேணும்.

கமல. குஞ்சிலாட்டா எண்ட குதிரைதான் வெற்றியெடுக்குமாம்.

தாம. மெய்தானா மோனை? (மடியிலிருந்து ஒரு கடுதாசித் துண்டை எடுத்துக்கொடுத்து) இந்தத் துண்டிலை எழுதிக்கிடக்கிற குதிரையள் வெல்லாதாமோ மோனை? இதையொருக்காப் பார்த்துச் சொல்லு?. (கமலவேணி வாங்கிப் பார்க்கிறாள்). இது எனக்கு ஒரு சொக்கி வீட்டு வேலைக்காரன் தந்தது.

கமல. என்னது? ஆர் தந்ததெண்டனி?

தாம. ஒரு சொக்கி வீட்டு வேலைக்காரன்.

கமல. ஓகோ, ஜோக்கி (Jockey) வீட்டு வேலைக்காரனோ?

- தாமு. ஆ, அதுதான் மோனை; அதுதான்.
- கமல. அப்ப நீ ரேசு ஓடிற இடத்துக்குப் போற இல்லையோ?
- தாமு. சீச்சீ. நான் உந்தச் சனிபிடிச்ச இடத்தை எட்டியும் பாக்கிறதில்லை?
- கமல. சாய், ஒளியாமல் சொல்லு தாமு; நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்ல இல்லை.
- தாமு. உண்மையைச் சொல்றன் மோனை, ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதை. போன சனிக்கிழமை அடுத்த வீட்டுப் போய் (boy) அப்புகாமி இருக்கிறானே, அவனோடை சாடையாய்ப் போனன். ஆ அதை ஏன் பேசுவான்? அங்கை நிண்ட காறுகளின்ரை தொகையென்ன, அதுகளின்ரை பருமையென்ன? டிக்கற் (ticket) எடுத்துக்கொண்டு ஒருவிதமாய் நெரிஞ்சுகொண்டு உள்ளுக்குப் போனன். அப்பாடி, என்னென்னவிதமான ஆக்கள்? என்னென்ன விதமான பொண்டுகள்? அவையின்ரை உடையென்ன, நடையென்ன, பூச்சென்ன? உண்ணானை மோனை, எங்கடை வேல் திருவிளா கூடத் தோத்துப்போம். அவ்வளவு தொகை சனம். நீ ரேசுக்குப் போற இல்லையே?
- கமல. ஐயா வாறார், பேசாதை.
- அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளை வருகின்றார்.*
- கார். எட தாமு, உங்கை என்னெடா செய்யிறாய்? உன்னெட்டைச் சொன்னதென்ன? நீ செய்யிறவேலை என்ன?
- தாமு. இல்லை ஐயா, துடைச்சு முடியுது. *(ஓடிப்போய்ப் பின்னரும் கதிரைகளைத் துடைக்கின்றான்.)*
- கார். *(மணிக்கூட்டைப் பார்த்து)* 6 மணியாய்ப்போச்சு. ஏன் பிள்ளை, போய் உடன். ஏளுமணிக்கு வந்திருவான் கொத்தான்.
- கமல. போறன் ஐயா.

- கார். கனநேரம் எடுத்துப்போடாதை உடுக்க. அவன் சீமையிலை இருந்தவன். சரியாய் ஏளுமணிக்கு வந்திருவான். (தாமுவைப் பார்த்து) எடே தாமு, எல்லாத்தையும் நல்ல றயிற்றாய்க் கெதியாய் வைச்சிட்டு, டின்னறை எடுத்து ஆயத்தம் பண்ணக் கோக்கியெட்டைச் சொல்லிவிடு.
- தாமு. ஓமையா.
- கார். அந்தச் சாப்பாட்டு மேசைக்குப் புதுச்சீலை வரிச்சுப்போடு.
- தாமு. ஓமையா.
- கார். போன சனிக்கிழமையைப்போலை அந்தக் கோப்பை யளைப் போட்டுக்கீட்டு உடைச்சுப்போடு என்ன?
- தாமு. ஓமையா.
- கார். எட மோட்டுப் பயலே. (மகளைப் பார்த்து) சொன்னாப் போலை உனக்குச் சொல்ல மறந்துபோனன், பிள்ளை; காலமை இஞ்சை ஒரு சங்கதி நடந்துது.
- கமல. என்னையா அது?
- கார். உந்த மயிலன்றை மோள் வள்ளி இருக்கிறாளே.
- கமல. அதாரது ஐயா?
- கார். அவள்தான் என்றை தம்பிக்காறன் பெண்டாட்டி.
- கமல. ஆ, தெரியுது, தெரியுது. அவவுக்கு என்ன?
- கார். அவளும் மோளும் காலமை, நீ ஆசுப்பத்திரிக்குப் போனாப் போலை இஞ்சை வந்தினம்.
- கமல. ஆர் இராசம்மாவோ? ஏனாம் வந்தவை?
- கார். அந்தப் பெட்டைக்கு ஏதோ நாயோ கீயோ கடிச்சுப் போட்டுதாம். அதுதான் விசர்நாய் ஆசுபத்திரியிலை மருந்துசெய்விக்க வந்ததாம். (தாமுவைப் பார்த்து) என்னடா வாய் பாக்கிறாய்.
- தாமு. ஓமையா.

- கார். உன்ரை வேலையைப் பாரடா, நாய்ப் பயலே.
- கமல. பிறகு?
- கார். பின்னை, இஞ்சை நிண்டுகொண்டு அங்கை போய்ப்போய் ஊசி ஏத்துவிச்சுக்கொண்டு வரலாமோ என்று கேட்டினம். நான் ஒருவிதமாய் ஆசுப்பத்திரிக்கே கலைச்சுவிட்டிடன். உந்த எளியபடையை இஞ்சை வீட்டிலை வைச்சுக் கொண்டு என்ன செய்யிறது?
- கமல. அதுதான் நல்லது. இது என்ன மடமெண்டு நினைச்சுக்கொண்டினமாமே? சீலை கீலை சீராய் உடுக்கத் தெரியாது. மேசையிலை இருந்து சாப்பிடத் தெரியாது. ஆரும் வந்து உதுகளைக் கண்டால் என்ன நினைப்பினம் எங்களைப்பற்றி?
- கார். (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சரி, அதுதான் கஞ்சலக் கதை. நேரம் போகுது. நீ போய் உடு.
- கமலவேணியும் கார்த்திகேயரிள்ளையும் உள்ளுக்குப் போகின்றனர். தாமு அறையைக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான். அப்போது வடிவேலு வருகின்றான்.
- தாமு. (அவனைக் கண்டவுடன்) தம்பி, தம்பி, வந்திட்டியே? ஐயாவும் பிள்ளையும் உன்னை இவ்வளவு நேரமும் காத்துக்கொண்டிருந்திட்டு இப்பான் போயிருக்கினம்.
- வடி. எங்கை?
- தாமு. உங்கை உள்ளுக்கு, உடுக்க; (உரமாய்) ஐயா, ஐயா. உள்ளுக்கு என்னடாது?
- தாமு. தம்பி வந்திட்டுது.
- கார். (உடுத்து அரைவாசியில் விரைந்துவந்து) இரு, தம்பி, இரு கெதியாய் வந்திருறம். (வடிவேலு ஒரு கதிரையில் அமருகின்றான்.) என்னடா தம்பி எங்கிறாய்? ஐயா என்று சொல்லவேணும் தெரியுதே? எடே, அந்தத் தலைப்பாக் கட்டிவைச்சிட்டியே?
- தாமு. ஓமையா. (கார்த்திகேயரிள்ளைப்போகின்றார்) உவர் கிடந்தார்.

தம்பி, உவருக்கு இப்ப கொஞ்சம் தலை பளுதாப்போச்சு. சும்மா யாளப்பாணத்திலை சிவசிவா எண்டு கிடந்த என்னைப்பிடிச்சுக்கொண்ணந்து இந்த வெய்யில் வேர்வையுக்கை கூடச் சட்டை தொப்பி எல்லாம் போட்டுக்கொண்டு நிக்கச் சொல்லுகினம். உவையோடை அண்டலிக்கிறது. பெரிய கயிட்டமாய்க் கிடக்கு தம்பி?

வடி. ஏன் தாமு?

தாமு. பின்னை என்ன தம்பி, எல்லாம் வெள்ளைக்காற மாதிரியாக் கிடக்கு. நாங்கள் அங்கை ஊர்மாதிரியாய் இருந்த எங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்பிடிப் பிடிக்கும்? ஐயா எண்டால் முன்னையைப் போலை இல்லை. துரைக்கு விளையாடிறார்.. அம்மா ஒரு துரைச்சாணி. (சமுக்காளத்தை நிலத்தில் புறம்மாறிப் போடுகின்றான்.)

வடி. என்ன தாமு, காப்பற்றைப் (carpet) புறம்மாறிப் போட்டிடாய்.

தாமு. எட்ட, மெய்தான் தம்பி. அதென்ன, ஊரிலை சாக்குப் போட்டுப் பளகின எங்களுக்கு உதுகளையெல்லாம் போடிறதெண்டால் என்னெண்டு சரிவரும்? (சரியாக எடுத்துப் போட்டுவிட்டுத் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு) தம்பி, உன்னைக் கண்டு கனநாளாய்ப்போச்சு. உன்ரை சீரைச் சிறப்பைப் பார்க்க உன்ரை அப்பு, முருகேசு உடையார் இல்லாமல் போச்சு என்ன செய்யிறது. அவருக்கு உன்ரை சீரைச் சிறப்பைப் பார்க்க குடுத்துவைக்கயில்லை. அதிருந்தால் நான் இஞ்சையும் வருவனே? இப்பிடி யெல்லாம் இவையோடை இளுபட என்ரை தலைவிதியும் அப்பிடியாய்ப்போச்சு. அதிருக்க நீ நான் தூக்கி வளத்த பிள்ளைதானே. (அங்கும் இங்கும் பார்த்து) மனதோடை இருக்கட்டும் தம்பி, நான் கொள்ளுப்பிட்டிக்குப் போய் இரண்டு நாளாச்சு. கையிலை ஏதும் சில்லறை இருக்கே?

வடி. சரி. விளங்குது தாமு. நீ இன்னும் உதை விட இல்லையே?

- தாமு. இந்தச் சூட்டுக்கு கொளும்பிலை அதில்லாமல் என்னெண்டு சரிக்கட்டுறது தம்பி?
- வடி. பின்னை இந்தா. (காசு கொடுக்கின்றான்.) இது போதுமே?
- தாமு. மெத்தத் திறுத்தி தம்பி. நாலு போத்திலுக்குக் காணும். அவ்வளவுதான் நிண்டுபிடிப்பன். வயதும் போட்டுது. அதுக்குமேலை இனி ஏலாது.
- வடி. வேறா என்ன புதினம்? ஊரிலை எல்லாரும் எப்பிடி? அங்கை நீ போறயில்லையே? உனக்கும் கொளும்பு பிடிச்சிட்டிதுபோலை?
- தாமு. அப்பிடி ஒண்டும் இல்லைத்தம்பி. காலமை இஞ்சை ஒரு சங்கதி நடந்தது?
- வடி. அதென்ன தாமு?
- தாமு. உங்கடை மாமி வள்ளியம்மையாரும், மோள் இராசம்மாவும் ஊரிலை இருந்து வந்திருக்கினம். உனக்குத் தெரியாதே?
- வடி. (அவசரப்பட்டு) இல்லை, இல்லை, எனக்குத் தெரியாது தாமு. என்ன, உங்கை உள்ளுக்கு நிக்கினமே?
- தாமு. சீச்சீ. அவை இஞ்சை என்னெண்டு நிக்கிறது? அந்தப்பெட்டைக்கு விசர்நாய் கடிச்சப்போட்டுதெண்டு, விசர்நாய் ஆசுபத்திரியிலை மருந்துசெய்ய வந்தவையாம். இஞ்சை நிண்டுகொண்டு மருந்து செய்விக்கலாமெண்டு பாத்தினம். ஐயா நிக்கவிடாமல் திரத்தி விட்டிடார்.
- வடி. (அவசரமாய்) பிறகு, பிறகு? அவை எங்கை இப்ப?
- தாமு. எங்கை, ஆசுபத்திரியிலை எண்டுதான் நினைக்கிறன். எண்டாலும், இந்த மனிசன் செய்தது சரியில்லை. தன்ரை மோளெண்டாலென்ன தன்ரை தம்பியின்ரை மோளெண்டாலென்ன; உப்பிடியுஞ் செய்யிறதே?

வடிவேலு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கின்றான் அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளையார் மகள் கமலவேணியும் வருகின்றனர். வடிவேலு எழுந்து நிற்கின்றான்.

- கார். இரு தம்பி, இரு. (மூவரும் கதிரைகளில் அமருகின்றனர்.) எடே தாமு.
- தாமு. ஏனையா?
- கார். அந்தக் கொக்றெயிலைக் (cocktail) கொண்டாடா. (வாடிவேலுவைப் பார்த்து) இண்டு பின்னேரம் முழுக்கப் பிள்ளைக்கு உது மிக்ச் (mix) பண்ணினதுதான் வேலை. உந்த வேலையிலை அவள் ஒரு கெட்டிக்காறி?
- வாடி. ஆங், அப்பிடியோ?
- கார். அது மாத்திரமே? நீ டின்னருக்கு வருவாயெண்டு என்னென்ன விதமான புடிங் எல்லாம் தானாகநிண்டு சரிக்கட்டியிருக்கிறாள். (கமலவேணி தலையைக் குனிகிறாள்). இனிமேல் கேக்குகள் செய்யிறதிலையெண்டால் பெரிய ஒரு வீரி.
- வாடி. இதுகள் செய்யப் பளகியிருக்கிறது நல்லது தானே.
- கார். இன்னும் பிள்ளை என்னென்ன வேலையெல்லாம் பளகியிருக்குது. (தலையைத் தடவுகின்றார். பரபரப்போடு) எட தாமு, எட தாமு.
- தாமு. ஏனையா?
- கார். அந்தத் தலைப்பாவைக் கொண்டாடா.
- தாமு. ஓமையா. நான் தீர மறந்தெல்லோ போனன். (உள்ளுக்குப் போகின்றான்).
- கார். இப்பிடியான ப்ளக்கம் பொம்பிளைப்பிள்ளையளுக்கு அவசரம் வேணும். இதுக்காக எவ்வளவு பொருளைச் சிலவளிச்சுப் படிப்பிச்சனான் தெரியுமே? இங்கிலீசு மாதிரிச் சமயல் நீ வந்தா வேணுமெண்டு, பின்னேரத்திலை இதுக்கெண்டு ஒரு குக்கிங் ஸ்கூலிலை (cooking school) எல்லே விட்டுப் படிப்பிச்சனான்.
- வாடி. அது நல்லது தான் பாருங்கோ.
- கார். தாமு. கெதியாய் வாடா. நேரம்போகுது. (வாடிவேலுவை

நோக்கி) இவன் தாமனாலையல்லோ தம்பி, பெரிய தொந்தறவாய் கிடக்கு. ஊருக்குப் போடா எண்டாலும் போய்த் துலையிறானில்லை. பிலாக்காய்ப் பால் மாதிரி ஒட்டிக்கொண்டே கிடக்கிறான். (மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறார் அப்போது தாமு தலைப்பாகை அணிந்து கொண்டு வருகின்றான்). எங்கையடா தலைப்பா?

தாமு. (நனது தலைப்பாகையை காட்டி) இஞ்சை இருக்கையா.

கார். மோட்டுப் பயலே, உன்ரை தலைப்பாவை ஆர் இஞ்சை கேட்டது. என்ரை தலைப்பாவையெல்லோ கொண்டரச் சொன்னான். கெதியாய் வாடா. block head.

தாமு. ஓமையா. (உள்ளுக்குப் போகின்றான். பின்பு திறையில் தலைப்பாகை ஒன்றை வைத்து இருகையாலும் ஏந்திக் கொண்டுபோய்க் கார்த்திகேயபிள்ளை முன்பு நிற்கின்றான்)

கார். (தலைப்பாகையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு) தமிழனாய்ப் பிறந்தவன் தலைப்பா அணிய வேண்டுந் தம்பி. தலைப்பா இல்லாவிட்டால் அவன் தமிழனல்ல. எங்கடை பெரியாக்கள் எல்லாம் பெரிசாய் வந்தது என்னத்தாலை? தலைப்பாவாலைதானே. அப்ப தம்பி, இனிமேல் (மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறார்). நேரமாகுது ஏன் மினைக்கெடுவான்?

(எழும்புகிறார்கள்)

உறுப்பு III

களம் 1

இடம் : கொழும்பு, ஆசுப்பத்திரி

இராசம்மா கட்டிவிற்படுத்திருக்கின்றாள். பக்கத்தில் அவள் தாய் வள்ளியம்மை இருந்து அவளோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வள்ளி. (அவள் கைரிவே தொட்டுப்பார்த்து) இப்ப அவ்வளவு காச்சல் இல்லை. இனிமல் எல்லாம் சுகமாய்ப் போகும் என்று இடாக்குத்தர் சொல்லிப்போட்டுப் போறார். தலை இடிக்குதே மோனை?

கிரா. இல்லையெணை.

வள்ளி. அப்ப அது சும்மா காச்சலாக்கும். விசர்நாய் கடிச்சதாலை வந்ததல்ல. மெய்யே மோனை, மங்கையர்க்கரசியும் கொளும்பிலைதானே இருக்கிறவள்?

வள்ளி. ஓமெணை.

கிரா. இஞ்சை இருந்து அவள் இருக்கிறது தூரமாக்கும். அறிவிச்சா அந்தப் பெடிச்சி அடிக்கடி வந்து பார்க்கும்; ஒரு துணையாயும் இருக்கும்.

கிரா. அவ ரெயினிங் கொலிச்சிலை. இஞ்சையிருந்து தூரமோ என்னமோ தெரியாது. அவவின்ரை தாயெட்டைச் சொன்னனான், கொளும்புக்குப் போறதெண்டு. அறிஞ்சா ஒருவேளை இஞ்சினை வருவா.

(அப்போது வாடிவேலுவும் கதிர்காமுவும் வருகின்றனர்.)

வள்ளி. (இருவரையும் கண்டுவிட்டு) வாருங்கோ தம்பி, வாருங்கோ.

வாடி. இப்ப எப்பிடி இருக்கு?

வள்ளி. ஒண்டுமில்லை. கொஞ்சங் காச்சல்தான் காயுது. மற்றது நேரத்துக்கு நேரம் ஊசி ஏத்துகினம்.

கதிர். காச்சலைப்பற்றி இடாக்குத்தர் என்ன சொன்னார்?

வள்ளி. அவங்கள் ஏதோ நாங்கள் கேட்டால் சொல்லிறாங்களே. சும்மா வாறதும் பாக்கிறதும் அங்கை தலைமாட்டிலை வைச்சிருக்கிற கடுதாசியிலை என்னவோ எளுதிறதும் போறதுந்தான். பின்னை ஏதும் நான் கேட்டால் நாய்ப்போலை வள்ளெண்டு விளுகிறாங்கள். (பெருமூச் சவிட்டு) ஏளையளுக்கு வருத்தம் வந்தால் உப்பிடித்தான் பாடுபடவேணும். இந்தப் பிள்ளைக்கெண்டுதான் இப்படி

- யெல்லாம் வந்து கிடக்கு. ஏதும் செய்யுமே மோனை?
- கதிர்.** அதொண்டுஞ் செய்யாது. நீங்கள் பயப்பிடாதையுங்கோ.
- வள்ளி.** என்னவோ விசர்நாய் கடிச்சால் காச்சல் வந்து சன்னியாக்கி விசர்நாய்போலை கத்திக்கொண்டு எனும்பியோடி, ஆக்களுக்கும் கடிச்சு, பேந்து சாகிறதாம். என்னவோ, நாங்கள் ஒண்டுமில்லாத ஏளையள், கடவுள் என்ன நினைச்சிருக்கிறாரோ தெரியஇல்லை. (பெருமுச்சு விட்டு) அப்பூ, செல்லச்சன்னிதியானே, நான் ஒண்டும் அறியேன். ஏதோ நீ தான் துணை! என்றை பிள்ளை சுகப்பட்டு எனும்பினால் நான் உனக்கும் பால்ச்சொம்பும் எடுத்து, உன்றை கோயிலிலை வந்து அவிச்சங் கொடுப்பன்.
- வாடி.** நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதையுங்கோ மாமி. உப்பிடி எத்தினை பேருக்குச் சுகம்வந்திருக்கு. அதெல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.
- வள்ளி.** அப்பொருக்கா அந்த இடாக்குத்தரெட்டைக் கவனமாய்ப் பாக்கச் சொல்லிவிடு மோனை. உனக்கு தறுமங் கிடைக்கும்.
- வாடி.** அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்ளிறன். அது கிடக்க, நீங்கள் ஏன் எனக்கு அறிவியாமல் இஞ்சை நேரை வந்தனீங்கள்?
- வள்ளி.** நான் என்ன மோனை செய்யிறது? அவசரத்திலை வெளிக்கிட்டது. ஒருத்தருக்கும் எழுதமுடியவில்லை. பிள்ளையின்றை பெரியதேப்பன் கண்டாக்கர் இருக்கிறாரே, அவற்றை விலாசம்தான் ஆப்பிட்டுது. பின்னை அதைத்தான் நம்பி வெளிக்கிட்டம். அங்கை போனால் அதை ஏன் பேசுவான்?
- வாடி.** தெரியும். தெரியும். நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம்.
- வள்ளி.** உனக்காரோ சொன்னதே மோனை?
- வாடி.** அவன் அம்மானவையின்றை வேலைகாறன் தாமு சொன்னான். அவன் சொல்லத்தான் எனக்குச் சங்கதி தெரியும்.

வள்ளி. மெய்தானோ மோனை. காசில்லாத வறியதுகளுக்கு வாறதெல்லாம் இப்பிடித்தான். எங்களுக்கு இங்கிலீசு தெரியாதாம். வெள்ளைக்காறர் போலை இல்லையாம். சரி, கிடக்கட்டும். என்றை பிள்ளை இங்கிலீசு கனக்கப் படிக்க இல்லைத்தான். ஆனால் அவள் படிச்ச தமிழ்ப்படிப்பின்ரை கால்த் தூசுக்கும் பெறாது உவையின்ரை இங்கிலீசுத் தூளெல்லாம். அதுக்கென்ன, பிள்ளையின்ரை தேப்பன் இருந்தாரில்லை. அப்ப தெரியும் சங்கதி. உவையின்ரை காசெல்லாம் ஆற்றையெண்டு நினைக்கிறாய். இவர் உளைச்சுகளைச்சு நம்பிக்கைக்கு குடுக்கக் குடுக்க வேண்டிவைச்சிட்டு பேந்து அவர் செத்தாப்போலை விளையாடிவிட்டினம். உதுக்கெல்லாம் உத்தரிப்பினம், ஓ.

வடி. ஏன் அவையளை அப்பிடிப் பேசிறியள்?

வள்ளி. சொன்னாப்போலை, குறை நினைச்சுக்கொள்ளாதை தம்பி, நான் மறந்துபோய் என்றை மனத்துக்கத்திலை இப்பிடிப் பேசிப்போட்டன்.

வடி. அதைப்பற்றி ஒரு குறையும் இல்லை. அப்ப வர்ப்போறம்.

வள்ளி. சரி, வாருங்கோ.

களம் 2

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு

கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகள் கமலவேணியும் ஓர் அறையில் இருக்கின்றனர்.

கார். பிள்ளை, மாமி வந்தவவோ?

கமல. இல்லை, ஐயா.

கார். வரச்சொல்லிப்போட்டு வந்தனான். ஏன் இன்னங்

காணயில்லை? ஒருவேளை வாறதுக்கு கொத்தான் காறை எங்கையெண்டாலும் கொண்டு போட்டானோ? சாய், வராமல் விடாள். என்ன சங்கதி?

கமல. அப்ப பின்னை வருவாவாக்கும்.

கார். (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சாய், ஏளு மணியாப்போச்சு. இன்னங் காணஇல்லை. அவன் சாத்திரியையும் வரச் சொல்லிப்போட்டன்.

கமல. ஏன் ஐயா?

கார். பொருத்தம் பாக்க.

கமல. இன்னும் பளம் மாதிரியே?

அப்போது சின்னத்தங்கம் வருகின்றாள்.

கார். (அவளைக் கண்டவுடன்) ஆ, தங்கச்சி வந்திட்டியே?

சின்ன. ஓமண்ணை.

கார். இவன் சாத்திரியை இன்னம் காணஇல்லை? எட தாமு, அவன் தாடிச்சாத்திரி உங்கினை வாறானோ பாரடா?

தாமு. அவர் எப்பவோ வந்து தோட்டத்துக்கை இருக்கிறாரையா. வரச்சொல்லிவிட்டே?

கார். ஓ, வரச்சொல்லிவிடு. டின்னருக்கு நேரமாய்ப் போச்சு; கெதியாய் முடிச்சப்போடவேணும். (சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்து) தம்பியின்ரை சாதகங் கொண்டு வந்தனியே தங்கச்சி?

சின்ன. ஓமண்ணை. இஞ்சை கிடக்கு. (சாதகத்தை எடுத்துக் கொடுக்கின்றாள்)

தாடிச்சாத்திரி வருகின்றான்.

கார். (எழுப்பி) வாருங்கோ சாத்திரியார், வாருங்கோ. (தாமுவை நோக்கி) எட தாமு, கொஞ்ச வெத்திலை பாக்குக் கொண்டோடியாடா. (அவன் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றான் வெற்றிலைக்குள் காச வைத்து எழுப்பி நின்று கொடுக்கின்றான்.) இந்தத்

தெட்சணையை வைத்துக் கொள்ளுங்கோ, சாத்திரியார். பஞ்சாங்கம் கொண்டு வந்தனீங்களே? எங்கடை பஞ்சாங்கத்தையெல்லோ இவன் தாமன் கிளிச்சுப்போட்டான்.

சாத். ஓமையா, கொண்ணந்தனான். அப்ப அந்த சாதகங்களை ஒருக்கா.....

கார். (இரண்டு சாதகங்களையும் கொடுத்து) இதிலை இரண்டுபேருடைய குறிப்பும் கிடக்கு.

சாத். (அவைகளை வாங்கிப் படித்துவிட்டு பஞ்சாங்கத்தையும் தட்டியார்த்தும் கணக்குப் போட்டுவிட்டு) ஆண் சாதகத்துக்கு 27 வயதும் 4 மாதமும் 3 நாளும் நடக்குது. சரிதானே ஐயா?

கார். என்ன பிள்ளை?

சின்ன. ஓ, அப்பிடி இருக்கும்.

சாத். பெண் சாதகத்துக்கு 26 வயதும் 11 மாதமும் 28 நாளும் நடக்குது. என்னையா?

கார். அவ்வளவு வந்திட்டுதே? (போசித்துவிட்டு) ஓ இருக்கும்.

சாத். அப்பிடித்தான் சாதகம் சொல்லுகுது. (ஒருதாளில் கணக்குப் போட்டு பார்த்துவிட்டு) இச் சாதகங்களுக்கு ஏனையா பொருத்தம் பாப்பான்?

கார். (திடுக்கிட்டு) ஏனப்படிச் சொல்றியள்?

சாத். இச்சாதகர் இருவரும் பெரும்பாலும் ஒரே கிரகநிலையுடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். அதனால் இவர்கள் மிக நெருங்கிய பந்துக்கள் எனத் தெரிகின்றது. என்ன மெய்தானோ?

கார். ஓம், மச்சானும் மச்சாளும் தான் பாருங்கோ.

சாத். அதே போதுமே. தாய்மாமன் பிள்ளையெண்டால் மனப்பொருத்தம் நிச்சயம் இருக்கும். அது இருந்தால் சாதகப்பொருத்தம் பாக்கத் தேவையில்லை. அதுதான்

போனாலும் கிரகப் பொருத்தமோ மிக நன்றாயிருக்கின்றது. நட்சத்திரப் பொருத்தம், கணப்பொருத்தம், மகேந்திரப் பொருத்தம், ஸ்திரிதீர்க்கப் பொருத்தம், இராசிப்பொருத்தம், வசியப்பொருத்தம், தாலிப்பொருத்தம், அடட்ட, எல்லாப் பொருத்தமும் மிக நன்றாயிருக்கின்றது. இதுபோல பொருத்தம் வாறது மிகமிக அருமை பாருங்கோ. இதையேன் வைச்சு இளத்துக்கொண்டிருக்கிறியள். இவர்கள் ஒருவருக்கென்றே ஒருவர் முற்பிறப்பிலே நியமிக்கப்பட்டவர் போல் இருக்கு. ஐயா இதைக் கெதியாய் மற் றொன்றையுங் கவனியாமல் செய்துபோடுங்கோ.

கார். அப்ப வேறொண்டும் பாக்கத்தேவையில்லை எங்கிறியளே?

சாத். நிச்சயம். வேறொண்டும் பாக்கத்தேவையில்லை. *(நெஞ்சிலே தட்டி)* நாடிச்சாத்திரி சொன்ன சொல்லு ஒருகாலமும் பிளை போகாது. நீங்கள் தான் மாறினாலும் இச்சாதகர் இருவரும் தாங்களே கலியாணம் முடித்துக் கொள்ளுவார். தெரிகின்றதா?

கார். மெய்தானோ சாத்திரியார்?

சாத். ஓ ஓ, சரி, ஏன் மினைக்கெடுவான்? வேறையும் ஒரு இடத்திலை பொருத்தம் பாக்கப் போகவேணும் பாருங்கோ; நான் போட்டுவாறன். நேரம் போச்சு. *(எழுப்புகின்றார்)*

கார். *(எழுப்பி)* மெத்தச் சந்தோஷம். பின்னை வரப்போறியளே? *(அவன் கையில் காச வைத்து)* இதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ சாத்திரியார்?

சாத். கிடக்கட்டும் பாருங்கோ, இதெல்லாம் என்னத்துக்கு?

கார். சாய் சாய், இப்படிப்பட்ட விஷயத்திலே மறுக்கப்படாது சாத்திரியார்.

சாத். *(வாங்கிக்கொண்டு)* சரி, அப்ப வாறன்.

கார். *(கைகூப்பி)* ஆ ஆ, அப்ப வாருங்கோ. *(அவரை அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிவந்து ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு)*

அப்ப, என்ன தங்கச்சி எல்லாம் சரிதானே?

சின்ன. ஓமண்ணை.

கார். அப்ப, நாளை நிச்சயம் பண்ணி வாற மாதம் செய்து போடுவம்.

சின்ன. ஓ, பின்னை அப்பிடிச் செய்யுங்கோவன். ஆனால் ஒண்டு.

கார். என்னது?

சின்ன. அந்த வள்ளியம்மையாரின்ரை பெட்டைக்குத் தம்பியை நெடுக ஒரு பேச்சுக்காலாய் இருந்தது. ஆனால் தம்பி இப்ப இருக்கிற மாதிரிக்கு அதெல்லாம் சரிவராது. அதுக்கு இஞ்சை தங்கச்சியைப் போலை இங்கிலீசுப் படிப்பும் இல்லை. இந்தச் சடங்குதான் எல்லாத்தாலும் சரி. எண்டாலும், இது நடக்க முந்தி அந்தப் பொடிச்சிக்கும் எங்கையெண்டாலும் ஒண்டை எடுத்துக் கட்டிவிட்டால் நல்லது, அண்ணை. அது இருந்து பெருமுச்சு விடக்கூடாது.

கார். (அதைக் கௌததுபோல்) எட தாமு, சாப்பாட்டை எடுக்கச் சொல்லு.

களம் 3

இடம் : கொழும்பு, ஆசுபத்திரி.

இராசம்மா கட்டிலிற் படுத்திருக்கின்றாள். மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

மங். இப்ப எப்பிடி இராசம்மா? இன்னுங் காச்சல் வாறதே?

இரா. காச்சல் எப்பவோ விட்டுப்போச்சு. அது இதாலை வந்ததல்ல எண்டு இடாக்குத்தர் சொன்னார்.

மங். அப்ப பின்னை, பயத்திலையாக்கும். கடிச்சது என்ன விசர்நாய்தானோ அல்லது சும்மா நாயோ?

இரா. என்ன எண்டு சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. விசர்நாய்

போலான் இருக்கு. அங்கினை எங்களின்ரை பக்கத்திலை உள்ள நாயல்ல. நல்ல உயர்ந்த பெரிய நாய். களுத்திலை ஒரு ஈர்வணிக்கயிறு கட்டியிருந்துது. அதை எங்கினையோ கட்டிவைச்சிருந்திருக்க வேணும். அறுத்துக் கொண்டு வந்ததுபோலை. காலெல்லாம் செம்பாடாய்க் கிடந்தது.

மங். அப்ப அச்சவேலியுப் பக்கத்து நாயாக்கும். அதுகள் தான் ஒவ்வொண்டு ஆடுகால்போலை. இப்ப கடிச்சுபுண் ஆறிவிட்டிதே?

கிரா. இன்னங் கொஞ்சங் கிடக்கு.

மங். கதையுக்க கதை இராசம்மா, கேக்க மறந்து போனன். உங்கடை பெரியையாவும் கொக்கா கமலவேணியும் வந்து உன்னைப் பாக்கஇல்லையே? ஏன் அவை வீட்டை நிண்டுகொண்டு மருந்து செய்விச்சிருக்கலாமே?

கிரா. அவை வீட்டை நாங்கள் நாட்டுச் சனங்கள், என்னெண்டு நிக்கிறது?

மங். எனக்கெல்லாந் தெரியும். நீ சொல்லவேண்டாம். அவையள் முந்திய ஆக்கள் அல்ல. இப்ப வேறை மாதிரி.

கிரா. ஏன், நீ அவையெட்டைப் போறஇல்லையே?

மங். ஒருநாள் கொளும்புக்கு வந்தாப்போலை போனன். அவை ஒருவிதமாய் வேண்டாவெறுப்பாய் இருந்தினம். நான் பின்னைப் பேந்து போறயில்லை. விருப்பமில்லாத இடத்துக்கேன் நாம் போவான்? உனக்கொரு சங்கதி தெரியாதே?

கிரா. என்ன மங்கை.

மங். கெதியாய் உன்ர கொக்கா கமலவேணிக்குச் சடங்கு நடக்கப்போகுதாம்.

கிரா. எங்கை?

மங். உன்ரை கொத்தான் வடிவேலுவுக்குத்தான் எண்டு

பெரிய புகாராய்க் கிடக்கு. வடிவேலர் உன்னை வந்து வருத்தம் பாக்கஇல்லையே?

இரா. அங்கினை இடையிலை வந்து அம்மாவோடை கதைச்சப்போட்டுப் போறது.

மங். காசில்லாவிட்டால் எல்லாம் உப்பிடித்தான். கொய்யா இருந்தாலும் உப்பிடி நடக்குமே? ஆனால் உந்த ஆம்பிளையளும் காசுக்குத்தான் தூங்கிறாங்கள். நீயும் நெடுக மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டு இருந்ததுதான்.

இரா. அதுதான் நல்லது மங்கை. எனக்கென்ன அவரைப் போலை படிப்பிருக்கோ காசிருக்கோ?

களம் 4

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயரிள்ளை வீடு

தாமு கதிரை முதலியவற்றை ஒழுங்குபண்ணிவிட்டுக் கூட்டும்பொழுது பாடுகின்றான்.

தாமு. நெற்றியிலிட்ட நீலவர்ணப்பொட்டு
நேராய் அழிவானேன்
-என் சிங்கி. நேராய் அழிவானேன்
வெய்யிலைக் கண்டு வீசி நடந்தேன்
வேர்வை யழித்ததடா
-என் சிங்கா. வேர்வையழித்ததடா.

அப்போது கார்த்திகேயரிள்ளை வருகின்றார். தாமு பாட்டை நிறுத்திவிட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றான்.

கார். எட் தாமு.

தாமு. ஏனையா.

- கார். இண்டைக்கு தம்பி இஞ்சை வந்ததோ?
- தாமு. இன்னம் வரயில்லை ஐயா. அவரென்ன இப்ப வரப்போறாரே. ஆசுப்பத்திரியெல்லாம் போட்டுக் கீட்டு நேத்தையைப்போலை நல்லாய்ச் செண்டாப்போலைதான் வருவார்.
- கார். ஏனடா ஆசுப்பத்திரிக்கு? பிள்ளையைப் போய்க் காணவோ? அவள் எப்பவோ வந்திட்டாளே.
- தாமு. சீச்சீ, எங்கடையம்மாவையல்ல ஐயா, அதோடை அம்மா வேலைசெய்யிற ஆசுப்பத்திரிக்கல்ல அவர் போறது. விசர்நாய் ஆசுப்பத்திரிக்கு.
- கார். அங்கை ஏனடா அவர் போகப்போறார்? தெரியாட்டா ஏனடா உந்த வீண் கதையை உனக்கு?
- தாமு. ஐயா உங்களுக்குச் சங்கதி தெரியாதுபோலை. சின்னையா ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரத்திலை அங்கை போறதாம். நிரையாகப் பூக்கீவெல்லாம் அனுப்பிறதாம். இராசம்மாப் பெட்டையோடை அவவின்ரை கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலை இருந்து கதைக்கிறதெண்டு கேள்வி.
- கார். சும்மா இரடா. உனக்கேன் இந்த வீண்கதை எல்லாத் தையும். (எழும்பி யோசித்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றார். அப்போது கதிர்காமு வருகின்றான்) அதார் கதிராமுவோ? வா தம்பி, அதிலை இரு. (கதிர்காமு அமருகின்றான். தாமு போகின்றான்)
- கதிர். என்ன, இண்டைக்கொருடமும் போகஇல்லை ஐயா?
- கார். இன்னம் போகஇல்லை.
- கதிர். வடிவேலு இங்கினை வரஇல்லையே?
- கார். இன்னம் வரஇல்லை.
- கதிர். சாய், இஞ்சையும் காணஇல்லை. ஒருவேலை ஒண்டு. ஒருஇடமும் காணஇல்லை. இஞ்சை நிப்பாரெண்டு வந்தன். ஒருவேளை உங்கடை மகளோடை எங்கை

யெண்டாலும் போட்டாரோ?

கார். இல்லைத்தம்பி, அவள் உங்கை வீட்டுக்குள்ளை நிக்கிறாள்.

கதிர். சரி, கொஞ்சம் செண்டாப்போலைதான் ஆளைப் பிடிக்கலாம். மினைக்கெட்டென்ன, அப்ப பின்னைப் போவம். நீங்களும் எங்கையோ போகப்போறன் எங்கிறியள். (எழுப்புகிறான்)

கார். இரு தம்பி, இரு. எனக்கப்பிடி அவசரமில்லை. உன்னோடே ஒருகதை பேசவேணும். எப்பவோசூட இதைப்பற்றி உன்னோடே பேசவேணுமென்றிருந்தனான். ஒருநாளும் சந்திச்சு வரவில்லை.

கதிர். என்னவோ?

கார். இந்த என்ரை தம்பியின்ரை பிள்ளை இருக்குதே, அந்த இராசம்மா. அந்தப் பிள்ளைக்கெல்லோ தம்பி, ஒரு சடங்கு எங்கையெண்டாலும் பாத்துச் செய்து வைக்க வேணும். உனக்குத் தெரியுந்தானே தம்பி, என்னவிதமாய் இவை எல்லாரையும் ஒரு கட்டுக் கூட்டாய் வைச்சுப் பார்த்துக்கொண்டு இவ்வளவு காலமும் வந்தனான் எண்டு. நான் பாராட்டால் இதுகளை ஆர் பாக்கிறது?

கதிர். மெய்தான் பாருங்கோ.

கார். அதுதான் என்ரை பிள்ளையின்ரை சடங்கு முடியமுந்தி, அதின்ரை அலுவலையும் ஒருக்கா முடிச்சுப் போடவேணும். என்ரை பிள்ளையெண்டா என்ன, என்ரை தம்பியின்ரை பிள்ளையெண்டா என்ன? எல்லாம் சரிதான் எனக்கு. என்னைக் கேக்காமல் பறையாமல் ஆசுப்பத்திரிக்குப் போட்டுதுகள். இஞ்சை வந்து நிண்டுகொண்டு மருந்து செய்விச்சிருக்கலாம்.

கதிர். உண்மைதான் பாருங்கோ, ஏனங்கை போனதுகளோ?

கார். உதுகளின்ரை வேலையெல்லாம் உப்பிடித்தான். தம்பி மோட்டுச் சனங்கள் சொல்றது கேக்கிறவில்லை. அதுதான்

போகுது. உங்கினை ஆரும் வசதியாய் இருக்கினமே தம்பி? பெட்டை இஞ்சை வந்ததோடை, இவடத்திலையே மறிச்சுச் செய்துபோடவேணும். ஊருக்குப் போனால் அவன் தாய் ஏதும் கேப்பார் புத்திகேட்டுப் பிரளிபண்ணிப் போடுவாள்.

கதர். (போசித்துவிட்டு) ஒண்டு வசதியாய் இருக்குத்தான், பாருங்கோ; நல்ல பொடியன் குணம் நடையெல்லாம் நல்லது. கொஞ்சச் சீதணம் குடுக்கவரும்.

கார். அதெல்லாம் நானே குடுக்கிறன். தம்பி. பெட்டைக்குப் போகவேண்டிய தோட்டமொண்டை அவன் தேப்பன் என்னெட்டை முவாயிரத்துக்கு ஈடுவைச்சவன். அதைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடறன். அதோடை ஒரு ஆயிரம் ரூபாக் காசும் பெடிச்சியின்ரை கையிலை குடுத்துவிடறன். நீ அதை முற்றெடு.

கதர். (போசித்துவிட்டு) நீங்கள் குடுக்கிற காசை இரண்டாக்கி விடுங்கோ. நான் அதை நிச்சயமாக்கி விடறன். அப்ப அவை யாட்பாணம் போகமுந்தி, இஞ்சையே வைச்சு நொத்தீசு போட்டிடுவம். நீங்கள் அதுக்கு முந்தி அந்தத் தோட்டத்துத் தொந்தறவையும் நீக்கிக் காசையும் பெடிச்சியிட்டைக் குடுத்துவிடுங்கோ?

கார். சரி, அப்பிடியே செய், தம்பி. அந்தத் தொந்தறவெல்லாம் நான் நாளை நாளையிண்டைக்கிடையிலை நீக்கி விடறன். நீ ஆளைப் புடிச்சுப் பேசி, நாளையும் நிச்சயம் பண்ணிப்போடு. அது உன்ரை கெட்டித்தனம். ஆளின்ரை பேரென்ன தம்பி? அவர் ஆர்?

கதர். அவர் என்றை ஒரு பெரிய சிநேகிதன் பாருங்கோ. என்றை சொல்லை ஒரு காலமும் தட்ட மாட்டார். பேர் ஆறுமுகம். கச்சேரியிலை கிளாக்குவேலை. ஏன் அவரை நீங்களும் கேள்விப்பட்டிருப்பியள்?

கார். ஓ தெரியுந் தம்பி. தெரியும். அவர் நல்லொரு மாப்பிளை தான்.

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலுவிரு.

கதிர்காமுவும் வடிவேலுவும் ஓர் அறையில் இருக்கின்றனர்.

- கதிர். ஆகா அவளின்ரை அளகென்ன, நடையென்ன, உடையென்ன? அட்ட, எல்லாம் சும்மா பச்சைப் பசங்கிலிதான்; சும்மா திவ்வியமாயிருந்தாள்.
- வடி. அதாரப்பா அது?
- கதிர். வேறை யார்? நீங்கள் ஆசுப்பத்திரியிலே கண்ட நேஸ்தான்.
- வடி. ஓகோ, அப்பிடியோ சங்கதி? அதுதானே அங்கினை நிண்டு கண்ணடிச்சுக்கொண்டு நிண்டனி?
- கதிர். ஆகா, அவளைப் பார்த்தால் பசிதீருமே. (ஒரு பாட்டுப் பாடுகிறான்)
- வடி. (இடையில்) அது கிடக்கட்டும். மெய்யெடாப்பா அம்மான் வீட்டுப்பக்கம் போகஇல்லையே?
- கதிர். போனனான்தான். ஆனால், உன்ரை ஆளைக் காணஇல்லை.
- வடி. ஆ, அப்பிடியோ? பின்னை ஆரைக்கண்டாய்? அங்கை உள்ள ஆயாவையோ? நீ உப்பிடியானதுகள் எங்கை இருக்கும் எண்டு நிப்பாய்?
- கதிர். சீச்சீ, சீச்சீ, அப்பிடியா என்னை நினைச்சுக்கொண்டாய்? இந்த நேசிலைதான் மயங்கிப்போனன். இது தான் முதல்தரம். வேறை ஒண்டிலும் இல்லை; தெரியுதோ?
- வடி. அது கிடக்கட்டும். ஆரை அங்கை கண்டனி?
- கதிர். உனது அருமை மாமனார் கார்த்திகேயபிள்ளை அவர்களை.
- வடி. அப்பிடியோ, அவர் என்ன சொன்னார்?

- கதிர். அதுகிடக்க, நீயோ ஒரு சிவில்சேவன்ற், அவற்றை மோளைக் கட்டப்போறாய். அவரோ நல்ல அலங்காரமான ஆம்பிளையாயும் இருக்கு. அதோடை அவருக்குப் போதிய பணமும் இருக்கு. பின்னை ஏன் அவருக்கொரு முகாந்திரப்பட்டம் வாங்கிக் குடுக்கக் கூடாது?
- வடி. சும்மா புசத்திறதை விட்டிட்டு, கேட்டதுக்கு மறுமொளி சொல்லன்.
- கதிர். அவர், இஞ்சை கிட்டவா. இரகசியம். (காதுக்குள் ஏதோ சொல்லுகிறான்.)
- வடி. அப்ப, நீ என்ன சொன்னாய்?
- கதிர். றயிற்று, ஓமெண்டுதான்.
- வடி. அப்ப இஞ்சை கிட்டவா (இரகசியம் பேசுகிறார்கள்.) விளங்கிச்சுதோ?
- கதிர். (தலையை அசைத்து) எல்லாம் நல்லாய் விளங்கிறது. மேவ அஸ்து.

களம் 6

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலு வீடு.

சின்னத்தங்கமும் வள்ளியம்மையும் கார்த்திகேய பிள்ளையும் இருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

- கார். நான் இதுமாத்திரமல்ல, வேறை பிள்ளைக்கு வாற இட்டல் இடைஞ்சல் எல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளுவன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. பின்னை, சீதணம் வேணும். அதுக்கு (சின்னத்தங்கத்திடம் உறுதியொன்றைக் கொடுத்து) அந்தத் தோட்டத்தின்ரை ஈட்டுக்காக மூவாயிரம் பெற்றுக்கொண்டதாகப் பற்றுச்சீட்டு முடிச்சிருக்கிறன். அதோடை பொடியன் ஒரு இரண்டாயிரம்

காசாய்க் கேக்குதாம். இந்தா பிள்ளை, இதிலை ஒரு இரண்டாயிரம் நோட்டாய்க் கிடக்குது. பத்திரம் (கொடுக்கிறார்). சீதணம் எளுதிற அண்டைக்கு மாத்திரம் எடுத்துக் குடுங்கோ. நான் கதிராமுவெட்டைச் சொல்லி நொத்தீசுக்கு நாள் ஒளுங்குபண்ணிவிடிறன்.

- சீன்ன. அதெல்லாம் சரி, அப்ப இதைப்பற்றி தம்பிக்கு அறிவிக்கவேண்டாமே?
- கார். அதொண்டும் வேண்டாம், தங்கச்சி. அவருக்கு எல்லாம் தெரியும்; அவருங் கூடத்தான் இந்த ஒளுங்கெல்லாம் செய்தது.
- சீன்ன. அப்ப, பின்னைச் சரி.
- கார். அப்ப பின்னை, நான் போட்டுவாறன் தங்கச்சி. அவள் பிள்ளை இராசம் மாவுக்கும் இதைப்பற்றிச் சொல்லிவிடுங்கோவன். பெண்டுகள் சொல்லிறதுதான் நல்லது. அப்ப வாறன் (போகிறார்.)
- சீன்ன. பின்னை வாருங்கோ, அண்ணை (அவர் போனபின் வள்ளியம்மையைப்பார்த்து) அவர் சொன்ன நியாயம் எல்லாம் சரிதானே, மச்சாள்?
- வள்ளி. மெய்தான், பெட்டைக்கும் தலைவிதி உதுதானாக்கும். காசு களைஞ்சு இல்லாத நாங்கள் உந்த வசதியை விட்டிட்டு என்ன செய்யிறது?
- சீன்ன. அப்ப, பிள்ளைக்கு ஒருக்காக் கூப்பிட்டுச் சொல்லி விடுவம்.
- வள்ளி. ஓமெனை மச்சாள். தற்செயலாய் அவள் மறுத்தால் என்ன செய்யிறது?
- சீன்ன. அவள் மறுக்காள். நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். கரும்பு தின்னக் கைக்கூலி வேணுமே?

களம் 7

இடம் : கொழும்பு வடிவேலு வீடு.

இராசம்மா தனது விதியை நினைத்து சோகமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். பாட்டு முடிந்தவுடன் ஒரு வேலைக்காரன் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு வருகின்றான்.

வேலை. அம்மா, அம்மா!

இரா. அதாரது?

வேலை. இந்தத் தவாலை உங்களுக்கு குடுக்கச்சொல்லி ஒரு பொடியன் தந்திட்டுப் போகுது.

இரா. ஆர், எனக்கோ?

வேலை. ஓமம்மா.

இரா. இதாற்றை? (வாங்குகிறாள்.)

வேலை. தெரியாது. அப்ப வாறனம்மா.

இரா. சரி போட்டுவா. எனக்கார் உங்கை தவால் எளுதிறது? (விலாசத்தைப் பார்த்துவிட்டு) மெய்தான், எனக்குத்தான் (போசிக்கிறாள்) அது ஆராயிருக்கலாம்? எனக்கு அறிஞ்சாக்கள் இஞ்சை கொளும்பிலை ஆர்? ஒருவேளை என்னைக் கொஸ்பிற்றலிலை பாத்த நேசாயிருக்கலாம். (திறந்துவாசிக்கிறாள்). ஓகோ, அத்தான் எளுதியிருக்கிறார். (முடிக்கவனமாய் வைக்கிறாள்.)

களம் 8

இடம் : கொழும்பு, சின்னத்தங்கம் வீடு.

சின்னத்தங்கமும் வள்ளியம்மையும் கதிர்காழுவும் நடைசாலையில் இருக்கின்றனர்.

சின்ன. இராசம்மா ஆயத்தமாய் இருக்கிறாளே?

வள்ளி. ஓம், அவள் இப்பான் உடுக்கிறாள்.

சின்ன. மெய்யே, தம்பி கதிராமு, இறயித்தாரை இன்னங் காணயில்லை.

கதிர். இப்ப வந்திடுவார். நீங்கள் எல்லாம் ஆயத்தமாக்குங்கோ. அப்போது கார்த்திகேயிள்ளையும் கமலவேணியும் வருகின்றனர். எல்லாம் எழும்பி நிற்கின்றனர்.

கார். இருங்கோ, இருங்கோ, எல்லாம் ஆயத்தந்தானே.

சின்ன. ஓமண்ணை.

கார். தம்பி எங்கை?

கதிர். இப்ப வந்திடுவார். அவர் மாப்பிளையோடைதான் வருவார்.

கார். (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) நேரம் வரப்போகுது இறயித்தார் எங்கை?

கதிர். வந்திடுவார்.

அப்போது வடிவேலு சீலைப்போட்டளியோடு வருகின்றான்.

கதிர் உதென்னை பாசல் வடிவேலு?

வடி. அது கூறைச்சீலை. மாப்பிளை தனக்கு வாங்க நேரமில்லையெண்டு என்னை வாங்கிக்கொண்டரச் சொன்னவர்.

கார். நேரமாகுது. ஏன் சுணங்கிறார் தம்பி?

வாடி. வந்திடுவார். (மற்றவர்களைப் பார்த்து) நீங்கள் எல்லாம் ஆயத்தமே?

சின்ன. ஓம், ஓம் நாங்கள் எப்பவோ ஆயத்தம்.

அப்போது ஐயர் ஒருவர் பொட்டளியோடு ஒரு சோக்கம் பையானையும் கூட்டிக்கொண்டு வருகின்றார்.

ஐயர். (ஒரு கதிரையில் இருக்கிறார்). சம்போ சங்கர மகாதேவா. (பையானைப் பார்த்து) எடே இதிலை உட்காரடா.

சொக. ஆம். சாமி.

சின்ன. (வடிவேலுவைப் பார்த்து) ஏன் தம்பி ஐயர் வந்தவர்?

கதிர். மகன் இப்பவே கலியாணம் முடிக்கப் போறாராம்.

சின்ன. ஆரை?

கதிர். (கமலவேணியைக் குறித்து நோக்கி) உங்கடை மருமோளைத்தான்.

கார். அதென்னெண்டு ரிஜிஸ்டர் பண்ணாமல் செய்யிறது? அதோடை, எத்தினை பேருக்குச் சொல்லவேணும்? இந்தப் படிப்பெல்லாம் படிச்சுக்கொட்டின பிள்ளைக்கு இப்பிடயே கலியாணஞ் செய்யிறது? அதுக்கு நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன். என்னத்துக்கோ வந்திருக்கிறன்., என்னவோ செய்யப்போறன் என்கிறியள்.

கதிர். அப்பென்ன வடிவேலு செய்யிறது?

வாடி. நான் இண்டைக்கு இந்த நாளுக்குக் கலியாணம் முடிச்சே தீரவேண்டும். உவையள் பயப்பிடுகினம் போலை இருக்கு. என்னிலை அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லையே?

கார். எப்பிடயெண்டாலும் ஊர்வளக்கத்தை ஒட்டிஎல்லோ நடக்கவேணும். வளிவளியாய் முன்னுக்குச்செய்ய வேண்டியதெல்லாம் செய்யாமல், இப்ப சுடுகுது மடியைப் பிடயெண்டால். என்ன செய்யிறது? அடுத்த நாளுக்கு ரிஜிஸ்டர் பண்ணிப்போட்டு பேந்து செய்யலாம்.

- வடி. அப்ப கதிராமு, ஏன் நிப்பான்? மற்றப் பொம்பிளையைச் செய்வம்.
- கார். ஆ, அப்பிடியும் ஆச்சோ? எனக்கு ஓம்எண்டு சொல்லிப் போட்டு இன்னம் ஒண்டைக் கட்டவோ? அப்பிடிச்செய்திய னெண்டால், பின்னைத் தெரியும் கார்த்தி கேயனுடைய சங்கதி. (கதிர்காமுவைப் பார்த்து) எல்லாம் இந்தக் காவாலிதான் செய்த வேலை. பாரும் தம்பி, உனக்கு என்னவேலை செய்யிறெண்டு.
(பொல்லை ஓங்குகிறார். கதிர்காமு விலகி நிற்கின்றான்)
- வடி. ஏன் அம்மான் கதிராமுவைப் பேசிறியள்? இது நான் தான் செய்த வேலை; கதிராமு அல்ல. உங்களுக்கோ உங்களுடைய மகளுக்கோ அம்மா முற்றுச்சொன்னதே யொளிய நான் சொல்லையில்லைத்தானே. இரண்டாவது, நான் உங்கடை மகளைக் கட்டியிருப்பன். ஆனால் பாருங்கோ உங்கட பிள்ளைக்குப் போதியளவு பணம் இருக்கு. அதோடை படிப்பிருக்கு. பெரிய உத்தியோகம் இருக்கு. அதே போதும். சில பெண்களைப் போல கலியாணம் செய்யாமலே இருந்திடலாம். ஆனால் இந்தப் பிள்ளையோ ஏளை. ஆகப்படிச்சது தமிழும் கொஞ்ச இங்கிலீசும் தான். அல்லாமலும், நான் ஊர்மாதிரிச் சீவியம் பண்ணப்போறன். உந்த ஐரோப்பியமாதிரி சீவியம் எல்லாம் எனக்கு அலுத்துப்போச்சு. பளையமாதிரி சீவியம் சீவிச்சாத்தான் எனக்கு மனஆறுதலாய் இருக்கும். அதுக்காகத்தான் எல்லாத்தையும் யோசிச்சுப்போட்டு இவவைக்கட்ட முற்றெடுத்தனான்.
- கார். (கோரித்துக்கொண்டு) வா பிள்ளை, போவம். மெத்தையிலை வைச்சாலும் சருகுக்கை போறது சருகுக்கைதான்.
(மகளுடன் போகின்றார்.)

பேராசிரியர். க. கணபதிப்பிள்ளை

“இருநாடகம்”

பயிற்சிகள்

1. வடிவேல் எங்கு படித்தார்? என்ன தொழிலுக்குப் படித்தார்?
2. கமலவேணி என்ன தொழிலுக்குப் படித்தாள்?
3. மங்கையர்க்கரசி செய்யுந் தொழில் என்ன?
4. பெண்கள் கல்வி கற்பது பற்றி வள்ளியம்மையார் கொண்டிருந்த கருத்து என்ன?
5. சின்னத்தங்கத்திற்கு வந்த தந்தி, தாங்கி வந்த செய்தி என்ன?
6. கார்த்திகேசுவுக்கும், சின்னத்தங்கத்திற்கும் இடையிலான பிரச்சினை யாது?
7. கார்த்திகேசு, சின்னத்தங்கத்திடஞ் சென்று உறவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டதன் நோக்கம் என்ன?
8. வடிவேலு கொழும்புக்கு வருவதை முன்னிட்டு கார்த்திகேசுவும், கமலவேணியும் மேற்கொண்ட முன்னாயத்தங்கள் யாவை?
9. தாழ் என்பவன் யார்? அவன் எதில் அதிக விருப்பங் கொண்டிருந்தான்?
10. “உந்த எளிய படையை இங்க வீட்டிலவச்சுக் கொண்டு என்ன செய்யிறது” இதில் கார்த்திகேசு “எளியபடை”யென யாரைக் குறிப்பிடுகின்றார்?
11. வடிவேலுவின் தந்தை யார்? அவர் என்ன தொழில் பார்த்தார்?
12. வடிவேலுவுக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட 'Dinner'க்கு கமலவேணி எத்தகைய ஏற்பாடுகளைச் செய்தாள்?

13. எதை அணிவதால் தமிழனென்று இனங்கண்டு கொள்ளலாமென கார்த்திகேசு குறிப்பிடுகின்றார்?
14. கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில் விசர்நாய் வைத்தியஞ் செய்விக்க வந்தவர் யார்? அவருக்கும் கார்த்திகேசுவுக்கும் உள்ள உறவு முறை என்ன?
15. கார்த்திகேசு இராசம்மாவிற்கு விவாகஞ்செய்து வைக்க ஆர்வம் கொண்டது ஏன்?
16. வடிவேலு கமலவேணியைத் திருமணஞ் செய்ய விரும்பாமெக்குக் காரணம் என்ன?
17. "பொருளோ பொருள்" என்னுந் தலைப்பு இந்நாடகத்துக்கு எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமானது?

விபுலாநந்த அடிகளின் தமிழ் உரைநடை

சுவாமி விபுலாநந்தர் 1892 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தார். தமது 55 வது வயதிலே 1947 ஆம் ஆண்டில் இறைவனடி சேர்ந்தார். 25-30 வயது இளைஞராக இருந்த காலத்திலேயே அறிஞருலகம் மதிக்கத்தக்க ஒரு கல்விமானாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டுவிட்டார். 1922 முதல் 1947 வரையான 25 ஆண்டுகளும் அவரது எழுத்தாற்றல் பொங்கிப் பிரவாகித்த காலமாகும். அடிகளார் தமிழிற்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் பல. அவற்றுள் தமிழ் உரைநடைக்கு அவர் ஆற்றிய பணியும் மகத்தானதொன்றாகும். அடிகளார் விஞ்ஞான டிப்ளோமா பெற்றவர். அதன் பின்னர் பி. எஸ்சி (லண்டன்) பட்டம் பெற்றவர். ஆசிரியர் பயிற்சியோடு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பட்டமும் பெற்றவர். பல்துறை அறிஞர். அவர் சித்தாந்தநூல்களுடன் காவியங்களையும் படித்தார். ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் படித்துச் சுவைத்தார். தாம் சுவைத்தவற்றைத் தமிழறிந்தவர்களும் சுவைத்து இன்புறும் பொருட்டு வழங்கினார். அதன் பயனாகவே “ஆங்கிலவாணி, பூஞ்சோலைக் காவலன்” என்னும் இலக்கிய இன்ப ஓவியங்கள் வெளிவந்தன. பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் அடிகளாரின் உரைநடை ஓவியங்கள் ஒளி தந்தன. “ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்” என்ற தமிழ்த்திங்கள் வெளியீட்டின் ஆசிரியராக விளங்கிப் பல கட்டுரைகள் தீட்டியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துத் திங்கள் இதழான “செந்தமிழ்” ஏட்டிலும் அடிகளார் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். தமிழரின் பழம் பெருமைகளையும் தமது கட்டுரைகள் வாயிலாக உலகறியச் செய்தார்; பிறநாட்டு மாந்தரின் நாகரிகத்தினை ஆராய்ந்து தமிழர் நாகரிகத்துடன் ஒப்பு நோக்கினார்; அவ்வாறு ஒப்புநோக்கியதோடு தமிழரின் தலையாய தனிப்பெருமைகளையும் பண்புகளையும் நிலைநாட்டினார். இவை பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை பல்வேறு இதழ்களில் அவ்வப்போது எழுதி வந்தார். இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகளிலெல்லாம் அடிகளார் கையாண்ட உரைநடை, அவர் கால உரைநடை வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்பதற்கு சந்தேகமில்லை.

அடிகளாரின் உரைநடைப்பணியை விஞ்ஞானத்துறை, ஆங்கில இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், இசை, பத்திரிகைத்துறை என்ற தலைப்புக்களில் நோக்கின், அப்பணி யாவருக்கும் எளிதிற் புலனாகும்.

விஞ்ஞானத் தமிழ்

அடிகளார் விஞ்ஞானப் பொருள்கள் பற்றிய இனிய கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். அக்காலத்தில் வெளிவந்த திங்கள் இதழ்கள் அவற்றை வெளியிட்டு வந்தன. மக்கள் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு எளிய தமிழ் நடையில் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளை எழுதினார். ஆங்கிலத்திலிருந்த விஞ்ஞானச்சொற்களுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களையும் ஆக்கினார். அவற்றையும் கலைச்சொற்கள் என்ற தலைப்பிலே அவ்விதழ்களிலே வெளியிட்டார். இவர் காலத்தில் சென்னையில் தமிழர் கல்விச்சங்கமும் விஞ்ஞானம் படியாத மக்களுக்கு விஞ்ஞானப் புதுமைகளை இலகுவாகச் சொல்லுதலை நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கி வந்தது. விஞ்ஞானதீபத்தை எழுதிய அடிகளார் தாம் கையாளும் உரைநடைபற்றி எவ்வாறு கருத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் பின்வரும் “பந்தி” எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“தழுவுவன தழுவி எழுதினேன். நூலின் உள்ளும் தமிழ் நூல், வட நூல் முடிவுகள் பலவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டு போவேனாதலால் இந்நூலின் முதற்பிரிவாகிய உற்பத்தி விளக்கம் உயர்நடையினதாகிப் பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களுக்கு பயன்படாததாகும். தத்துவ விளக்கமும் (Physics) பதார்த்த விளக்கமும் (Chemistry) எளிய நடையினவாய்க் கல்லூரிப் பிரவேசப் பரீட்சை (மெற்றிக் குலேஷன்) க்கு வாசிக்கும் ஆறாவது வகுப்பு மாணவர்க்கு உபயோகமாவன்வாம். பதார்த்த விளக்கம், சிலைப்பொருள்(Inorganic) தசைப்பொருள் (Organic) இவை இரண்டதிகாரங்களாக ஆராய்ந்து வகுக்கப்படுவன வெனிணும் பல உட்பிரிவுகளுடையனவாய் விளங்கும். கல்லூரிச் சட்டத்திற்கிசைய அடக்கவேண்டிய பொருளானதையும் அடக்கி நிற்கும். “ஸயன்ஸ்” இல்லாதது தமிழ் மாதுக்கு ஒரு குறையென்று பலகாற் சொல்லிக் கொள்ளுகிற ஆங்கில விற்பன்னரது பழமொழி இதனோடு தீர்ந்துவிடக் கருணைசெய்யுமாறு சங்கப்புலவர் நாவினின்ரு நடம்புரியுந் தண்டமிழ்த் தாயை - இளமை வனப்பென்றுமகலா, இன்றமிழ்த் தெய்வத்தை - மனமொழி மெய்களால் வணங்கி இந்நூன் முகத்தை முடிப்போம்.”

இதிலிருந்து அடிகளார் தாம் கையாண்ட உரைநடைத் தரத்தைப்பற்றியும் விஞ்ஞானத்தமிழ் பற்றியும் அறிந்து பணியாற்றியமை புலனாகிறது.

மேலும் விஞ்ஞானக் கருத்துக்களைத் தமிழிலே - யாவரும் விளங்கு முறையிலே எழுதிய பெருமை அடிகளாருக்கே உரியதாகும். 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்று கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடியுள்ளார். பாரதியின் நடையைக் கவிதை நயத்தையும் பாராட்டிய அடிகளார் அவரது கருத்தையும் மனத்திற் கொண்டவராக விஞ்ஞானக் கலையைத் தமிழில் தெளிவாக எழுதினார். மொழிபெயர்ப்புக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்களையும் ஆக்கித்தந்தார். தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு விஞ்ஞானக் கலைவளர்ச்சி, ஆங்கிலக் கல்வி, பொதுமக்களின் விழிப்புணர்ச்சி முதலியன காரணங்களாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழுரை நடை விரைவாக முன்னேறியமைக்கு இவைகளே காரணங்கள். எனவேதான் உரைநடைக்குரிய இக்காலப் பகுதியில் அடிகளார் பணி பாராட்டுக்குரியதாக அமைகிறது. அடிகளார் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்களை வேண்டாத அளவிற்குப் புகுத்தி மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதியவர்களும் இருந்தனர். வழக்கொழிந்த சொற்களைப்பெய்து பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடையைத் தழுவியவர்களும் இருந்தனர். செய்யுளிற் காணப்படும் எதுகை மோனை முதலிய ஓசைப்பண்புகளையுடைய உரைநடையினை எழுதியவர்களும் வாழ்ந்தனர்.

வடசொற்கலவாத தனித்தமிழ் நடையில் எழுதியவர்களும் வாழ்ந்தனர். இவைகள் காலத்தின் போக்கிற்கு இசையாத நடைகளாகச் சிறிது சிறிதாக வலுவிழந்தன. மக்கள் மத்தியிலே பெருமதிப்பைப் பெறத் தவறின. ஆனால், இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அடிகளார் புதிய துறையில் பொதுமக்கள், மாணாக்கர்கள் என்போரையும் கருத்திற் கொண்டு எழுதிய உரைநடை போற்றி மதிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கிறோம்.

கலைச் செரல்லும் மொழிபெயர்ப்பு முறையும்

விஞ்ஞான உரைநடைக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்களை

அருமையான முறையில் ஆய்ந்துள்ளார் அடிகளார். அவற்றுக்குரிய சான்றுகளையெல்லாம் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாகக் கண்ணாடி என்ற சொல் ஆராய்வில் 'Mirror' = கண்ணாடி; பரி பாடலினுள்ளும் 'வான்றுகள் மாசறக் கண்ணாடிவயக்கி' என்றார். கண்ணாடியென்னுஞ் சொல்லைப் பொது வழக்கில் 'Glass' என்பர். இது வேறு பொருளுக்கு ஒரு சொல்லைக் குறியீடு செய்தாளுதல் மலைவறுதலுக்கு இடமாகுமாதலால் 'Glass' என்பதனைப் 'படிகம்' என்று கொள்வாம்" என ஆராய்ந்து கலைச் சொல்லாக்கிய திறனைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியுமா? மேலும், பாரதியார் பாடலிலே,

புத்தம் புதிய கலைகள் - பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்
மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை
சொல்லவும் கூடுவதில்லை - அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை;

என ஒரு பேதை கூற்றாக வருவதனையும் செயலிற் பொய்ப்பித்துக் காட்டியுள்ளார் அடிகளார். விஞ்ஞானதீபம் என்ற அவரது கட்டுரையில் "தாவர சாஸ்திரத்துக்கு வேண்டிய சொற்கள் பல பத்துப்பாட்டி லொன்றாகிய குறிஞ்சிப் பாட்டிற் செறிந்து கிடக்கின்றன. இரசாயன மொழிகளும், மூலிகைகளின் பெயரும் வைத்திய நூல்களிற் காணப் படுவன மனநூலுக்குரிய மொழிகள் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுவன என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து அடிகளாரின் ஆராய்வுகள் தமிழ் மொழியின் வளத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றனவன்றோ!

மொழிபெயர்ப்பு முறைபற்றியும் அடிகளார் தெளிவான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துள்ளார். "ஒரு மொழியிலுள்ள நூலினை மற்றொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுமிடத்து முதலூற் பொருள், நடை, இயல்பு முதலியவற்றை மாறுபடவிடாது மொழிபெயர்ப்பு நூலினுள்ளுங் காட்டுதல் வேண்டும். விஞ்ஞான நூல் உண்மை நிச்சயிக்கிற அளவைநூல் ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு நூலுந் திரிபில்லாத பொருளிததாக முதலூற் கருத்தோடு மாறுகொள்ளாததாகவிருத்தல்

வேண்டும்” என அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார். அடிகளாரது மொழி பெயர்ப்புக்களில் தெளிவான நடை, ஆற்றல்மிக்க சிறிய சொற்கள் பொதிந்து விளங்கும். தமிழ் மொழி இல்லாதவழிப் பொருத்தமுள்ள பிற மொழிகளையும் கையாண்டுள்ளார். ஆரிய மொழியிலும் ஏற்புடையனவற்றையாளுதல் இழுக்காகாது என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புத்திறனை ஆங்கில கிரேக்க மொழிக் கவிதைகளின் தமிழ் நடையிலே காணலாம். விவேகானந்தரின் சொற்பொழிவு நூல்கள், விவேகானந்த தீபம் சுவாமி விவேகானந்தர் சம்பாஷனைகள் ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகளும் அவரது மொழி பெயர்ப்பு உரைநடையின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அடிகளாரின் உரைநடை இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழுக்கும் அணி செய்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே சாமிநாதையர், கலியாணசுந்தரமுதலியார் ஆகியோரும் பாமரமக்களும் படித்தறிந்து கொள்ளும் வகையில் தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டனர். கலியாணசுந்தரமுதலியார் தெளிவும் இனிமையும் உள்ள ஒரு நடையைக் கைக்கொண்டார். மக்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையிலே பல கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் வரைந்தார். பழையநடையைத் தழுவிப் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்களில் அரசன் சண்முகனார், இரா.இராகவையங்கார் என்பவர்கள் புகழ் பெற்று விளங்கினர். இவர்கள் வரிசையில் நின்று அடிகளாரும் பாராட்டத்தக்க தமிழ்த் தொண்டு ஆற்றியுள்ளார். அடிகளார் மதங்க சூளாமணி மூலம் நாடகத்தமிழுக்கும் அரும் பெரும்படைப்பான யாழ் நூல் மூலம் இசைத்தமிழுக்கும் பெரும்பணி செய்துள்ளார். இவற்றில் இவர் கையாண்ட உரைநடைகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தன. நாடகத் தமிழிலே தெளிவான எளிய நடையைக் கையாண்டுள்ளார். மதங்க சூளாமணியில் (கருதியது எய்திய காதலர் சரிதை - Twelfth Night) வரும் நாடகப் பகுதியொன்றை உதாரணத்திற்குக் காட்டுவோம். இந்நாடகப்பகுதியில் சுதாகரன் விமலை ஆகிய இரு பாத்திரங்கள் வரும் இடம். இருவரும் இரட்டையர்.

மாலுமி : அம்மணி, இஃது ஈழநாடு.

விமலை : என் அண்ணன் பொன்னாட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

எனக்கு ஈழநாட்டில் என்ன வேலை. ஒரு வேளை
நீரிலமிழ்ந்து தப்பியிருக்கவும் கூடும்.

மாலுமி : அம்மணி தாங்கள் தப்பியதே பேரதிஸ்டம்.

விமலை : இந்நாட்டினை அரசு புரிகின்ற மன்னவன் பெயரென்ன?

மாலுமி : மாசேனன்

விமலை : அவர் பெயரை என் தந்தை குறிப்பிடக் கேள்வியுற்றி
ருந்தேன். அவர் அக்காலத்தில் விவாகமாகாதவராக
இருந்தார்.

இவ்வாறான உரையாடல்களில் எளிமை, இனிமை என்பன
தொனிக்கும் வகையில் அடிகளார் எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையும் (கி.பி. 1855 - 1897) சூரிய
நாராயண சாஸ்திரியாரும் (கி. பி. 1870 - 1903) தமிழில் நாடகங்களை
இயற்றியவர்களின் முன்னோடிகளாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள்
ஆங்கில நாடக இலக்கிய முறையினைத் தழுவிப் பல நாடக நூல்
களை எழுதிப் புகழ் பெற்றனர். சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் நாடக
இலக்கணத்தைப் பற்றிய நூல் ஒன்றையும் எழுதினார். அடிகளார்
நாடகத் தமிழில் கற்பனைக்கு எட்டாத ஆய்வுகள் பலவற்றை எளிய
நடையிலே தந்துள்ளார். ஆங்கில மகாகவியாகிய ஷேக்ஸ்பியரின்
நாடகப் படைப்புக்களை மதங்களுளாமணி என்னும் நூலில் காட்டி
யுள்ளார். ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடிகளார் அளித்துள்ள பெயர் செகசிற்பியர்
என்பதாகும். மதங்கர் என்பவர் கூத்தர். குளாமணி என்பது தலையில்
குடும் விலையுயர்ந்தமணி. (சிரோரத்தினம்) எனவே நாடக இலக்கணங்
களைக் கூறும் இந்நூலுக்கும் மதங்களுளாமணி என்ற மங்களப்
பெயரைச் சூட்டியுள்ளார். செகசிற்பியரின் நாடகங்களுக்கும் அடிகளார்
அழகு தமிழில் அருமையான பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளார்.
உதாரணமாக Romeo and Juliet என்பதற்கு “இரமியன் சுசீலை
சரிதை” என்றும் Macbeth என்பதற்கு மகபதி சரிதை என்றும் பெயர்
சூட்டியுள்ளார்.

மதங்களுளாமணி என்ற நாடக ஆராய்வு நூலில் உறுப்பியல்,
எடுக்குக்காட்டியல், ஒழியியல் என மூன்று இயல்கள் இடம்பெறுகின்றன.

உறுப்பியலில் நாடகவறுப்புக்கள் இவையென ஆராய்கின்றார். எடுத்துக் காட்டியலில் செகசிற்பியார் இயற்றிய பன்னிரண்டு நாடகங்களை ஆராய்கின்றார். ஒழிப்பியலில் எஞ்சிய நாடகவிலக்கண முடிபுகளை ஆராய்கின்றார். இவற்றிலே அடிகளாரின் உரை நடை அழகும் தெளிவும் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. விசேடமாக எடுத்துக் காட்டியலில் அடிகளாரது நாடக உரைநடையின் சிறப்பைக் கண்டு நயக்கலாம். அவர் கருதியவாறு இள மாணவரும் எளிதின் உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க நடை இதுவாகும்.

பத்திரிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகள் பொதுமக்களும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் எளிதான நடையிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளன. செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ்ச் செல்வி, கலைமகள், ஈழகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் அடிகளாரின் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் தெரிவுசெய்யப்பட்ட இலக்கிய, இலக்கண வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் கல்விப்பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்புக்குரிய நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் மாணாக்கரின் தரத்திற்கேற்றனவாகவும் அவர்களின் கட்டுரைத் திறனுக்கு வழிகாட்டு வனவாகவும் விளங்குகின்றன.

அடிகளாரின் கட்டுரைகளின் மொழியழகையும் நடையழகையும் சங்க இலக்கியங்களிற் பயின்ற அவர் காலத்தவர் மிகப் பாராட்டினர்.

அவருடைய தலைமையுரைகளாக அமைந்த கட்டுரைகள் அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்தவர்களும் பாராட்டும் முறையில் அமைந்தவை. இக்காலத்து வாசகர்களுக்கு அவை புதிய நடையாகத் தோன்றவும் கூடும். எனினும் அடிகளாரின் சமகாலத்தவராகவும் நண்பர்களாகவும் விளங்கிய வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார் நாவலர், ச. சோமசுந்தர பாரதியார், நவந்த கிருஷ்ண பாரதியார் என்பவர்களும் இத்தகைய நடையையே கையாண்டனர். அவ்வாறாயினும் அடிகளாரின் நடையிலே எளிமையும் இனிமையும் சொட்டுவதையே எமது ஆராய்வில் விளக்கியுள்ளோம். நாவலர் வழியிலே செந்தமிழ் நடைக்கு அடிகளார் ஆற்றிய பணிகள்

அளப்பில். அவற்றைப் போற்றுவதுடன் அப்பணியை மேலும் எடுத்துச்
செல்வது தமிழ் மக்கள் கடமையாகும்.

த. கனகரத்தினம்

“தமிழறிஞர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணியும்”

அரும்பதங்கள்

பிரவகித்தல்

திங்கள் இதழ்கள்

நடம்

மணிப்பிரவாள நடை

இசையாத

வலுவிழ்த்தல்

திரிபு

பயிற்சிகள்

I பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடைதருக.

1. தமிழரின் பழம் பெருமைகளையும், பண்புகளையும் நிலைநாட்டு வதற்கு விபுலாநந்தர் எத்தகைய பணிகளை மேற்கொண்டார்.
2. விபுலாநந்த அடிகள் விஞ்ஞானக்கலையைத் தமிழில் தெளிவாக எழுதியமைக்கு எது காரணமாக அமைந்தது?
3. தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்குப் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை, சூரியநாராயண சாஸ்திரி, விபுலாநந்த அடிகள் ஆகியோர் ஆற்றிய பணிகளைச் சுருக்கமாகத் தருக.
4. மதங்களுளாமணி என்ற நாடக ஆய்வுநூலின் மூன்று இயல்புகளும் யாவை?
5. கட்டுரையாசிரியர் தமிழ்மக்களின் கடமை எது எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

13.

பாரசீ சிலுவை

தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும் வள்ளலிடம் சென்றுஒரு
தொழுநோய்க் காரன்
விட்டெறிந்த பணம்போல இயேசுபிரான் கைகளிலே
வீர ரெல்லாம்
எட்டுப்பேர் சுமக்கின்ற பெருஞ்சிலுவை தனையாங்கே
எடுத்து வைத்தார்!
கட்டளைபோல் பெருவானம் கலக்கமுற ஓர்மின்னல்
கண்ட தம்மா!

நல்லவர்க்கு மழைபொழியும் நாய்களெனில் நிலங்காயும்
நன்மை இல்லாக்
கல்மனத்தார் நடந்துசென்றால் முள்ளாக மாறிவிடும்
கடலின் பஞ்சம்!

சொல்லறியா இயேசுபிரான் தோள்களிலே சிலுவையினைச்
சுமந்த போது
கொல்லவரும் பாம்புகளும் புலிகளுமே பெருங்கண்ணீர்
கொட்டிற் றம்மா!

வானகமும் வையகமும் கூடுவதைக் குறிப்பதுபோல்
சிலுவை வைத்து
மானமெனும் ஓர்பண்பை மனிதகுலம் காண்பதற்கு
மனது வைத்துத்
தானமொடும் தவம்பெருக முள்ளாலே மகுடமதைத்
தலையில் வைத்து
ஞானமகன் நின்றவுடன் ஞாலமெலாம் ஓர்பொழுது
நடுங்கிற் றம்மா!

அவமானம் மிக்கவர்கள் அவர்மானம் தனைப்பறிக்க
அவரின் தோளில்
அவமானச் சின்னமதை அணைத்தேற்றி வைத்தார்கள்
ஆன போதும்
புவிமானம் காப்பதற்குச் சிலுவைவைனை முத்தமிட்டுப்
புனித அண்ணல்
உவமான மாகவரும் எதிர்காலந் தனைஎண்ணி
உடன்கு மந்தார்!

எத்தனையோ பாவிகளின் பாவத்தைத் தன்தோளில்
ஏற்றுக் கொள்ள
உத்தமனார் சிலுவையினை உடல்வைத்து அதன்மீது
உள்ளம் வைத்தார்!
கத்திமுனை பின்தொடரப் புத்தியுள்ளோர் கண்கலங்கக்
கால்ந டந்து
சத்தியத்தின் திருக்குமரன் தள்ளாடும் உடலோடும்
தவழ்ந்து சென்றார்!

ஊனுடலம் தள்ளாட உதிரமெலாம் ஆறாக
 உலக நாதன்
 வானுமிழும் மழைபோலத் தேகமெலாம் வியர்வைவர
 மண்ணில் வீழ்வார்!
 ஆனவரை சாட்டையடி கொடுப்பார்கள் மறுபடியும்
 ஐயன் நிற்பார்!
 வானவரின் திருக்குமரன் முகங்காண மாந்தரெல்லாம்
 வந்தார் ஆங்கே!

தலையினிலே முள்வலியும் தாளாத உள்வலியும்
 தாக்கி னாலும்
 நிலையினிலே குன்றாமல் நெடுஞ்சிலுவை சுமந்தபடி
 தேவ நேயன்
 அலைஅலையாய் வருவோர்முன் அசைந்தாடி நடக்கின்றார்
 அதனைப் பார்த்து
 நிலைகுலையா வஞ்சகரும் உதிரத்தால் அழுதனரே
 நெஞ்சம் வேர்த்து!

வேதமகன் தாளாமல் பூமியிலே மூன்றுமுறை
 வீழ்ந்து வீழ்ந்து
 சோதனையைப் பொறுத்தாலும் சுமக்கும்உடல் பொறுக்கவில்லை
 சோர்ந்து சோர்ந்து
 நாதனையே மனத்தெண்ணி நாட்டாரைக் காப்பாற்ற
 நடந்து சென்றார்
 போதனையைச் சொன்னவர்க்கு வேதனையும் சோதனையும்
 பொறுமை தானே!

கவியரசு கண்ணதாசன்

“யேசுகாவியம்”

பயிற்சிகள்

பின்வரும் வினாக்களுக்கு சுருக்கமான விடைதருக.

1. ஒரு தொழுநோய்க்காரன் விட்டெறிந்த பணம் எதற்கு உவமிக் கப்பட்டுள்ளது?
2. எப்போது கொல்லவரும் பாம்புகளும், புலிகளும் பெருங்கண்ணீர் கொட்டின?
3. எப்போது ஞாலமெல்லாம் ஒருபொழுது நடுங்கியது?
4. அவமானச் சின்னமாகிய சிலுவையை இயேசு சுமந்தது ஏன்?
5. இயேசுபிரான் பாரச்சிலுவையை சுமந்தபோது பட்டபாடுகள் எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளன?

14.

காப்பு

கைகளை மடக்கிக் காப்புக்களை நெஞ்சோடேயே வைத்துப் படுத்திருக்கிறாள் குழந்தை பூமணி. பக்கத்தில் ஒரு சாக்குக் கட்டிலில் இருந்தவாறே தனது மகளின் முகத்தில் வழியும் புன்னகைச் செல்வத்தை அனுபவிக்கிறான் சண்முகம். அவள் கனவு காண்கிறாளோ?

ஆமாம் பாதி நித்திரைதான். பிஞ்சு விரல்கள் மற்றக் கையின் காப்பைத் தடவிப் பார்த்துக் காவல் செய்கின்றன.

அடையப்பா, அந்தக் காப்புக்களை வாங்க எவ்வளவு அடம் பிடித்தாள் அவள். தமிழர் நாகரிகத்தின் குட்டிப் பெண்ணல்லவா? நகை ஆசை இல்லாமல் போகுமா?

முகத்தில் மீண்டும் ஒரு மலர்ப்புன்னகை. “பூமணி, இந்தப் புன்னகை வளர்ந்து, பூரித்துப் பக்குவமாகி.....”

சண்முகத்திற்கு சிந்தனையை வளர்க்க ஆனந்தமாக இருந்தது. பெருமையும் ஓரளவு வெட்கமும் கூட.

அவனுடைய மகள் குமரியாகும் போது மிக மிக கவர்ச்சியாக இருப்பாள். அவன் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். நல்லவன் கையில் கொடுத்து.....

அவள் கைகளை மெல்லத் தொடுகிறாள்.

“ம் ம் ம் ” - ஒரு முனகல்

இன்னும் ஒரு தரம்..... செல்லமாக-

ஒரு திடுக் காட்டிய அசைவு.

வட்டக் கருவிழிகள் மடல்கள் பிளந்து உருண்டன.

அவன் கைகளை வெடுக்கென இழுத்துக் கொண்டான்.

“களவெடுக்கிறாய் ய் ய்” கோபச் சிணுங்கல்.

“இல்லையடி குஞ்சு. நான் இனித் தொடமாட்டேன். அப்பா காப்பு வாங்கித் தந்தவர் களவெடுப்பாரா?”

“அப்ப ஏன் தொடட்டே ஏ ஏ”

“ஆசைக்கு”

“ஆசைக்கா?” வெடுக்கென்று ஒரு கேள்வி.

“ஓ”

“பொய், களவெடுக்க...”

“குஞ்சின்ரை காப்பை நான் களவெடுப்பேனா?”

-“ம் ம் ம்”. குழந்தை மறுபடியும் கனவு உலகில் வழக்கி விழுந்து மகிழ்கிறது.

அன்றுதான் அவன் ஒரு ஜோடி காப்பு வாங்கிப் போட்டான். “கற்பூர பீங்கான், பிளாஸ்டிக், நைலோன் வளையல்களுக்கும் தமிழ் நாட்டின் பொற்காப்புக்குமிடையே பேதமை தெரிகிறதே இந்த நான்கு வயசுப் பெட்டைக்கு!”

சிந்தனை இன்பத்தைத் தான் அள்ளிக் கொட்டுகிறது.

“மனம் இருந்தால் வறுமை சின்ன விஷயம். சுருட்டுக் கொட்டில் முதலாளியிடம் நான் வாங்கிய கடன் காசு ரூபா நூற்றைம்பது என்ன காசு? பத்து மாதம் கொஞ்சம் இறுக்கிப் பிடித்தால் கட்டி முடிக்கலாம். நூற்றைம்பது ரூபாய்க்காக ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் துளிர் மனத்தைத் துவள விடலாமா?”

“இந்தாங்க நீங்க அவளுக்கு அதிகம் செல்லம் கொடுக்கிறீங்க” சண்முகத்தின் மனைவி அன்று காலையில் கண்டித்தாள். ஆனால் அவள் உதடுகளிலும் குறும்பு வர்க்கப்புன்னகை அவன் செயலையே ஆமோதித்தது.

“காப்பு ஏது?”

“செய்விச்சனான்.”

“காசு?”

“கடன் வாங்கினேன்.”

“கடனா?”

“ஓ.”

“திருப்பிக் கொடுப்பது?”

“மாசம் பதினைந்து ரூபாயாக பத்து மாசத்தில்.”

“முடியுமா?”

“முடியாதா? நல்லம்மா, நான் இனிமேல் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டை வரயில்லை. அந்த ஒரு மணித்தியாலத்திலை ஐம்பது அறுபது சுருட்டினால் ஒரு நாளைக்கு அறுபது சதம் அதிகமாக உழைக்கலாம்.”

“சாப்பிடாமலா?”

“ஐஞ்சு மணிக்கு வந்து சாப்பிடுறேனே.”

இந்தக் கயிட்ட மெல்லாம் எதற்கு?”

“அதற்கு - “என்று சுட்டிக் காட்டுவது போல பூமணியின் பக்கம் திரும்பினான் சண்முகம்.

“என்றை அப்பா வாங்கித் தந்தவர்” - கைகளை பரதநாட்டிய கமல முத்திரையில் பிடித்தவாறே காப்புக்களைக் காட்டிப் புழுகிக் கொண்டிருந்தாள் பூமணி.

“என்றை அப்பா” என்ற போது தனது மகள் அன்பைச் சந்தனமாகக் குழைத்துத் தனது உடலெல்லாம் பூசியது போல் சிலிர்த்தது சண்முகத்திற்கு.

பூமணியைச் சுற்றி அயல் வீடுகளின் ஐயா, புஸ்பா, வரதா, வாணி..... எல்லாமாக ஏழு எட்டுப் பெண் குழந்தைகள் சதுரங்க விளையாட்டுக் காய்கள் போலக் குந்தியிருந்தனர்.

பூமணி ஒரு இராசாத்திக் காயாக அவர்கள் மத்தியில் இருந்தாள். கைகளில் ஒரு சோடி தங்கக் காப்பு....தலையில் மகுடம் என்ற

யோசனையோ?

மற்றப் பிள்ளைகளின் கைகளில் தங்கம் இல்லாமலில்லை. அவர்களின் கழுத்துக்களில் கூட சின்னஞ்சிறு சங்கிலிகள். இவைதாம் ஒன்று மறியாத பூமணிக்குத் “தங்கக் காப்பு” ஆசையை மனதில் விதைத்தன. ஆனால் இன்று இந்தப் புத்தம் புதிய சோடிக்குத் தான் மகிமை. அது குழந்தை உலகமல்லவா?

சண்முகத்தின் கண்மணி பூமணிக்குக் காப்பு வந்த செய்தி புதிராகவே இருக்கின்றது. இரு கிழமைகள் கூட காலத்தின் எல்லையில் மறைய வில்லை....சாகவில்லை.

கைகளை மடக்கிக் காப்புக்களை நெஞ்சோடேயே வைத்து....

கைகளை மடக்கி அப்படியே வைத்திருக்கிறார்கள். குளிப்பாட்டி, பூச்சட்டை மாட்டி, சாந்துப் பொட்டு இட்டு....முகத்தில் அதே கனவுச் சிரிப்பு.

“பாரென் நித்திரையிலே படுத்திருக்கிறது போலை தானே கிடக்கிறாள்.”

“என்னக்கா, மூன்று நாள் காய்ச்சல் தானே” தனது முக்கைத் துடைத்து முந்தானையில் துடைக்கிறாள் மற்றவள்.

“எங்களுக்கே மனம் பதறுகுது எண்டால், பெத்தவளுக்கு எப்படி இருக்கும்?”

இனத்தவரின் இப்படியான பேச்சுக்கள் சண்முகத்தின் உள்ளத் தீயில் எண்ணெய் வார்க்கின்றன. சவப்பெட்டியின் பக்கத்தில் அப்படியே இருந்துவிட்டான்.

“குஞ்சு....உன்ரை அப்பா பக்கத்தில் இருக்கிறார். அப்பா காப்பு வாங்கித் தந்தவரல்லவா?....”

மூளை சிந்திக்க இதயம் அழுதது.

“குஞ்சு...நீ இனிப் பேசமாட்டாயா? அப்போ, அப்பா என்று கூட கூப்பிடமாட்டாய்? ஏன் அப்படித்தானே...?” இதயம் சிந்திக்க அவன் குழந்தையைப் போல் அழுதான்.

யாரை நோவது? விதியையா? விதியின் தூதனாக வந்த பரிகாரியையா? அல்ல பரிகாரியின் உருவில் தான் விதி வந்ததோ!

மூன்று, நான்கு நாட்களுக்கு முன் பூமணிக்கு மெல்லிய காய்ச்சல். அடுத்த நாள் சாப்பாட்டை மறந்துவிட்டாள். தொண்டையில் நோவு, யாழ்ப்பாணப் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக முத்திரைச் சந்தையடி பஸ் நிறுத்தும் இடத்தில் சண்முகம் நின்றான். அவன் இடதுதோளில் பூமணி சாய்ந்திருந்தாள். வலது கை அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுக்கிறது.

பஸ் வரவில்லை.

பரிகாரி தம்பிப்பிள்ளை தான் செம்மணி ரோட்டில் வந்தார்.

நோயாளி பக்கம்-பரிகாரி சம்பாஷணையும், பரிசோதனையும் சந்தியிலேயே நடந்தது. கழுத்தை வருடி முதுகைத் தடவி குழந்தையின் கையைப்பிடித்து மணிக்கட்டு நாடியின் மேல் தனது வலது விரல்களை வைத்து நாதஸ்வர மேதையைப் போல் தொட்டும் தொடாமலும் மாற்றி மாற்றி விரலடித்து...

“கழுத்தில் இரு வாய்வுக் கட்டிகள்” - நான்கு சின்ன வார்த்தைகளில் விளக்கமாக “டயக்னோசிஸ்.” கைமருந்துக்கு ஆலோசனையும் அனுமானமும் கையோடையே கிடைத்தன.

“சே! பரிகாரி குழந்தையின் வாயைத் திறந்து கொஞ்சம் பார்த்திருக்கக் கூடாதா? அல்லது அந்த பஸ் தான் கொஞ்சம் முந்தி வந்திருக்கக் கூடாதா?”

விதியோ வியாதியோ மூன்று நாட்களிலேயே முத்தி முறுகி குழந்தையின் தொண்டையை இயமக்கைகளுடன் இறுக்கியது.

ஆஸ்பத்திரிக்குக் கார் பிடித்து ஓடினார்கள். அங்கே நெளிந்த வெள்ளித் தகடால் மெல்ல நாக்கை அழுத்த வாயைத் திறந்து வெளிச்சம் பிடித்துப் பார்த்து.... தொண்டைக் கரப்பனாம்.

“சே! கடைசி நேற்றாவது வந்திருக்கப்படாதா? வேதனையுடன் டாக்டர் கேட்டார்.

பரிசோதனை அறையை விட்டு வெளியே வரும்போது கங்காணி பரஞ்சோதி நல்லூர்ப் பையன்-“என்ன சண்முகண்ணை பிள்ளையைக் கொன்று போட்டாய்” என்று கவலையுடன் ஆனால் முரட்டுத்தனமாக அங்கலாய்த்தான்.

இந்தக் கேள்விகளின் ஒலி அலைகள் எல்லாம் இப்போது அவன் காதுகளில் அங்குசங்களாகக் கிழிக்க இதயம் உளறியது. நல்லம்மாவின் தமையன் மார்க்கண்டு காப்பைக் கழற்ற கையை விலக்குகின்றான்.

“மச்சான் கடலையில் கழற்றலாம்” என்று கூறி “ஓ”வென்று கதறினான் சண்முகம். சவப்பெட்டி மூடப்பட்டது.

“ஊரார் கிடங்கு வெட்ட உற்றவையோ மண்போட்டார். அயலார் கிடங்குவெட்ட அந்நியரோ மண்போட்டார்.....”

வீட்டுப்பெண்களின் ஒப்பாரி கேள்விகளாக, சண்முகம் விடை தெரியாது திணறினான்.

“வாய்க்காலோ மெத்தை?

வரம்போ தலைக்கணை?”...ஒரு தனி வயோதிப ஒப்பாரி கம்மிய குரலில் கிணற்றடியிலும் தொடர்ந்து கேட்டது. மனக்கவலை துலாமிதிக்கச் சண்முகம் அழுது கொண்டே சூத்திரப் பாவையைப் போல் சாய்ந்தான்.

உறவினர் வீட்டுச் சோறு பரிமாறப்படுகிறது.

வாணி வீட்டுச் சோறா?

ஜயா, புஷ்பா, வரதா, வாணி....

பூமணி?

அவள் காப்பு?

மச்சான் சுடலையிலே காப்பைக் கழற்ற மறந்து போனோம்”
மார்க்கண்டு ஏங்கினான்.

“நீ கழற்றுவாய் என்றிருந்தேன்.”

“நீ கழற்றுவாய் என்றெல்லோ நினைச்சேன்.”

“என்ன கதைக்கிறியள், காப்பைக் கழற்றவில்லையோ?” நல்லம்மாவும்
கேட்டாள்.

“என்ன விலை?” சபையில் ஒருவர் செலாவணி மதிப்பில் நிலைமையைக்
கணிக்கப் பார்க்கிறார்.

“.....”

அடுத்தநாள் விதானை சுகாதாரவைத்தியர், நீதிபதி முதலியோரைக்
கண்டு சவக்குழியைத் தோண்டிச் சவத்திற்குப் போட்ட காப்பைக்
கழற்ற அனுமதி பெற்றார்கள்.

மார்க்கண்டு மயானத்தின் ஏகாந்த அமைதியைக் கலைக்க
விரும்பாதவன் போல் குழியை மெல்லத் தோண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்தில் குந்தியிருந்த சண்முகத்தின் இதயம் நிறைமாதக் கருப்பையின்
பிரசவத் துடிப்பைப்போல் அவதியுடன் சுருங்கிச் சுருங்கி விரிந்தது.

‘கெத்த பிறப்பல்லவா? விபரீத பிரசவமல்லவா?’ யோசனை உணர்ச்சிகளை மடக்கித் திருப்ப, அதே இதயம் சில வேளைகளில் மௌனவிரதம் இருந்தது.

அவன் பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சவப்பெட்டி திறக்கப்பட்டது.

சண்முகத்தின் கண்ணீர்த் திரையூடாகச் சவம் அல்ல. அவன் மகள் பூமணிதான் தெரிகிறாள்.

கைகளை மடக்கி காப்புக்களை நெஞ்சோடேயே வைத்து....

அந்தக் கைகளை மெல்லத் தொடுகிறான்.

“குஞ்சு”

“.....”

கைகளை வெடுக்கென உதறி இழுத்துக் கொள்கிறான். அவள், அப்பா வாங்கிக் கொடுத்த காப்புக்களைத் தன் நெஞ்சோடேயே வைத்துக் கிடக்கிறாள்.

பெட்டியை அமைதியாக மூடிவிடுகிறான் அவன், குழியும் நிரம்புகிறது.

சண்முகத்தின் கண்ணீர் நனைந்த முகத் தசைகளின் சோக அசைவுகளோடு

அவன் உதடுகள் படபடக்கின்றன.

“குஞ்சு, அப்பா உனக்குக் காப்பு வாங்கித் தந்தவர்.....களவெடுப்பாரா?”

நந்தி

“கண்களுக்கு அப்பால்”

பயிற்சிகள்

1. இச்சிறுகதையில் “காப்பு” என்னும் தலைப்பு எவ்வாறு பொருந்தும்?
  2. பூமணிக்குக் காப்பு வாங்க சண்முகத்திற்குப் பணமேது?
  3. அறுபதுசதம் அதிகமாய் உழைப்பதற்குச் சண்முகம் கூறும் வழி எது?
  4. பரிகாரி தம்பிப்பிள்ளையை சண்முகம் எப்போது சந்தித்தார்.
  5. காப்புக்களை கழற்ற மயானம் சென்ற சண்முகம் கழற்றாது விட்டதேன்?
- (6) சந்தர்ப்பம் கூறுக.
யாரால்? யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறியது?
- (அ) “குஞ்சன்ரை காப்பை நான் களவெடுப்பேனா?”
- (ஆ) “இந்தாங்க நீங்க அவளுக்கு அதிகம் செல்லம் கொடுக்கிறீர்கள்.
- (இ) “எங்களுக்கே மனம் பதறுகுது எண்டால், பெத்தவளுக்கு எப்படியிருக்கும்?”
- (ஈ) “மச்சான் சுடலையில் கழற்றலாம்”
- (உ) “என்ன கதைக்கிறியள், காப்பைக் கழற்றவில்லையோ?”

தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்

இலக்கியம் மிக நீண்ட வரலாற்றினை உடையது. கலைகளின் கடைக்குட்டி எனத்தகும் சினிமா அல்லது திரைப்படம் சுமார் என்பது ஆண்டு வளர்ச்சியினையே கண்டதாகும். அதன் வரலாறு சிறிதாயினும் சினிமாக் கலையானது வசதியும் வாய்ப்பும் மிகுந்த அற்புதமானதொரு சாதனமாகும். மக்களுடைய அனுபவங்களைச் செம்மைப்படுத்தவும். உணர்வுகளை இதப்படுத்தவும் அறிவினை ஆழமுடையதாக்கவும் சினிமாக் கலை அதிக அளவில் உதவத்தக்கதென்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலப் பெருமை மிகு வரலாற்றினை உடையது. இவ்வரலாற்றின் ஆரம்பகாலமென இன்று கொள்ளப்படும் சங்ககாலத்திலேயே இலக்கியப் புலவர்கள். பல்வேறு வகையினவான வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் துலாம்பரமாகவும் துல்லியமாகவும் சித்திரித்திருக்கிறார்கள். தமிழ்ச் சினிமா அறுபது ஆண்டு வரலாற்றினையுடையது. ஆயினும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் அதற்கு உட்பட்டதுமான வரலாறுகளையுடைய நாவல் துறையிலும் சிறுகதைத்துறையிலும் எட்டிய உயர் படிக்களைத் தமிழ் மக்கள் சினிமாத்துறையில் எட்டவில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

சினிமாக்கலை சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேல்நாட்டில் உருவான கையோடு இந்தியாவிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அறிமுகமாகிப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அதாவது 1912இல் இந்தியாவின் முதற் கதைசூறும் படமான புன்டலக் வெளியானது அடுத்த ஆண்டு வெளியான ராஜா ஹர்ச்சந்திரா மிகப் பிரசித்தி பெற்றதாகும். 1919இல் வெளிவந்த கீசகன் வதை தமிழிலான முதற் கதைசூறும் திரைப்படமாகக் கொள்ளக்கிடக்கிறது. இக்காலப் பகுதிவரை வெளிவந்தவை பேசாப் படங்களேயாகும். 1931இல் வெளியான ஆலம் ஆராவே இந்தியாவின் முதலாவது பேசும் படம்; இந்நூற்றாண்டின் முப்பதுகளின் மத்தியில் தமிழ் உட்பட்ட இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் பல பேசும் படங்கள் எடுக்கப்பட்டன.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நம்மிடையே திடீரெனக் கட்டியங்கூறாமல் அறிமுகமானது சினிமாக்கலை, அக்கலையினைப் பற்றி அதற்கு முன் ஒன்றுமே அறிந்திருக்காதவர்கள் வெளிநாட்டவர்களைப் பார்த்துப் புரிந்தும் புரியாமலும் அறிந்துகொண்டும் யூகித்துக்கொண்டும் சினிமாப் படங்களை எடுக்கலாயினர். அவர்கள் அடிபட்டும் ஆழமுயன்றும் ஈட்டிய நுட்பம் இன்று சினிமாவைப் பட்டிதொட்டி தோறும் பரப்பி விரைவாகப் பொருள்சேர்க்க உகந்த துறை, கவர்ச்சி மிகுந்த துறை, நாட்டின் அரசியலையே பாதிக்கக்கூடிய துறை என்ற பெருமைகளையெல்லாம் அதற்கு ஈட்டிக் கொடுத்திருக்கிறது.

கதைகள் மூலம் கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் தீர்க்கமாகவும் பரப்பலாமென்பதைப் பண்டைக்காலத்திலேயே மக்கள் அறிந்திருந்தனர். கதைசொல்லும் வழக்கம் மிகப் பழமையானது. ஆரம்பத்தில் மனிதர்கள் ஒருவரோடொருவர் நேருக்கு நேர் பேச்சாலும் சைகையாலும் கதைபேசினர். மொழியென்ற சாதனம் வளர்ந்தபோது ஓலைகளில் எழுதிப் பரப்பினர். இலேசாக அக்காரியத்தைச் செய்ய விழைந்து மனப்பாடம் செய்யவும் மனதிற்பதியவும் வாய்ப்பான செய்யுள் முறையினையும், பரதநாட்டியம், பொம்மலாட்டம், தெருக்கூத்துப் போன்ற நடிப்பு உத்திகளையும் கண்டு பயன்படுத்தினர். கட்டிலனாகக் காட்டி உணர்த்தக் கருதிக் கதைகளைச் சித்திரங்களாகக் கோயில் களிலும் மக்கள் கூடும் பிற வாய்ப்பான இடங்களிலும் தீட்டினர். அச்சுவாகனம் அறிமுகமானபோது நூல்களும் பத்திரிகைகளும் அக்கைங்கரியத்துக்குப் பயன்படலாயின. இவ்வரலாற்றில், காட்டப் புகுந்ததைக் கண் முன்னால் உண்மையாகவே நடப்பது போன்ற மருட்சியுடன் காட்டவல்ல சினிமாக்கலை ஈடும் எடுப்பும் இல்லாததாகும்.

இன்று கூடிய செல்வாக்கும் தாக்கமும் உடைய கலை சினிமாவாகவே விளங்குகின்றது. திரைப்படத்தை அர்த்தமும் அவசியமும் மிகுந்த ஒன்றாகக் கொள்ளும் ஒரு பண்பாட்டில் வளர்ந்த தலைமுறையினை இன்று நாம் பார்க்கிறோம். இலக்கியம் ஒன்றேனும் அறியாத பலரைக் காணமுடியும். ஆனால் திரைப்படம் பார்க்காத ஒருவரை இன்று காண்பது அபூர்வமாகும். தொழில் நுட்ப ஈடுபாடுமிருந்த இன்றைய நாகரிகத்தில் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் பெறுபேறான

சினிமாவுக்குத் தனிமதிப்புண்டு. புறத்தோற்ற விபரங்களையும் நுணுக்கமான இயக்கங்கள் செயற்பாடுகளையும் கட்புலனாக நேருக்கு நேர் காட்டும் சக்தி சினிமாவுக்கு அற்புதமாக வாய்த்திருக்கிறது. இன்று நம்மை வெகுவாகப் பாதிக்கும் விஷயங்களைத் தாமதமின்றி வேகமாகக் காட்டவல்லது சினிமா. உலகு சுருங்கிவரும் இக்காலத்தில் பிறதேசக் காட்சிகளையும் சம்பவங்களையும் அனுபவங்களையும் மட்டுமன்றி எம்மவர் கதைகள் கனவுகளையும் ஏககாலத்தில் ஏராளமானவர்கள் பல்வேறு திசைகளிலும் பார்க்கத் தருவது சினிமாவின் மயக்கும் வல்லமைக்கு மற்றுமொரு காரணமாகும். கலைகளில் இளமைத்துடிப்பு மிகுந்தது - புதுமை தவமுவது என்பதுவும்கூட அதன் வசீகரத்துக்குக் காரணமாகலாம்.

இலக்கியம் வேறு, சினிமா வேறு, ஆயினும், சினிமாவின் நயத்தை இலக்கியத்திலும் இலக்கியத்தின் நயத்தை சினிமாவிலும் காணமுடியாதென்றில்லை. இரண்டினையும் மேலெழுந்த வாரியாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து இலக்கியம் பழையது, சினிமா புதியது. இலக்கியம் தனியொருவரின் கற்பனைத் திறனிலும் முயற்சியிலும் உருவாகுவது. சினிமா கூட்டுமுயற்சியால் ஆவது. தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், கதாசிரியர், பிரதியமைப்பாளர், நடிகர், ஒலிப்பதிவாளர், ஒளிப்பதிவாளர், இசையமைப்பாளர், படப்பிடிப்பாளர் எனப் பலபேர் ஈடுபடுவது சினிமா. பலர் ஒன்று கூடுமிடத்து நன்மையாகவும் அமையலாம். ஆளுக்கொரு திக்கில் இழுக்கும் ஆபத்தும் விளையலாம்.

இலக்கியத்தையும் சரி சினிமாவையும் சரி கலையாகமட்டும் கொள்பவர்களும் உண்டு; கருத்துக்களைப் பரப்பும் ஊடகமாகக் கொள்வாரும் உண்டு; தொழிலாகக் கொள்வாருமுண்டு, வியாபாரமாகக் கொள்வாருமுண்டு. சினிமாத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் அதனைத் தொழிலாகவும் வியாபாரமாகவும் கொள்வோரின் தேவைகளும் ஆதிக்கமுமே அதனை வெகுவாகப் பாதிப்பது சொல்லாமலே போதரும். இலக்கியத்தைப் படிக்கவோ கேட்டு விளங்கவோ கூடியவர்கள் தம் அகக் கண்களாலும் அனுபவ நாளங்களாலும் சுவைக்கலாம். சினிமாவைப் படிப்பறிவற்றவரும் கட்புலனாகக் கண்டு அதிக பிரயத்தனமின்றி ரசிக்கலாம். உண்மையில் நடப்பது போன்ற மருட்சி சினிமாவில் பன்மடங்கு அதிகமாகும். அந்தவகையில் கற்பனையையும்

வார்த்தைகளையும் மூலபலமாகக் கொண்ட இலக்கிய கர்த்தா, அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளத்தக்கவர்களை மனதிற்கொண்டு இலக்கியத்தைப் படைக்கலாம். சினிமாத் தயாரிப்பாளன் பல்வேறு தரப்பட்ட பல்வேறு சுவைப்பட்ட வெகுசன ரசனையைக் கருத்தில் கொள்கிறான். இலக்கியத்தில் கதாநாயகன் ஓங்கியமைவது சிருஷ்டிகர்த்தாவின் திறனாலேயே. ஆனால் எங்கள் திரைப்படங்களில் பலவிடத்துத் தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், கதாசிரியர் முதலிய அனைவரையுமே கதாநாயகர்கள் அழுக்கி விடுவதுண்டு. இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் குறைந்த அளவு மூலதனம் போதும். ஆனால் சினிமாவுக்குப் பெரும் மூலதனம் வேண்டிக் கிடக்கிறது. சுயத்துவத் தையும், ஆத்மபலத்தையும் கொண்ட குறிக்கோளின் மீதான நம்பிக்கையையும் இலக்கியத்துறையினர் பலர் இழக்காமல் விளங்கு வதற்கும் சினிமாத்துறையினர் பலர் இழந்து நலிவதற்கும் இந்த மூலதனப் பிரச்சினை எமது அமைப்பில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காரணமாக இருக்கிறது. போட்ட முதலைத் திரும்பப் பெற என்று சொல்லிக்கொண்டுதான் பெரிய நட்சத்திரங்கள், பாட்டு, சண்டை, நகைச்சுவை, பக்தி, பாலியற்கவர்ச்சி, சோகம், சீர்திருத்தம் இத்தியாதிகளைச் சேர்க்கும் வாய்ப்பாட்டுப் படங்கள் வருகின்றன.

குடும்பப்படம், சரித்திரப்படம், புராணப்படம் என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி வாய்பாடுகள் அமைந்துவிட்டன. புதுமைகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு சமுதாய மனித ஒழுக்க பிறழ்வுகளைச் சித்திரிக்க எத்தனிக்கும் சினிமாக்களும், சமுதாயப் பரிவும் பார்வையும் அற்றவிடத்து, வருவாயைப் பெருக்க உபாயம் உரைக்கும் புதியதொரு வாய்பாட்டுக்கே வழிவகுப்பது கண்கூடு. அத்தகைய வாய்பாட்டுச் சினிமாக்களின் பாதிப்பினை வெகுஜனத் தமிழிலக்கியத் துறையிலும் பரக்கக் காணலாம். எவ்வாறாயினும், மனிதனையும் அவனது வாழ்வையும் புரிந்துகொள்ளவும், வளம்படுத்தவும் மனித ஜாதியின் தன்மையையும் போக்கையும் மாற்றியமைக்கவும் இலக்கியத்தையும் சினிமாவையும் கையாளமுடியும்.

சினிமாத்துறையின் வாய்ப்புக்கள் பற்றி விசாரித்து ஆராய்ந்த வர்கள், பெறுமதிவாய்ந்த செய்திகளைச் சிறுவர்களுக்கு உணர்த்தச் சினிமாவைப் போல வேறெத் துறையாலும் இயலாது என்றும்

இலக்கியச் சிறப்புடைய கதைகளைச் சினிமாவாக்குவது எல்லோருக்கும் நன்மைதருவதாகும் என்றும் கூறியுள்ளனர். இந்தவகையிலும் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தமிழ்ச் சினிமா அண்மிக்கும் காலம் அண்மையில் இருப்பதாகத் தென்படவில்லை.

தன்படைப்புச் சினிமாவாகும்போது தன் எண்ணக்கருத்துக்கள் செவ்வனே புலப்படாதவிடத்து இலக்கியகர்த்தா சினமடைவான். மக்கள் மத்தியிலான வரவேற்பைப் பற்றியே சினிமாத் தயாரிப்பாளன் கவலைப்படுவான். ஹோலிவுட்டின் ஆரம்ப காலங்களில் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலர் உதாசீனப்படுத்தப்பட்டதைப் பற்றி Eleanor Glyn போன்ற விமர்சகர் விபரிப்பர். ஸ்ரூடியோக்களில் கண்டவர் கைகளெல்லாம் பட்டுக் கதைகள் சீரழிந்ததையும் சில இலக்கியங்கள் சினிமாக்களாகியபோது இரண்டுக்கும் இடையில் தொடர்பே காணப்படாமற் போனதையும் பற்றி அவர் கூறுவர். தமிழ்ச் சினிமா உலகம் புதுமைப்பித்தன், பாரதிதாசன், மு.வரதராசன், விந்தன், அகிலன் போன்றோரின் கால்களை வாரிவிட்டமையும் எண்ணிப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இந்தியாவிலே வங்காளத்திலும் மலையாளத்திலும் பல இலக்கியங்கள் வெற்றிகரமாகத் திரைப்படங்களாக்கப்பட்டுள்ளன. 1936இல் சரத்சந்திரரின் தேவதாஸ் சிறந்த வங்காள சினிமாவாயிற்று. சத்யஜித்ரேயின் பதர்பஞ்சல், அபராஜதோ, அபு சன்சார் ஆகியனவும் இலக்கியத்தினடியாக உயிர்த்துச் சர்வதேச பரிசில்கள் பெற்றவையே. மலையாளத்தில் வந்த இருட்டுண்டே ஆத்மா, செம்மீன், நகரமே நன்னி முதலிய சிறந்த சினிமாக்கள் சிறந்த இலக்கியங்களாகும். வங்காள, மலையாள சினிமாத் தயாரிப்பாளரின் சமுதாயப் பிரக்களுக்கும் படைப்பாற்றலுக்கும் சான்றாக அவர்கள் இலக்கியங்களைச் சினிமாக்க ளாக்கிய சிறப்பு விளங்குகிறது.

இரு துறைகளினதும் வாய்ப்புக்கள் குறித்து ஆராய்ந்தவர்கள் சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் இடையில் உறவு வலுப்பது நல்ல தென்பர். அவ்வாறாயின் சினிமாத் தயாரிப்பாளர் சமூக நடப்பியல்போடு நெருங்கி வருவதும், தமக்குப் பிடித்த இலக்கியங்களை ஜீவத்துடிப்புடன் காணவிளையும் கற்றறிந்த பார்வையாளரின் மதிப்பினையும் ஆதரவையும் பெறுவதும் சாத்தியமாகுமென்றும் கருதப்படுகிறது.

ஆனால், சிறந்த ஓர் இலக்கியத்தைச் சினிமாவாகத் தயாரிக்க முனைபவர் சவால் ஒன்றினை ஏற்கத் தயாராக வேண்டும். சினிமாவுக்கு ஏற்ற கதையினைத் தெரிந்தெடுப்பதும் இலேசானதல்ல. சினிமா படிமங்களைக் கையாண்டு கட்புலனாகச் சித்தரிப்பது இலக்கியம் வார்த்தைகள் வாயிலாக அறிவானுபவத்துக்கு விருந்தளிப்பது. இரண்டும் இணைவது அபூர்வமெனச் சிலர் கருதுவராயினும், அவை ஒன்றையொன்று சிறப்பிப்பதாகலாம். சினிமாவைச் செவ்வனே நயப்பதற்கு இலக்கியப் பயிற்சி உதவலாம். இலக்கியங்களின் புறத்தோற்றக் காட்சி உருவகங்கள் மெருகுபெறச் சினிமாப் பயிற்சி உதவலாம். அத்தகைய ஒரு சிறப்பினைப் புதுமைப்பித்தனின் **கூன்பக் கேனி** போன்ற கதைகளில் அவதானிக்கலாம்.

தொகுத்து நோக்குமிடத்துச் சிறந்த ஓர் இலக்கியம் சிறந்த சினிமாவாகவேண்டுமாயின், அவ்விலக்கியத்தின் உட்பொருளைக் கிரகித்து வெளியிடத்தக்க ஆற்றல் மிக்க சினிமாத் தயாரிப்பாளனும் நயக்கும் மனப்பாங்குடைய பார்வையாளரும் தேவை. இருதுறைகளுக்கு மிடையிலான முரண்பாட்டுக்கு அவற்றை வெகுஜன நுகர்வுக்குரிய விற்பனைப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வனவாய்க் கருதும் நிலையும் முக்கிய காரணமாகும். பல இலக்கியக் கர்த்தாக்களைப்போலவே, சினிமாக்கலையினைக் கண்டுவளர்த்தவர்களும் அதனைப் பயன்மிகு கலையாக வளர்க்க விளைந்தனரேயன்றி, அதன் வியாபார சாத்தியக்கூறுகளைக் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை. தமிழ்ப்படவுலகினைப் பொறுத்தவரையிற் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் பாரதிதாசன் கேட்டதன் அர்த்தம் இன்றும் அதிகம் குறைந்து விடவில்லை. அவர் கேட்டது,

“பாமர மக்கள் மகிழ்ந்திட வைத்தல்
படங்களின் நோக்க மெனில்
நாமம் குழைத்திடவோ அறிவாளர்கள்
நற்கலை கண்டார்கள்?”

பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன்
“இளங்கதிர்”

பயிற்சிகள்

பின்வரும் வினாக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சுருக்கமான விடைதருக.

1. இக்கட்டுரையில் கலைகளின் “கடைக்குட்டி” என்று கருதப்படுவது யாது?
2. தமிழ்க்கதையினைச் சித்திரிக்கும் முதல் திரைப்படமாகக் கொள்ளப்படுவது எது?
3. சினிமாக்கலை பெறும் பெருமைகள் மூன்றினைக் குறிப்பிடுக.
4. “சினிமா மக்களை மயக்க வல்லது” என்பதற்கு இரு காரணங்கள் தருக.
5. சிறந்ததோர் இலக்கியம் சிறந்த சினிமாவாக வேண்டுமாயின் யாது செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது?
6. இலக்கியத்தையும் சினிமாவையும் ஒப்பிடும் அவற்றின் தொடர்புகளை எடுத்துக் கூறியும் கட்டுரை ஆசிரியர் சொல்லும் கருத்துக்களை ஏறத்தாழ 100 சொற்களில் அமையுமாறு எழுதுக.

16.

கம்பராமாயணம் மண்டோதரி புலம்பல்

1. தரங்க நீர் வேலையில் தடித்து வீழ்ந்தென
உரம் கிளர் மதுகையான் உருவின் உற்றனள்
மரங்களும் மலைகளும் உருக வாய் திறந்து
இரங்கினள் மயன் மகள் இனைய பன்னினாள்.

தரங்கம்	-	அலை
வேலை	-	கடல்
தடித்து	-	மின்னல்
உரம்	-	வலிமை
மதுகையான்	-	வெற்றியுடையவன், வலிமையுடையவன்
உருவில்	-	உடம்பில்

உற்றனள்	-	பொருந்தினள், வீழ்ந்தனள்
மயன்மகள்	-	மயன் என்பவரின் மகளாகிய மண்டோதரி
இரங்கினாள்	-	இரங்குமாறு (இங்கு முற்றெச்சமாக வந்துள்ளது)
இனைய	-	இவ்வாறு
பன்னினாள்	-	சொன்னாள்

மயன் என்பவரின் மகள் (மண்டோதரி) அலைகடலில் மின்னல் வீழ்ந்ததைப்போல் வலிமையால் விளங்கும் இராவணனின் உடலின் மேல் (வீழ்ந்து) பொருந்தியவளாய் மரங்களும் மலைகளும் உருகுமாறு வாய்திறந்து இரங்கியவளாய் இவ்வாறு கூறினாள்.

2. • அன்னேயோ அன்னேயோ ஆ கொடியேற்கு
 அடுத்தவாறு அரக்கர் வேந்தன்
 பின்னேயோ இறப்பது முன் பிடித்திருந்த
 கருத்து அதுவும் பிடித்திலேனோ
 முன்னேயோ விழுந்ததுவும் முடித் தலையோ
 படித் தலைய முகங்கள் தானோ
 என்னேயோ என்னேயோ இராவணனார்
 முடிந்த பரிசு இதுவோ பாவம்.

RA

கொடியேற்கு	-	கொடிய எனக்கு
அடுத்தவாறு	-	நேர்ந்திருப்பது
அரக்கர் வேந்தர்	-	அரக்கர் தலைவன் (இராவணன்)
பிடித்திலேன்	-	நிறைவேறவில்லை
முடித்தலையோ	-	முடிகள் கூட்டமோ
படித்தலை	-	பூமியில் (வீழ்ந்து கிடப்பவை)
பரிசு	-	தன்மை

அம்மா! அம்மா! கொடியவளான எனக்கு நேர்ந்துள்ளது. (பெருந்துயரம்) அரக்கர் தலைவனுக்குப் (என்னுடைய கணவனுக்கு) பின்னரா (நான்) இறப்பது. அவருக்கு முன்னால் இறக்க வேண்டுமென்ற கருத்தையும் என்னால் பிடிக்க முடியவில்லை. என் முன்னால் வீழ்ந்து கிடப்பது (அவரது) முடி அணிந்த தலையோ தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பது

அவரது முகங்கள் தானோ? இராவணனார் உயிர் முடிந்த தன்மை என்னவோ! என்னவோ இதுவோ. பாவம்.

3. வெள் எருக்கஞ் சடை முடியான் வெற்பு எருத்த
 திருமேனி மேலும் கீழும்
 எள் இருக்கும் இடன் இன்றி உயிர் இருக்கும்
 இடன் நாடி இழைத்தவாரோ
 கள் இருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை
 மனச் சிறையில் கரந்த காதல்
 உள் இருக்கும் எனக் கருதி உடல் புகுந்து
 தடவியதோ ஒருவன் வாளி.

வெற்பு	-	மலை
இடன்	-	இடம்
இழைத்தவாரோ	-	தொளை செய்த தன்மையோ
கள்	-	தேன்
மனச்சிறை	-	மனமாகிய சிறை (உருவக அணி)
கரந்த	-	மறைந்த
தடவியது	-	தேடியது
வாளி	-	அம்பு

இராமன் என்னும் ஒருவனுடைய அம்பு, வெண்மையான எருக்கம்பூ மாலையணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கயிலைமலையைப் பெயர்த்த (இராவணன்) அழகிய உடம்பு முழுவதும் எள்ளுக் கூட இருப்பதற்கு சிறிய இடமில்லாதவாறு அவனது உயிர் இருக்கும் இடம் தேடித்துளைத்ததோ அல்லது தேன் இருக்கும் மலர்களை அணிந்த சீதையை தன் மனச்சிறையில் மறைத்து வைத்த காதல் உள்ளே எங்கேயாவது இருக்கும் எனக்கருதி அவனது உடலில் புகுந்து தடவிப்பார்த்ததோ?

4. ஆரம் போர் திரு மார்பை அகல் முழுகள்
 எனத் திறந்து இவ் உலகுக்கு அப்பால்
 காரம் போயின ஒருவன் சிலை துரந்த
 சரங்களே போரில் தோற்று

வீரம் போய் உரம் குறைந்து வரம் குறைந்து
 வீழ்ந்தானே வேறெ கெட்டேன்
 ஓர் அம்போ உயிர் பருகிற்று இராவணனை
 மானுடவன் ஊற்றம் ஈதோ.

ஆரம்	-	மாலை
போர்	-	போர்த்த
திரு	-	அழகிய
அகல்	-	அகன்ற
முழை	-	குகை
சரம்	-	அம்பு
துரந்த	-	செலுத்திய
சரங்கள்	-	அம்புகள்
ஊற்றம்	-	வலிமை
ஈதோ	-	இத்தகையதோ

ஒப்பற்ற இராமனது வில்லிருந்து புறப்பட்ட அம்புகள் முத்துமாலைகளை அணிந்த அழகிய மார்பினை (இராவணனது மார்பினை) வாயகன்ற குகைகளைப் போலப்பிளந்து இவ் உலகுக்கு அப்பால் நெடுந்தாரம் சென்றன. வீரம் போய் வலிமை குறைந்து பெற்றிருந்த வரங்களும் குறைந்து போரில் தோற்று வீழ்ந்தானே. நான் கெட்டேன். ஒரேயொரு அம்பா இராவணன் உயிரைக் குடித்தது? மனிதனின் வலிமை இத்தன்மை வாய்ந்ததோ?

5. காந்தையருக்கு அணி அனைய சானகியார்
 பேர் அழகும் அவர்தம் கற்பும்
 ஏந்து புயத்து இராவணனார் காதலும் அச்
 சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கும்
 வேந்தர் பிரான் தயரதனார் பணியதனால்
 வெங் கானில் விரதம் பூண்டு
 போந்ததுவும் கடைமுறையே புரந்தரனார்
 பெருந் தவமாய்ப் போயிற்று அம்மா.

காந்தையர்	-	பெண்கள்
அணியனைய	-	ஆபரணத்தையொத்த
ஏந்து புயத்து	-	திரண்ட தோளையுடைய
பணியதனால்	-	ஏவலால்
வெங்கான்	-	கொடிய காடு
போந்ததுவும்	-	சென்றதும்
கடைமுறையே	-	இறுதியில்
புரந்தரன்	-	இந்திரன்

பெண்களுக்கெல்லாம் ஆபரணம் போன்ற சீதையின் பெரிய அழகும், அவளுடைய கற்பும் திரண்ட தோள்களையுடைய இராவணனது காதலும், சூர்ப்பனகை இழந்த மூக்கும் அரசர்க்கரசனான தசரதனது ஏவலினால் கொடுங்காட்டில் தவம் மேற்கொண்டு (இராமன்) சென்றதும் கடைசியில் இந்திரனின் பெருந்தவமாய்ப் போனதோ!

குறிப்பு :- இராவணன் இறந்தமை தேவர் தலைவனான இந்திரனின் வாழ்வுக்குத் தவமாயிற்று.

6. தேவர்க்கும் திசைக் கரிக்கும் சீவனார்க்கும்
 அயனார்க்கும் செங்கண் மாற்கும்
 ஏவர்க்கும் வலியானுக்கு என்று உண்டாம்
 இறுதி என ஏமாப்புற்றேன்
 ஆவற்கண் நீ உழந்த அருந் தவத்தின்
 பெருங் கடற்கும் வரம் என்று ஆன்ற
 காவற்கும் வலியான் ஓர் மானுடவன்
 உளன் என்னக் கருதினேனோ.

திசைக்கரிக்கும்	-	எட்டுத்திக்கு யானைக்கும்
அயன்	-	பிரமன்
செங்கண்மால்	-	திருமால்
ஏவர்க்கும்	-	யாவர்க்கும்
ஏமாப்பு	-	இறுமாப்பு
வலிய என்	-	வலிமையுடையவன்
இறுதி	-	இறப்பு

ஆவற்கண்	-	ஆவலோடு
உழந்த	-	வருந்திச் செய்த
கடற்கும்	-	கடலுக்கும்
காவற்கும்	-	காவலுக்கும்
வலியான்	-	வல்லவனானான்
கருதினேனோ	-	நினைத்தேனோ
பெருங்கடற்கு வரம்	-	அரிய தவமாகிய பெருங்கடல்

தேவர்களுக்கும் (எட்டுத்திக்கு யானைகளுக்கும்) சிவனுக்கும், பிரமனுக்கும், சிவந்த கண்களுடைய திருமாலுக்கும் மற்றும் யாவர்க்கும் வலியவனான உனக்கு இறப்பு எப்போது ஏற்படும்? (உண்டாகாது) என இறுமாந்திருந்தேன். நீ ஆவலோடு வருந்திச் செய்த அரிய தவமாகிய பெருங்கடலுக்கும் வரமென்று அமைந்த காவலுக்கும் (அழிவை - உண்டாக்க) வல்லவனான ஒரு மனிதன் உள்ளான் என எண்ணியிருந்தேனா?

7. அரை கடை இட்டு அமைவுற்ற முக்கோடி
ஆயவும் முன் அறிஞர்க்கேயும்
உரை கடையீட்டு அளப்ப அரிய பேர் ஆற்றல்
தோள் ஆற்றற்கு உலப்போ இல்லை
திரை கடையீட்டு அளப்ப அரிய வரம் என்னும்
பாற்கடலைச் சீதை என்னும்
பிரை கட்டு இட்டு அழிப்பதனை அறிந்தேனோ
தவம் பயனின் பெருமை பார்ப்பேன்.

அரைகடை இட்டு அமைவுற்ற	-	முன்றரைக் கோடி ஆண்டு
முக்கோடி ஆயவும்	-	காலமாகவும் ஆராய்ந்தாலும்
உரைகடையீட்டு	-	முடிவுசெய்து, முன்கூட்டியே
உலப்பு	-	முடிவு, அழிவு
கடையீட்டு	-	முடிவிட்டு
பிரைகட்டுஇட்டு	-	பிரையை இட்டு
அறிந்தேனோ	-	நினைத்தேனோ

பேரறிஞர்கள் முன்றரைக் கோடி ஆண்டுகள் ஆய்வு செய்தாலும், அவர்களால் முன்கூட்டியே அளந்து சொல்ல முடியாத பெரிய வலிமையுடைய தோளாற்றலுக்கு அழிவே இல்லை. (என்று நினைந்திருந்தேன்) தவப்பயனின் பெருமையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான் அலைகளை முடிவிட்டு அளப்பதற்கு வரம் என்னும் பாற்கடலை, சீதை என்னும் பிரையை (உறைமோர்) இட்டு அழிப்பதை அறியவில்லை.

8. ஆர் அனார் உலகு இயற்கை அறிதக்கார்
 அவை ஏழும் ஏழும் அஞ்சும்
 வீரனார் உடல் துறந்து விண் புக்கார்
 கண் புக்க வேழ வில்லால்
 நார நாள் மலர்க் கணையால் நாள் எல்லாம்
 தோள் எல்லாம் நைய எய்யும்
 மாரனார் தனி இலக்கை மனித்தனார்
 அழிந்தனரே வரத்தினாலே.

அனார்	-	எவருமில்லர்
அறிதக்கார்	-	அறியத்தக்கவர்
கண்புக்க	-	கணுக்களையுடைய
வேழம்	-	கரும்பு
மலர்களை	-	மலராகிய அம்பு
எய்யும்	-	தொடுக்கும்

கணுக்களையுடைய கரும்பு வில்லின் நாணிலிருந்து புறப்படும் நான்மலராகிய அம்புகளால் நாளெல்லாம் தோளெல்லாம் நோகுமாறு தொடுக்கும் மன்மதனின் தனிப்பட்ட இலக்காகவிருந்த இராவணனை, மனிதனாகியவன் தமது வரத்தினால் (மேன்மையால்) அழித்தானே.

9. மண்டோதரீ உயிர் பிரிதல்

என்று அழைத்தனர் ஏங்கி எழுந்து அவன்
 யொன் தழைத்த பொரு அரு மார்பினைத்

தன் தழைக் கைகளால் தழுவித் தனி
நின்று அழைத்து உயிர்த்தாள் உயிர் நீங்கினாள்.

பொன்தழைத்த - பொன் ஆபரணங்களால் செழிப்புற்ற

எனப்புலம்பி அழைத்தவளாய் ஏக்கம் கொண்டு எழுந்து அவனின்
(இராவணனின்) பொன் ஆபரணங்களால் செழிப்புற்ற ஒப்பில்லாத
மார்பினைத் தன்னுடைய தளிர்க் கரங்களால் தழுவி தனியாக நின்று
(உரத்த குரலினால்) அழைத்துப் பெருமூச்சு விட்டாள் (மண்டோதரி)
அக்கணமே உயிர் துறந்தாள்

10. வான மங்கையர் விஞ்சையர் மற்றும் அத்
தான மங்கையரும் தவப் பாலவர்
ஆன மங்கையரும் அருங் கற்புடை
மான மங்கையர் தாமும் வழுத்தினார்.

வான மங்கையர்	-	தேவ மகளிர்
விஞ்சையர்	-	வித்தியாதர மகளிர்
தானமங்கையர்	-	அசுர மகளிர்
தவப் பாவலர் ஆன மங்கையர்	-	தவத்தின் சார்புடைய முனிவர்களின் பத்தினியரும்
வழுத்தினார்	-	வாழ்த்தினார்

தேவமகளிரும், வித்தியாதரமகளிரும் மற்றும் அசுரமகளிரும் தவத்தின்
சார்புடைய முனிவர்களின் பத்தினியரும் அரிய கற்புடைய மானிட
மங்கையரும் (உயிரைத் துறந்த மண்டோதரியை வாழ்த்தினர்)

11. பின்னர் வீடணன் பேர் எழில் தம்முனை
வன்னி கூவி வரன் முறையால் தொகுத்து
சொன்ன ஈம விதி முறையால் தொகுத்து
இன்னல் நெஞ்சினொடு இந்தனத்து ஏற்றினான்.

தம்முன்	-	தனது முன்னவன்
வன்னி	-	நெருப்பு

கூவி	- பிரதிட்டை செய்து (அழைத்து)
வரன் முறைப்படி	- விதிமுறைப்படி
ஈமவிதி	- சுடுகாட்டு விதிமுறை
இந்தனம்	- விற்கு

பின்னர் வீடணன் அக்கினியை முறைப்படி பிரதிட்டை செய்து சொல்லப்பட்ட சுடுகாட்டு விதிமுறைப்படி கிரியைகளை முடித்து துன்பம் மிகுந்த நெஞ்சோடு பெரிய அழகு மிக்க தனது முன்னவனான இராவணனை அஞ்சலி செய்து ஈமவிற்கிலே கிடத்தினான்.

12. இந்தனத்து அகில் சந்தனம் இட்டு, மேல் அந்த மானத்து அழகுறத் தான் அமைத்து எந்த ஓசையும் கீழ்உற ஆர்த்து இடை முந்து சங்குஒலி எங்கும் முழங்குற.

மேல் அந்த மானத்து	- தேவமானத்து
கீழ் உற	- கீழ்ப்படும் படியாக
ஆர்த்து	- பேரொலி எழுப்பி
இடைமுந்தி	- நடுவே மேற்படும்

ஈமவிற்கிலே அகில், சந்தனக்கட்டைகள் என்பவற்றை அடுக்கித் தேவ விமானத்தின் அழகு பொருந்தும்படியாக அமைத்தான். அப்போது மற்றைய ஓசைகள் கீழ்ப்படுமாறு பேரொலி எழுப்பி நடுவே முற்படும் சங்கானது எங்கும் ஒலிக்க

13. கொற்ற வெண் குடையோடு கொடி மிடைந்து உற்ற ஈம விதியின் உடன்பட சுற்றம் மாதர் தொடர்ந்து உடன் குழ்வர மற்ற வீரன் விதியின் வழங்கினான்.

கொற்றம்	- வெற்றி
மிடைந்து	- நெருங்கி
உற்ற	- பொருந்த
வழங்கினான்	- வைத்தான்

வெற்றி வெண்குடையுடன் கொடிகள் நெருங்கிப் பொருந்த, ஈமமுறைப்படி சுற்றத்தவரும் பெண்களும் தொடர்ந்து சூழ்ந்துவர வீடணனாகிய வீரன் அக்கினியை முறைப்படி வைத்தான்.

14. கடன்கள் செய்து முடித்து கணவனோடு
உடைந்து போன மயன் மகளோடு உளன்
அடங்க வெங் கனலுக்கு அவி ஆக்கினான்
குடம் கொள் நீரினும் கண் சோர் குமிழியான்.

கடன்கள்	-	இறுதிக் கிரியைகள்
உடைந்துபோன	-	உயிர் நீக்கிய
உளன் அடங்க	-	ஆதம் சாந்திக்காக
கனல்	-	நெருப்பு
அவி	-	தீயிலிடப்படும் உணவு
கண்சோர் குமிழியான்	-	கண்களிலிருந்து பெருகும் குமிழியை யுடைய கண்ணீரை உடையான்

குடம் கொள்ளக் கூடிய நீரைவிட அதிகமாக கண்களில் இருந்து பெருகும் குமிழியுடன் கூடிய கண்ணீரை உடையவனாகிய வீடணன் இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்து முடித்ததன் பின்பு கணவனைத் தொடர்ந்து உயிர் நீக்கிய மயன் மகளாகிய மண்டோதரி இராவணன் என்போரின் ஆன்மசாந்திக்காக வெம்மை மிகுந்த நெருப்புக்கு அவி சொரிந்தான்.

பயிற்சிகள்

பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை தருக.

1. “தரங்க நீர் வேலையில் தடித்து வீழ்ந்தென” இவ் உவமைத் தொடரினை விளக்குவதோடு, உவமான உவமேயங்களைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுக.
2. வெள்ளெருக்கஞ் சடை முடியான் வெற்பு எடுத்த கதையினைச் சுருக்கமாகக் கூறுக.
3. “மானுடவன் ஊற்றம் ஈதோ” என மண்டோதரி கூறுவதன் பொருளினை விளக்குக.
4. “புரந்தரனார் பெருந்தவமாய்ப் போயிற்று” என மண்டோதரி கூறுவதன் பொருளினை விளக்குக.
5. சீதை என்னும் பிரை கடை இட்டு அழிப்பதனை அறிந்தேனோ என மண்டோதரி புலம்புவதேன்?

புயல்லிருந்து விடுபட்டார்

“என் கண்மணியே! அழாதே!! இறைவன் உன்னுடைய தந்தையைக் காப்பாற்றுவான்.”

இம்மொழிகள் அண்ணல் அவர்களின் வாயிலிருந்து வெளிவந்ததும் அவர்களின் அருமை மகள் பாத்திமா தேம்பித் தேம்பி அழுதார். “தாங்கள் எவருக்கும் யாதொரு இன்னலும் விளைவிக்காது தெருவழியே செல்லும் பொழுது அக்கொடியோன் தங்களின் தலையில் மண்ணை வாரிக் கொட்டி விட்டானே” என்று கூறிக்கண்ணீரை ஆறாகப் பெருக்கி அழுதார்.

இவ்வாறு மக்காக் குறைவிகள் இழைத்து வந்த இன்னல்கள் பொறுக்க இயலாது மக்காவிலிருந்து எழுபத்து மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள தாயிபுக்குச் சென்றாவது இஸ்லாத்தைப் போதித்து அங்குள்ள மக்களை நேர்வழிப்படுத்த அண்ணல் அவர்கள் எண்ணினார். அங்கு தம் பெரிய தந்தை அப்பாஸ் அவர்களுக்கு அதிகமான நிலபுலன்கள் இருக்கின்றனவென்பதையும் அண்ணல் அவர்கள் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். எனவே தங்களின் வளர்ப்பு மகன் ஸைதையும் உடனழைத்துக் கொண்டு தாயிபுக்குக் கால் நடையாகப் புறப்பட்டனர் அண்ணல். அங்கு சென்றதும் அங்கிருந்த முக்கிய குடும்பம் ஒன்றின் மூன்று அண்ணன் தம்பிகளை அணுகி. “என் பெயர் முஹம்மதாகும். நான் இறைவனின் திருத்தாதனாவேன். உங்களுக்கு நேர்வழி காட்ட இறைவனால் அனுப்பி வைக்கப் பட்டுள்ளேன்” என்று எடுத்தியம்பினார். இதனைச் செவியுற்றதும் அந்த மூன்று அண்ணன் தம்பிகளும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் அண்ணல் அவர்களை நோக்கி, “மக்காவிலிருந்து தாயிபுக்கு வர ஒரு கழுதையைக்கூடப் பெற்றிராத உம்மைத் தானா இறைவன் தன் திருத்தாதராக தேர்ந்தெடுத்தான்? நிரம்ப அழகு நிரம்ப அழகு” என்று ஏளனமாகச் சிரித்துக்கொண்டு கூறினான். இரண்டாமவன், தன்னுடைய திருத்தாதராயனுப்ப உம்மையல்லாது வேறு எவரும் இறைவனுக்குக் கிடைக்கவில்லையா? என்று கூறிப்

பரிகசித்துச் சிரித்தான். மூன்றாமவன், “நீர் உண்மையில் இறைவனின் திருத்தூதராயிருப்பின் உம்முடன் உரையாட நான் அருகதையற்றவனாவேன்; நீர் ஒரு பொய்யராயிருப்பின் என்னுடன் உரையாட நீர் அருகதையற்றவராவீர்” என்று கூறித் திறமையுடன் வாயாப்பு கொடுத்து விட்டதாய் எண்ணிக்கொண்டு வெடிச் சிரிப்புச் சிரித்து நகைத்தான். அத்துடன் அம்மூவரும் அண்ணல் அவர்களை விட்டனரில்லை. ஊரிலிருந்த வீணர்களை எல்லாம் ஏவிவிட்டு அண்ணல் அவர்களைப் பைத்தியம் என்று கூறிக் கைகொட்டிப் பரிகசிக்குமாறு தூண்டினார். அண்ணல் அவர்கள் அங்கு பத்து நாட்கள் தங்கி இறைவனின் மார்க்கத்தை அவர்களுக்குப் போதித்தனர். இந்தப் பத்து நாட்களும் தாயிபு மக்கள் அவர்களைப் படுத்தியபாடு கொஞ்சமல்ல, அம்மக்கள் அண்ணல் அவர்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகள் மக்காக்குறைவிகளையும் வெட்கித் தலைகுனியச் செய்தன. அவர் உண்மையில் நபியாயிருப்பின் ஏன் அவரின் ஊர்மக்களே அவரின் மதத்தில் முதலில் சேரவில்லை என்ற கேள்வியே எல்லோருடைய நாவினும் கூத்தாடியது. அவர்கள் தங்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகளைத் தாங்க இயலாது அவ்வூரை விட்டு வெளியேறினர் அண்ணல். அப்பொழுதும் அக்கொடும் மக்கள் அவர்களை வெறுமனே விடவில்லை. வீதியின் இருமருங்கிலும் அணியணியாக நின்றுகொண்டு அவர்கள்மீது கல்மாரி பொழிந்தனர். இதன் காரணமாக அவர்களின் கால்களிரண்டும் புண்ணாயின. உதிரம் வழிந்தோடி அவர்களின் பாத அணிகளைச் செந்நிறமாக்கியது. காயங்கள் பட்ட வேதனை தாங்க இயலாது அவர்கள் ஓரிடத்தில் அமரின் “இங்கே உட்காராதே! உன் ஊரைநோக்கி ஓடிப்போ” என்று கூறி அவர்களின் தோளைப் பிடித்து தூக்கி விடுவர் தாயிப் மக்கள். “சரி” என்று கூறி அவ்விதமே அவர்கள் தம் ஊரை நோக்கி நடந்து செல்லும் பொழுது அவர்களை அம்மடமாக்கள் சுமமாவிடவில்லை. கல்லால் எறிந்து காயப்படுத்தி அவர்களின் உடலெங்கும் உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடச் செய்தார்கள்; அவர்களை விரட்டி விரட்டிக் கல்லால் எறிந்தார்கள்; “பைத்தியம், பைத்தியம்” என்று கூறிக்கொண்டு கல்லால் எறிந்தார்கள்; பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு கல்லால் எறிந்தார்கள். அவர்கள் மீது கல்லடிபடாது காத்து நின்ற ஸைதின் முகத்தையும் கல்லொன்று தாக்கி குருதியைக் கொப்பளிக்கச் செய்தது. இவ்வாறு மூன்று மைல் தூரம் அண்ணல் அவர்களைக் கல்லால் எறிந்து தூரத்திக்கொண்டே வந்தனர் தாயிபு

மக்கள். அண்ணல் அவர்களும் மூச்சுத் திணற ஓடினார்கள்; மயக்கமுற்ற நிலையில் ஓடினார்கள்; வேதனை தாங்க இயலாது ஓடினார்கள்; முடிவில் ஓர் ஈச்சமரச் சோலையை வந்தடைந்தார்கள். இதைப்பற்றி அண்ணல் அவர்கள் பின்பொருகால் கூறும்பொழுது , “நான் தாயிபிலிருந்து மூன்று கல்தொலை ஓடியே வந்தேன். நான் மிகவும் காயப்பட்டு மயக்கமுற்ற நிலையில் ஓடிவந்ததால் நான் எங்கிருந்து ஓடிவருகிறேன், எதை நோக்கி ஓடுகிறேன் என்பதை அப்பொழுது என்னால் அறிய முடியவில்லை” என்றார்கள்.

அண்ணல் அவர்கள் மக்கவாசியான ஒருவரின் தோட்டத்தை அடைந்ததும் தாயிபு மக்கள் அதில் நுழையத் துணியாது ஊர் திரும்பிவிட்டனர். அத்தோட்டத்தின் உரிமையாளரான அந்த மக்கவாசி ஒரு முஸ்லிமாக இல்லாத போதினும் அண்ணல் அவர்களின் அலங்கோல நிலையைக் கண்டு இரங்கி ஒரு தட்டில் கொடி முந்திரிப் பழக்குலையை வைத்துத் தம் ஊழியர் மூலம் அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவ்வூழியர் அண்ணல் அவர்களை அணுகிய பொழுது அண்ணல் அவர்களின் முகத்திலிருந்து வடிந்த குருதியைத் துடைத்துக் கொண்டும் காலில் ஏற்பட்ட காயங்களுக்குப் பச்சிலை வைத்துக் கட்டிக்கொண்டுமிருந்தார் ஸைது. அவர் அத்தட்டை அண்ணல் அவர்களின் முன்கொண்டு வந்து வைத்ததும், “யார் இதை அனுப்பி வைத்தது?” என்று வினவினர் அண்ணல்.

“இந்தத் தோட்டத்தின் உரிமையாளரான எங்கள் எசுமான்” என்று மறுமொழி பகர்ந்தார் அந்த ஊழியர்.

“மிகவும் நன்றி” என்று கூறிக்கொண்டே அண்ணல் அவர்கள் தங்களின் தட நெடுங்கையை நீட்டி அப்பழங்களை எடுத்தனர். “பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்” என்று கூறி வாயிலிட்டுச் சுவைத்தனர்.

இதனைக் கண்டதும் அந்த ஊழியருக்கு ஏற்பட்ட வியப்பிற்கு அளவில்லை. “இப்பொழுது என்னவோ கூறினீர்களே அதன் பொருள் என்ன?” என்று வினாவினார் அண்ணல் அவர்களை நோக்கி.

“நான் பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா ஹிர்ரஹிம் என்று கூறினேன். அதன் பொருள் அருளாளனும் அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருப்பெயரால்” என்பதாகும். எச்செயலைத் தொடங்கும் முன்னும் அல்லாஹ்வுடைய திருப்பெயரால் அதனைத் தொடங்குவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமுடையவும் கடமையாகும்” என்று அவருக்கு விளக்கமாக எடுத்துரைத்தனர் அண்ணல்.

“அவ்விதமானால் எங்களுடைய கிறிஸ்தவ மதம் போன்றல்லவா உங்களுடைய மதமும் இருக்கிறது. எனினும் இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள வேற்றுமை என்ன?” என்று கேட்டார் அவர்.

“வேற்றுமை என்னவென்பதைத் திருக்குர்ஆனே நன்கு விளக்கமாகக் கூறுகிறது. அல்லாஹ் ஒருவன். அவன் தேவையற்றவன், அவன் எவரையும் பெறவுமில்லை. அவனை எவரும் பெறவுமில்லை, அவனுக்கு இணை யாருமில்லை என்று எடுத்தியம்புகிறது. அவன் எவரையும் பெறவுமில்லை. அவனை எவரும் பெறவுமில்லை என்பதே உங்களுடைய மதத்திற்கும் எங்களுடைய மதத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை” என்று கூறினர் அண்ணல். இதனைச் செவியுற்றதும் அவ்வழியர் அண்ணல் அவர்களின் கைகளையும் கால்களையும் தொட்டு முத்தமிட்டு அவ்விடத்திலேயே முஸ்லிமானார். அதன்பின் அவர் அண்ணல் அவர்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றுத் திரும்பினார். அவர் அண்ணல் அவர்களின் கைகளையும் கால்களையும் தொட்டு முத்தமிட்டதைச் சிறிது தூரத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவரின் எசுமான் அவரைப் பார்த்து, நீ ஏன் அவரை முத்தமிட்டாய்? உன்னுடைய மதம் அவருடைய மதத்தைவிட எவ்வளவோ சிறந்தது! ஆதலின் அதனை ஒருபோதும் புறக்கணித்துவிடாதே! என்று எச்சரிக்கை செய்தார். அந்த ஊழியர் ஏற்கெனவே இஸ்லாத்தில் இணைந்து விட்டதை அவர் அறிவாரா என்ன?

அண்ணல் அவர்களுக்கோ கல்லடியால் ஏற்பட்ட காயங்களினால் உண்டான வேதனையைத் தாங்க இயலவில்லை. அப்பொழுது அவர்களின் கைகள் வானத்தைப் பார்த்த வண்ணம் நிமிர்ந்தன. ஏன்? தாயிப் மக்களை அழித்தொழிக்குமாறு இறைஞ்சுவதற்காகவா? இல்லை, இல்லை. அவ்விதம் செய்பவர்கள் உலகத்திற்கு அருட் பெருங்

கொடையாக அனுப்பப்பட்ட அண்ணல் அவர்களா? அதற்கு மாறாக அவர்களின் உள்ளமும் நாவும் ஒருங்குசேர்ந்து பின்வருமாறு இறைஞ்சின.

“இறைவனே! என்னுடைய பலவீனத்தைப் பற்றியும் வறிய நிலையைப் பற்றியும் மக்களின் கண்களில் நான் இழிவாகக் காணப்படுவதைப் பற்றியுமே உன்னிடம் முறையிடுகின்றேன். ஏனெனில் இரக்க சிந்தனையாளர்களிலெல்லாம் மிகவும் இரக்க சிந்தனையாளன் நீ. திக்கற்றவர்களுக்குத் துணையளிப்பவனும் ஆதரவற்றவர்களுக்கு அபயமளிப்பவனும் நீ. நீயே எனது பாதுகாவலன். நீ எவரிடம் என்னை ஒப்படைக்க எண்ணியுள்ளாய்? என்னுடைய நண்பர்களிடமா அல்லது பகைவர்களிடமா? நீ என்மீது சினமுறாதிருப்பின், என்னை எவரிடம் ஒப்படைத்த போதினும் அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. ஏனெனில் உன்னுடைய பாதுகாப்பே எனக்குப் போதுமானது. இறைவனே இருளை விரட்டியடித்து இரண்டுலக வேலைகளையும் சிறப்புடன் செய்துவரும் உன்னுடைய அளப்பரும் ஒளிவெள்ளத்தில் நான் அடைக்கலம் புகுகின்றேன். உன்னுடைய கோபமோ அதிருப்தியோ என்மீது சாராதிருக்க உன் அபயம், அபயம். உன்னுடைய அன்பும் அருளுமே எனக்குத் தேவை. உன்னுடைய அருள் உதவி இன்றி நான் எந்த நற்செயலையும் ஆற்றவும் இயலேன், தீச்செயலையும் தவிர்க்கவும் இயலேன்.”

இவ்வாறு இறைவனிடம் தம் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறு கரை புரண்டோட அழுது இறைஞ்சிவிட்டு அண்ணல் அவர்கள் அத்தோட்டத்தை விட்டு மக்காவிற்குப் பயணமாயினர். நடுவிலிருந்த ஒருரில் சில நாட்கள் தங்கிவிட்டு அதன் பின் தங்களுக்கு ஞானஒளி உதயமான ஹிராமலைப் பொதும்பிலே வந்து தங்கினர். ஸைதை மக்காவிற்கு அனுப்பி அங்குள்ள பெரியார்களை அண்மித் தாங்கள் அவர்களை நம்பி மக்காவிற்குத் திரும்பலாமாவென்றும் கேட்டனுப்பினர். பலர் கையை விரித்து விட்டனர். ஆனால் ஒருவர் மட்டும், “நல்லது; நான் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளித்து மக்காவிற்கு அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறி வீறிட்டெழுந்தார். தம் இரு மக்களையும் ஆயுதங்கள் அணிந்து க.பாவிற்குச் செல்லுமாறு கூறிவிட்டுத் தாம் மட்டும் நேரே ஹிராமலைப் பொதும்பிற்குச் சென்று அண்ணல்

அவர்களைத் தம் "ஒட்டகத்தின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு க.பாவிற்கு வந்து, "நான் முஹம்மதுக்கு அபயம் அளித்துள்ளேன்" என்று ஊரறிய உரத்துக் கூறினார். அதனைக் கேட்டதும் குறைஷிகளின் நாவுகளும், கைளும் ஆற்றல் இழந்தன. அண்ணல் அவர்கள் க.பாவிற்குச் சென்று இறைவனைத் தொழுதார்கள். அதன்பின் அவர்களை அவர்களின் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டு வந்தார் அப்பெரியார். அத்துடன் அவர் நின்றாரில்லை. அண்ணல் அவர்களை நிழல்போன்று தொடர்ந்து எங்கணும் சென்று அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்து வந்தார். ஒருநாள் அண்ணல் அவர்கள் மக்களுக்கு அறவுரை பகர்ந்துவிட்டு அவருடன் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவரையும் வாயில் வந்தபடி வைதனர் குறைஷிகள். இதைக் கேட்டதும் அண்ணல் அவர்களின் உள்ளம் உழைந்தது. தம்பொருட்டு அவர்மீது வசைமாரி பொழியப்படுவதைக் கண்டு அவர்களின் மனம் வருந்தியது. எனவே இனிமேல் அப்பெரியாரைத் தம்முடன் பாதுகாப்புக்காக வரவேண்டாமென்று வேண்டிக்கொண்டு மக்களின் முன்னிலையில் நின்று போதனை செய்வதற்கு முன், "சகோதரர்களே! நான் இக்கணத்திலிருந்து அப்பெரியாரின் பாதுகாப்பில் இல்லை! பெரியோனாகிய இறைவனின் பாதுகாப்பிலிருக்கிறேன். அவனுடைய பாதுகாப்பு எனக்குப் போதுமானது. ஆதலின் என் பொருட்டு அப்பெரியாரை நீங்கள் இழித்துரைக்க வேண்டாம்" என்றனர் அண்ணல்.

அண்ணல் அவர்களின் பிரச்சாரம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தோங்கி வந்தது. இக்காலை மக்காவின் சூழலில் வாழ்ந்த செல்வாக்கு மிகுந்த தலைவர் ஒருவர் மக்காவிற்குத் தம் வேலையின் பொருட்டு வந்தார். அவரைக் குறைஷிகள் அணுகி அண்ணல் அவர்களைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததும் எடுத்துரைத்து அவருக்கு அண்ணல் அவர்கள் மீது வெறுப்பேற்படுமாறு செய்தனர். இச்செய்தியை அவர்கள் அவருக்கு முற்கூட்டியே கூறியதற்காக அவரும் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தார்.

அண்ணல் அவர்களைச் சந்திப்பதை தாம் இயன்ற மட்டும் தவிர்த்து கொள்வதாகவும், எதிர்பாராத விதமாய்ச் சந்திப்பு நிகழ்ந்துவிடின் தம் காதுகளில் பஞ்சை வைத்துக் கொள்வதாகவும் அவர் உறுதிக்கூறி எப்பொழுதும் தம் மடியிலே பஞ்சைத் தயாராய் வைத்திருந்தார்.

இவ்வாறு அவர் உறுதிசூறி மூன்று நாட்களாயின. நான்காவது நாள் அவர் தெருவழியே சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது எவரோ சப்தமிட்டு எதனையோ ஓதிக்கொண்டிருந்தது அவருடைய செவிகளில் ஒலித்தது. திரும்பிப் பார்த்தார். அண்ணல் அவர்களே பாதையோரத்தில் உள்ள பரந்த வெளியில் ஒலி எழுப்பி ஓதித்தொழுது கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் உடனே பதறிக்கொண்டு தம்மடியிலிருந்த பஞ்சை எடுத்தார். அதற்குள் திருக்குர்ஆனின் திருவாக்கியங்கள் அவருடைய செவியில் புகுந்து, உடலில் புகுந்து, உள்ளத்தில் புகுந்து, உள்ளின் உள்ளேயும் புகுந்து தன்னுடைய வேலையைச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. பஞ்சை எடுக்கச் சென்ற கை பஞ்சை எடுக்காது அப்படியே அவருடைய மடிமீது துயில் கொண்டது. அவருடைய கண்கள் வைத்தவிழி மாறாது அண்ணல் அவர்களையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. கால்கள் அதற்கப்பால் நடக்க மறுத்துவிட்டன. அங்கேயே நின்று அண்ணல் அவர்கள் இனிய முறையில் திருக்குர்ஆனை ஓதுவதையும், கைகட்டி இறைவன் முன்னிலையில் நிற்பதையும் பின்பு குனிவதையும் தலை பணிந்து வணங்குவதையும், அதன்பின் இருகைகள் ஏந்தி இறைவனிடம் இறைஞ்சுவதையும் கண்களால் பருகிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து ஒருவிதத் திடுக்கம் ஆட்கொண்டது.

அண்ணல் அவர்களுக்கோ இது யாதென்றும் தெரியாது. வழக்கம் போலத் தொழுதுவிட்டு வீடுநோக்கிச் சென்றார்கள். வீடு சென்றதும் கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு உள்ளே போனார்கள். அப்பொழுது தெருவில் எவரோ விழுந்தடித்து ஓடிவரும் ஓசை கேட்டது. அடுத்த கணம் அவர்களுடைய வீட்டின் கதவில் “தடார், தடார்” என்ற சப்தம் முழங்கியது. அண்ணல் அவர்கள் தங்களின் திருக்கைகளால் கதவைத் திறந்தனர். ஒருவர் மின்னல் வேகத்தில் அவர்களின் முன்பாய்ந்து அவர்களைக் கட்டித் தழுவிக்கண்ணீர் ஆற்றைப் பெருக்கெடுத்தோடச் செய்தார். “நான் தங்களின் அடியார்க்கு அடியான், அபயம் அளியுங்கள், அபயம் அளியுங்கள்” என்ற மொழிகள் அவருடைய வாயிலிருந்து தேம்பலினூடேயும் அழுகையினூடேயும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அண்ணல் அவர்கள் தம் காலடியில் கிடந்த அம்மனிதரின் முகத்தைக் கண்ணுற்றதும்

அவர்களின் உள்ளம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்தி விளையாடியது. செல்வாக்கு மிகுந்த தலைவரைத் தம் பக்கம் இணைத்ததற்காக அண்ணல் அவர்களின் நா, “எல்லாப்புகழும் இறைவனுக்கே” என்று கூறி இறைவனை வாழ்த்தத் தொடங்கியது. இக்கணத்திலிருந்து அரபுநாடு என்ற ஆழிய கடலில் அரசியல், சமுதாய சமய அலைகள் வேறு பக்கமாக வீசத்தொடங்கி விட்டன. அண்ணல் அவர்கள் மக்களை விரட்டி விரட்டிப் பிடித்து இஸ்லாத்தில் இணைத்த காலத்தின் முடிவு நெருங்கியது. மக்கள் அண்ணல் அவர்களை விரட்டி விரட்டித் தேடி இஸ்லாத்தில் இணையும் காலத்தின் பொழுதானது உதயமாகும் வேளையும் அண்மியது.

எம். ஆர். எம். அப்துற்றஹீம்
“நபிகள் நாயகம்”

1. அண்ணல்	- தலைவர் - இங்கு இறுதித் தூதர் முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்களைக் குறிக்கிறது.
2. குறைஷிகள்	- “குறைஷி” என்னும் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.
3. பரிகசித்தல்	- எள்ளி நகையாடல்
4. வீணர்கள்	- பயனற்றவர்கள்
5. இறைவனின் மார்க்கம்	- இஸ்லாம் மதம்
6. நபி	- தூதர்
7. மருங்கு	- பக்கம்
8. மடமாக்கள்	- அறிவற்ற மக்கள்
9. அளப்பரும்	- அளவிடமுடியாத
10. இறைஞ்சிவிட்டு	- மன்றாடிவிட்டு
11. பொதுப்பு	- குகை
12. அபயம்	- அடைக்கலம்
13. எங்கணும்	- எங்கும்
14. அறவுரை	- நல்லுபதேசம்
15. உழைந்தது	- வருந்தியது

16. வசைமாரி பொழிதல் - கடுமையாக நிந்தித்தல்
 17. கண்ணுற்றதம் - பார்த்ததும்

பயிற்சிகள்

பின்வரும் வினாக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சுருக்கமான விடை தருக.

1. பாத்திமா, கண்ணீரை ஆறாகப் பெருக்கி அழுதமைக்குக் காரணமாக அமைந்த சம்பவம் யாது?
2. தாயிப் நகரிலுள்ள முக்கியஸ்தர் மூவரிடம் அண்ணல் நபி அவர்கள் தம்மை எவ்வாறு அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.
3. கொடிமுந்திரிப் பழக்குலையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவரின் முதல் கேள்விக்கு அண்ணல் நபி அவர்கள் கொடுத்த விளக்கம் யாது?
4. அண்ணலைச் சந்திக்க நேரிடின் காதுகளில் பஞ்சை வைத்துக் கொள்வதாக உறுதி கூறிய மக்காச் செல்வந்தருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை விளக்குக.
5. “புயல் சூழ்ந்த இடம் தாயிப்” என்ற தலைப்பில் அண்ணலார் அடைந்த துயரங்கள் பற்றி ஏறத்தாழ நூறு சொற்களுள் எழுதுக.

மலைப் பாம்பு

ஒரு நாள் பீமன் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றபோது, பெரிய மலைப் பாம்பு ஒன்று ஒரு குகை முழுவதையும் வியாபித்துக்கொண்டு படுத்திருப்பதை அவன் பார்த்தான். பயங்கரமாக இருந்த அந்த மலைப்பாம்பும் பீமனைப் பார்த்துவிட்டது. அது குகையைவிட்டு வெளியே வந்து, பீமனின் இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டது. அதன் பிடியிலிருந்து விடுபட பீமனால் முடியவில்லை. அவனுடைய பலம் முழுதும் அந்தப் பாம்பிடம் பயன்றுப் போயிற்று.

இது பீமனுக்கு அதிக ஆச்சரியமாய் இருந்தது. பதினாயிரம் யானை பலம்கொண்ட பீமனைப் பாம்பு செயலற்றவனாகச் செய்தது. தனது பலத்தையும் மிஞ்சிய பலமுள்ளோர் இருப்பது அவனுக்குத் தெரியவந்தது. அதனால் அவன் பாம்பை நோக்கி, “பாம்பே! நீ யார்? அதிக பலசாலியான எனது பலத்தையும் நீ மிஞ்சிவிட்டாய்! இவ்வளவு பெரிய பலம் உனக்கு எவ்வாறு கிட்டியது? நான் பாண்டு மன்னரின் புதல்வன்; யுதிஷ்டிரருக்கு இளையவன்; என் பெயர் பீமன்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான்.

பீமன் இவ்வாறு தெரிவித்ததும், பாம்பு அவனை மேலும் பலமாகப் பற்றிக்கொண்டது. அது பீமனை நோக்கி, “நான் உனது முன்னோர்களில் ஒருவன் எனது பெயர் நகுஷன். அகஸ்திய முனிவரின் சாபத்தால் நான் மலைப் பாம்பு ஆனேன். நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குத்தக்க விடைகள் எவன் கூறுகிறானோ, அப்போதுதான் எனக்குச் சாப விமோசனம் ஏற்படும்” என்று கூறிற்று.

உடனே பீமன் “பாம்பே! எனது உயிரைத் துறப்பதற்காக நான் அஞ்சவில்லை. எனது பலத்தை நம்பி, என் சகோதரர்கள், என் தாய் குந்தி முதலியோர் இருக்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான்.

வேட்டையாடச் சென்ற பீமன் திரும்பி வராதிருப்பதை தருமன் கவனித்தான். இதுசமயம் அமங்கலமான சகுனங்கள் நேருவதைக்

கண்டு யுதிஷ்டிரர் கவலை அடைந்து, தெளமியரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு பீமனைத் தேடப் புறப்பட்டார். தருமன் சென்ற வழி நெடுகிலும் ஏராளமான விலங்குகள் கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தன. மரங்களும் முறிக்கப்பட்டுக் கிடப்பதை அவர் கண்டார். மேலும் அவர் நடந்து சென்று உவர் நிலத்தை அடைந்தார். அங்கே ஏராளமான மரங்கள் தென்பட்டபோதிலும் அவைகளில் இலைகளே இல்லாமல் மொட்டையாக இருந்தன. மேலும் அவர் தொடர்ந்து சென்றபோது, ஒரு குகையின் அருகே பெரிய மலைப் பாம்பு ஒன்று தன் தம்பி பீமனைப் பிடித்துக்கொண்டு இருப்பதை அவர் பார்த்துத் திகைத்தார்.

உடனே யுதிஷ்டிரர் அந்தப் பாம்பை நோக்கி “பாம்பே! என் தம்பியை நீ விட்டுவிடு, வேறு ஏதாவது ஆகாரம் உனக்கு நான் தரச் செய்கிறேன்” என்று கூறினார். அதற்கு அந்தப் பாம்பு “உன் தம்பியை நான் விட முடியாது. ஆகவே நீ இங்கிருந்து போய்விடு” என்று உறுதியுடன் கூறியது. அப்போது யுதிஷ்டிரர் “மலைப்பாம்பே! என் தம்பியைப் பிடித்துக்கொண்ட நீ தேவனா? அல்லது அசுரனா? எதன் பொருட்டு நீ பீமனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப் பாம்பு “குற்றம் இல்லாதவனே! நான் சந்திர குலத்தில் பிறந்தவன்; என் தந்தை பெயர் ஆயு; என் பெயர் நகுஷன். அகஸ்திய முனிவரின் சாபத்தால் நான் மலைப் பாம்பாக நேர்ந்தது. நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நீ தக்க விடைகள் கூறுவாயாயின் உன் தம்பியை நான் விட்டுவிடுகிறேன்” என்று கூறியது. “சரி, நீ கேட்க விரும்பும் கேள்விகளைக் கேள்; எனக்குத் தெரிந்தவரை உனக்குப் பதில் சொல்ல முயற்சி செய்கிறேன்” என்று யுதிஷ்டிரர் அப்பாம்பிடம் கூறினார்.

உடனே பாம்பு “ஒருவன் அறிய வேண்டியது எது? அந்தணன் என்று யாரைச் சொல்லலாம்?” என்று வினாவியது.

அதற்கு யுதிஷ்டிரர் “சிறந்த பாம்பே! எங்கும் வியாபித்து, இன்பதுன்பமில்லாத பரம்பொருளே நாம் அறிய வேண்டிய பொருள். கொடை, பொறுமை, உண்மை, ஒழுக்கம், இரக்கம், தவம், அருள் உணர்வு உடையவனே அந்தணன்” என்று பதில் கூறினார். பிறகு

தானும் இரண்டொரு கேள்விகள் கேட்க விரும்புவதாகப் பாம்பிடம் தருமன் தெரிவித்தார். பின்னர் பாம்பிடம் “மறைகள், அவற்றின் அங்கங்கள் முதலியவற்றை ஓதிக் கரை கண்டவனைக் காட்டிலும் எவனுக்கு மேலான கதி கிட்டும்? என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப் பாம்பு “அன்பனே! உண்மையை இனிமையாகப் பேசி, பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் அஹிம்சையைக் கடைப்பிடித்து, எவன் சான்றோரை ஆர்வத்துடன் ஆதரிக்கிறானோ, அவனே மேலான கதியை அடைவான்” என்று கூறியது. இதன் பின்னர் யுதிஷ்டிரர் “பாம்பே! சத்தியத்தைக் காட்டிலும் தானம் மேலானதா?” அல்லது தானத்தைக் காட்டிலும் சத்தியம் மேலானதா? என்று கேட்டார்.

சில சமயங்களில் தானம் மேலானது; சிலசமயங்களில் சத்தியம் மேலானது” என்று பாம்பு பதில் சொல்லியது. இதன் பின்னர் தருமன் “அஹிம்சை சிறந்ததா? அல்லது இன்சொல் சிறந்ததா?” என்று மீண்டும் கேட்டார். “சில சமயங்களில் அஹிம்சை மேலானது சிலசமயங்களில் இன்சொல் மேலானது” என்று பாம்பு பதில் சொல்லியது.

இந்த விடைகளைச் சொன்ன பிறகு, பாம்புக்குச் சாப விமோசனம் ஏற்பட்டது. தனது பழைய வடிவத்தைப் பெற்ற அந்தப் பாம்பு சொர்க்கம் திரும்பிற்று. யுதிஷ்டிரரும் தன் தம்பி பீமனை அழைத்துக் கொண்டு, தான் வசிக்கும் இடத்துக்குத் திரும்பினார்.

அ. லெ.நடராஜா
“மகாபாரதம்”

பயிற்சிகள்

(1) பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடைதருக.

1. மகாபாரதக் கதையில் வரும் பாண்டவர்களின் பெயர்களைத் தருக?
2. தனது பலத்தை மிஞ்சிய பலமுள்ளோர் இருப்பது வீமனுக்கு எப்போது தெரியவந்தது.
3. வீமனை விடமுடியாமைக்கு பாம்பு கூறிய காரணங்கள் யாவை?
4. ஒருவன் அறிய வேண்டியது எது? அந்தணன் என்று யாரைச் சொல்லலாமென்று பாம்பு வினவியபோது யுதிஷ்டிரர் அளித்த பதில் யாது?
5. தருமர் பாம்பிடம் கேட்ட கேள்விகள் யாவை? பாம்பு தருமருக்கு அளித்த பதில்கள் யாவை?

(2) பின்வருவன யாரால், யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டன?

(அ) “பாம்பே நீ யார்? அதிக பலசாலியான எனது பலத்தையும் மிஞ்சிவிட்டாய். இவ்வளவு பெரிய பலம் உனக்கு எவ்வாறு கிட்டியது?”

(ஆ) நான் உனது முன்னோர்களில் ஒருவன்”

(இ) “வேறு ஏதாவது ஆகாரம் உனக்கு நான் தரச் செய்கிறேன்”

(ஈ) “எவன் சான்றோரை ஆர்வத்துடன் ஆதரிக்கிறானோ அவனே மேலான கதியை அடைவான்”.

நளவெண்பா

நளவெண்பா புகழேந்திப் புலவரால் பாடப்பட்டது. நடத நாட்டு மன்னன் நளன் விதர்ப்பநாட்டு இளவரசி தமயந்தியின் மேல் காதல் கொண்டு திருமணம் செய்தான். கலி தொடர்ந்தமையால் தனது நாடு, நகர் அனைத்தையும் சூதாடி இழந்து கானகம் சென்றான். அங்கு தமயந்தியைப் பிரிந்தான்.

நளனைக் காணாது தவித்த தமயந்தி தனது தந்தையின் நாட்டிற்குத் திரும்பினான். பிரிந்து சென்ற நளனைச் சேர்த்து வைப்பதற்காக தமயந்திக்கு இரண்டாம் சுயம்வரமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. பாம்பு தீண்டியதால் உருவம் மாறிய நளன் அயோத்தி அரசன் இருதுபன்னிடம் தேர்ச்சாரதியாக இருந்தான். இச்சமயத்தில் தமயந்தியின் இரண்டாம் சுயம்வரச் செய்தி கேட்டு,

இருதுபன்னன் விதர்ப்ப நாட்டிற்குச் சென்றான். அவனுடன் தேரோட்டியாக நளனும் உடன் சென்றான்.

இரண்டாம் சுயம்வரம்

மீண்டோர் சுயம்வரம்

1. மீண்டோர் சுயம்வரத்தை வீமன் திருமடந்தை பூண்டாளென் றந்தணநீ போயுரைத்தால் - நீண்ட கொடை வேந்தற் கித்தாரம் தேர்க்கோலம் கொள்வான் படைவேந்தன் என்றான் பரிந்து.

புரோகிதன் உரைத்ததைக் கேட்ட தமயந்தி, “அந்தண! வீமன் திருமகன் மீண்டும் ஒரு சுயம்வரத்தினை மேற்கொண்டாள்” என்று நீ போய் அயோத்தியிற் சொன்னால், மிகுந்த கொடைச் சிறப்புடைய அம்மன்னவனுக்கு, இவ்வூர் வரையும் நம் படைவேந்தன் தேர்க்கோலம் கொள்வான்” என்று தன்காதலன் பால் அன்புகொண்டவளாகி, அவனிடம் சொல்லிச் செல்ல விடுத்தாள். (வாகுவனை பற்றிய உண்மையினை அறிவதற்குத் தமயந்தி செய்த குழ்ச்சி இது.)

நாளை சுயம்வரம்

2. எங்கோன் மகளுக் கிரண்டாஞ் சுயம்வரமென் றங்கோர் முரசம் அறைவித்தான்-செங்கோலாய் அந்நாளும் நாளை யளவென்றான் அந்தணன்போய்த் தென்னாளந் தாராணைச் சேர்ந்து.

தமயந்தி சொன்னபடியே அந்தப் புரோகிதனும் மீண்டும் அயோத்தி நோக்கிச் சென்றான். அழகு ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கின்ற தாரணிந்தவளாகிய அயோத்தி மன்னனையும் அடைந்தாள். “செங்கோன்மையாளனே! எம் கோமானின் மகளுக்கு இரண்டாவது சுயம்வரம், என்று அவ்விடத்தே ஒப்பற்ற முரசம் அறைவித்துள்ளான்; அச் சுயம்வர நாளும் நாளை அளவிலே நடைபெறவிருக்கின்றது” என்று சொன்னான். (அந்த நாளிலே இப்படி இரண்டாம் சுயம்வரம்

நடப்பதும் வடபுல வழக்கமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இல்லை யென்றால் அதனை அயோத்திமன்னன் உண்மையெனக் கொள்ளுவதும், உடனே வீமனின் நகர் நோக்கி அதற்காகப் புறப்படுவதும் பொருந்தாததாகும். ஆனால், தமயந்தி அதனைச் சூழ்ச்சியாகவே கொண்டனள் என்பதனையும் மறத்தல் கூடாது. அவளைப் பெற்றவர் ஏற்பாடல்ல இது என்பதையும் நாம் கருதவேண்டும். தென் - அழகு.)

என் செய்தோம்?

3. வேத மொழிவாணன் மீண்டும் சுயம்வரத்தைக் காதலித்தான் வீமன்றன் காதலியன் - நோதினான் என்பெயர்கோ மற்றிதனுக் கென்றான் இகல்சீறும் மீன்செய்த வேலான் விரைந்து.

“வேத மொழிகளிலே வல்லவனான இந்தப் புரோகிதன் வந்து, “வீமராசனது அன்பிற்குரிய மகளான தமயந்தி மீண்டும் சுயம்வரத்தை விரும்பினாள்” என்று சொன்னான். இதற்கு நாம் என்ன செய்வோம்?” என்று, பகைவரைச் சினந்து அழிக்கின்ற மின்னல்போல ஒளிசெய்யும் வேற்படையினான அந்த அயோத்தி மன்னன், அந்திப் பொழுதிலேயே நளனிடம் கேட்டான். (நாளை சுயம்வரம் என்றதனால், எப்படிப் போய்ச் சேருவதென்பது குறித்துத் தன் தேர்ப்பாகனாக இருந்த நளனிடத்தே அயோத்தி ராசன் கேட்டான் என்று கொள்க.)

சொல்லப்படுமோ?

4. குறையாத கற்பினான் கொண்டானுக் கல்லால் இறவாத வேந்திழையாள் இன்று-பறிபீறி நெல்லிற் பருவரால் ஓடும்-நெடுநாடா சொல்லப் படுமோவிச் சொல்?

மீன் பிடிப்பவர் இட்டுவைத்துள்ள பறியினைக் கிழித்துக் கொண்டு, பருத்த வரால்மீன்கள் நெற்பயிரினிடையே ஓடுகின்ற பெரிய நாட்டிற்கு உரியவனே! குறைவு எதுமில்லாத கற்பினை

உடையவள், தன்னைக் கொண்டவனுக்கு அல்லாமல் பிறனிடத்தே தன் மனத்தை செலுத்தாத ஏந்திழையாள், அந்தத் தமயந்தி! அவள், இந்நாள் இத்தகைய சொல்லினைச் சொல்லுதலும் கூடுமோ?" என்று நளன் அரசனுக்குத் தன் கருத்தைக் கூறினான். (தமயந்தி அவ்வாறு கூறியிருக்கவே மாட்டாள் என்பதே நளனின் கருத்தாதலை அறிக. பறி - மீன் பிடிக்கும் குடலை போன்ற ஒரு சாதனம்)

என்மேல் எறிகின்ற மாலை!

5. என்மேல் எறிகின்ற மாலை எழில்நளன்றன் தன்மேல் விழுந்ததுகாண் முன்னாளில் - அன்னதற்குக் காரணந்தான் ஈதன்றோ என்றான் கடாஞ்சொரியும் வாரணந்தான் அன்னான் மறித்து.

மத நீரினைச் சொரிகின்ற யானையைப் போன்றவனான அயோத்தி மன்னன், புரோகிதனின் சொற்களை வாய்மை எனவே மதித்தான். "முன்னர்ச் சயம்வரம் நடந்த நாளிலே அவள் என்மேல் எறிந்த பூமாலை, தவறிப்போய் எழிலுடைய நளனது மேலாக விழுந்துவிட்டது என்பதனை நீ அறிவாயாக. அங்ஙனம் பிழைபட நேர்ந்தற்குக் காரணந்தான் இத்தகைய இரண்டாம் சயம்வரம் அல்லவோ?" என்று அயோத்தி அரசன் தன் முடிபையும் நளனுக்குத் தெரிவித்தான்.

நளனின் கலக்கம்

6. முன்னை வினையான் முடிந்ததோ மொய்குழலாள் என்னைத்தான் காண விசைந்ததோ - தன்மரபுக் கொவ்வாத வார்த்தை யுலகத் துரைப்பட்ட தெவ்வாறு கொல்லோ விது?

"முன் செய்த தீவினையின் காரணமாக எல்லாமே இங்ஙனம் வந்து நிறைவேறுவதாயிற்றோ? அல்லது, வண்டினம் மொய்க்கும் கூந்தலுடையாள், என்னைத்தான் கண்டு பிடிப்பதற்காக இங்ஙனம் செய்கின்றனளோ? குலமரபுக்குப் பொருந்தாத பேச்சு உலகத்திலே

இந்நாளிற் சொல்லப்பட்டு விட்டதே? இது எவ்வகையினாலே ஏற்பட்டதோ?" (மொய் குழல் - நெருங்கிய கூந்தலும் ஆம். "உலகில் பொருந்தாத சொல்லாக இரண்டாம் சுயம்வரம் என்றதொரு பேச்சும் எழலாயிற்றே" என, நளன் எண்ணி வருந்துகின்றான்.)

கடமை உணர்ந்தான்

7. காவலனுக்குக் கேவற் கடன்பூண்டேன் மற்றவன்றன் ஏவல் முடிப்பன் இனியென்று-மாவிற் குலத்தேரைப் பூட்டினான் கோதையர்தங் கொங்கை மலர்த்தேன் அளிக்குந்தார் மன்.

"இந்த அரசனுக்கு ஏவலானதொரு கடமையினை யான் மேற்கொண்டேன், அதனால், அவன் ஏவலையே இனி நிறைவேற்றுவேன்" என்று மனந்தேறியவனாக, பெண்களுடைய மாப்பகங்களிலே தன் தாரினின்றும் பூந்தேன் துளித்து விழும்-படியான தாரினைப் பூண்டவனாகிய நளமன்னன், நல்ல சாதிக்குதிரைகளோடு, தேரினையும் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகப் பூட்டிக் கொணர்ந்து, தன் அரசனின் முன்பாக நிறுத்தினான்.

தேர் ஏறுக!

8. ஒற்றைத் தனியாழித் தேரென்ன ஓடுவதோர் கொற்ற நெடுந்தேர் கொடுவந்தேன் - மற்றிதற்கே போந்தேறு கென்றுரைத்தான் பொம்மென் றளிமுரலத் தீந்தேறல் வாக்குந்தார்ச் சேய்.

"பொம்" என்னும் ஒலியோடு வண்டினம் ஒலிசெய்ய, இனிதான தேறலை ஒழுக்கிக் கொண்டிருக்கிற தாரினை அணிந்தோனான நளன், "ஒன்றாகிய ஒப்பற்ற சக்கரத்தை உடையதான கதிரவனின் தேர்" என்றாற்போல, விரைந்து ஓடத்தக்கதொரு வெற்றிபொருந்திய உயர்ந்த தேரினைப் பூட்டிக்கொண்டு வந்துள்ளேன்; இதனிடத்தே தாமும் ஏறியமர்க" என்று, அயோத்தி மன்னனிடத்தேவந்து கூறினான்.

சீந்தையிலும் கடுகச் சென்றது

9. முந்தை வினைகுறுக மூவா மயல்கொண்டான்
சீந்தை யினுங்கடுகச் சென்றதே - சந்தவிரைத்
தார்குன்றா மெல்லோதி தன்செயலைத் தன்மனத்தே
தேர்கின்றான் ஊர்கின்ற தேர்.

அழகும் மணமும் உள்ள மாலைகளிற் குறையாத, மென்மையான கூந்தலையுடையவளான தமயந்தியின் செயலினைத் தன் உள்ளத்தே ஆராய்கின்ற நளன் செலுத்திய அந்தத் தேரானது, தன் பழவினை வந்து நெருக்கினதனாலே, தமயந்தியின்மீது தேயாத மையல் கொண்ட அயோத்தி மன்னனின் சீந்தையைக் காட்டினும் விரைவாகவே சென்று கொண்டிருந்தது (இருதுபர்ணன் என்பது அயோத்தி மன்னனின் பெயர். அவன் மையல் கொண்டது வினைப்பயன் என்றார். பிறன் மனைவியின் பால் மையல் கொண்ட தன்மை பற்றியும், அவன் பின்னர் அடையப் போகும் ஏமாற்றத்தைக் கருதியும் இவ்வாறு சொல்லினார்.)

வீழ்ந்தது எடு!

10. மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்றான் அவ்வளவில்
நாலாறு காதம் நடந்ததே - தோலாமை
மேல்கொண்டான் ஏறிவர வெம்மைக் கலிச்சூதில்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா.

பகைவர்க்கு தோல்வி உறாமையினையே மேற்கொண்டு விளங்குபவனாகிய அயோத்திராசன், அவ்வாறு தேரேறி வருகையிலே, "என் மேலாடை வீழ்ந்துவிட்டது. அதனை எடுக்க" என்றான். அப்படிச் சொல்வதற்குள், வெம்மை யாளான கலியின் சூதினாலே மயக்கம் கொண்ட நளன், கோல்கைக்கொண்டு செலுத்திய குதிரைகள், நாலாறு காத தூரத்தினைக் கடந்துவிட்டன. (தேர் சென்ற விரைவு இவ்வாறு கூறப்பெற்றது. தேர்த் தொழிலிலே வல்லவன் நளன் என்பதனையும் கவி இவ்வாறு புனைந்து காட்டுகின்றார்.)

எண்ணிப் பார்

11. இத்தாழ் பணையில் இருந்தான்றிக் காயெண்ணிற்
பத்தா யிரங்கோடி பாரென்ன - உய்த்ததனில்
தேர்நிறுத்தி எண்ணினான் தேவர் சபைநடுவே
தார்நிறுத்துந் தோள்வேந்தன் தான்.

தேர் அவ்வாறு மிக வேகத்துடனே சென்று கொண்டிருந்தது. அப்போது, “தாழ்ந்த இடமாகவுள்ள இந்தத் தோட்டத்திலே இருக்கும் பெரிய தான்றிக் காய்களை எண்ணினால், அவை பத்தாயிரம் கோடியாகும். நீ சோதித்துப் பார்” என்றான் அயோத்தி மன்னன். தேவர்கள் கூடியிருந்த சுயம்வர அவையின் நடுவே, தமயந்தியின் மணமாலையினைத் தானே தாங்கிக் கொண்ட தோள்களையுடைய வேந்தனான நளனும், அவ்வாறே தேரை நிறுத்தி, உய்த்து எண்ணிப் பார்த்து, அத் தொகை சரியாயிருக்கவும் கண்டான்.

தொழில் மாற்றுத்யோ?

12. ஏரடிப்பார் கோலெடுப்ப இன்தேன் தொடைபீறிக்
காரகுத்த சோலைக் கடனாடன்-தேரெகுத்த
மாத்தொழிலும் இத்தொழிலும் மாற்றுத்யோ
என்றுரைத்தான்
தேர்த்தொழிலின் மிக்கானைத் தேர்ந்து.

ஏரடிக்கும் உழவர்கள் தம் கைக்கோலை உயர எடுக்கையிலே இனிதான தேன் பூங்கொத்துக்களைப் பீறிக் கொண்டு ஒழுகும், மேகங்கள் தவழ்கின்ற சோலைகளையுடைய கடற்கரை நாட்டிற்கு உரியவனான அயோத்தி மன்னன், தேர்செலுத்தும் தொழிலிலே சிறந்தவனான நளனை மதித்துத், “தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளைச் செலுத்தும் நின் தொழிலையும், இங்ஙனம் எண்ணிக்காணும் என் தொழிலையும் என்னுடன் மாற்றிக்கொள்ளுகிறாயோ?” என்று கேட்டான். (அங்ஙனமே, இருவரும் தம் கலைத்திறனை ஒருவருக் கொருவர் கற்பித்தனர் என்பதனையும் நாம் அறிதல் வேண்டும்.)

கல நிக்ற்று

13. வண்டார் வளவயல்கூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசந் திரன்சுவர்க்கி-கொண்டாரும்
பாவலன்பால் நின்ற பசிபோல நீங்கிறே
காவலன்பால் நின்ற கலி.

வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்கும் வளமான வயல்கள் சூழ்ந்திருக்கும், உழவர் நாட்டை ஆளுகின்ற எம் மன்னவனான, தண்மையான தாரினைச் சூடுகின்ற சந்திரன் சுவர்க்கி என்பவன் போற்றுகின்ற பாவலனிடத்தே, அதற்குமுன் நிலைபெற்றிருந்த பசினோயினைப்போல, காவலனாம் நளனிடத்தே நிலைபெற்றிருந்த கலியும், அப்போது அவனைவிட்டு நீங்கிப்போயிற்று. (இருதுபர்ணன் நளனுக்குக் கற்பித்த வித்தை “அட்ச இருதயம்” என்பது. அது பிறர் எண்ணத்தை அறிதலும், ஃண்டவற்றை, எண்ணிக் காணலும் ஆகிய சக்தி உடையது. இந்த வல்லமை நளனுக்கு வந்ததும், சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் அவன் வென்றுவிடுவான் என்பதனால், கலிபுருஷன் அவனைவிட்டு நீங்கினான் என்று கொள்க. அன்றித் தன்னுடைய பகைமையை உணர்ந்து கொள்ளின், அதுவும் தனக்குக் கேடாகும் எனக் கலிபுருஷன் கருதினான் எனவும் கொள்க.)

வீமன் நகரம் சேர்ந்தனர்

14. ஆமை முதுகில் அலவன் துயில்கொள்ளும்
காமர் நெடுநாடு கைவிட்டு-வீமன்தன்
பொன்னகர் சென்றடைந்தான் போர்வெட்
டெழுங்கூற்றம்
அன்னகர் யொன்றுடையான் ஆங்கு.

போர்க்களத்தினை விரும்பி உயிருண்ண எழுகின்ற கூற்றத்தைப் போன்ற களிற்று யானையினோடு ஒப்புமை உடையவனான அயோத்தி மன்னன். ஆமைகளின் முதுகிலே நண்டுகள் துயில் கொள்ளுகின்ற அழகான பெரிய தன் நாட்டினைக் கைவிட்டு, வீமராசனது அழகிய நகரத்தினையும் சென்று சேர்ந்தான்.

வீமன் அரண்மனையில்

15. வெற்றித் தனித்தேரை வீமன் பெருங்கோயின் முற்றத் திருத்தி முறைசெய்யும்-கொற்றவர்க்குத் தன்வரவு கூறப் பணித்துத் தனிப்புக்கான் மன்வீரவு தாரான் மகிழ்ந்து.

வெற்றிச் சிறப்புடைய ஒப்பற்ற தேரினை வீமராசனின் பெரிய அரண்மனை முற்றத்தே நிறுத்தி, முறைநடாத்தும் வெற்றி வேந்தனுக்குத் தன் வரவினைக் கூறுமாறு வாயிலர்க்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டுப், பெருமை சேர்ந்த தாரினனான இருதுபர்ணன், தனியாகவே மகிழ்வுடன் அரண்மனையுள்ளே சென்றான். (தனிப்புக்கான் என்றது நளனாகிய பாகனை வெளியே விட்டுவிட்டுச் சென்றான் என உணர்த்துவதற்கும், பிறவரசர் எவரும் அங்கு வந்திலர் என்று காட்டுவதற்கும் ஆம்.)

வர விரும்பியது ஏனோ?

16. கன்னி நறுந்தேறல் மாந்திக் கமலத்தின் மன்னித் துயின்ற வரவண்குயின்னையும்போய் நெய்தற் கவாவும் நெடுநாட நீயென்பால் எய்தற் கவாவியவா றென்?

“புதிதான மணமுள்ள தேனை நிறையக் குடித்துவிட்டுத் தாமரை மலரிற் சேர்ந்திருந்து உறங்கிய வரிகளையுடைய வண்டானது மறுபடியும் எழுந்து, கருநெய்தற் பூவினை விரும்பிச் செல்லுகின்ற பெரிதான நாட்டை உடையவனே! நீ என்னிடத்தே வருவதற்கு விரும்பியதற்கான காரணம் தான் என்னவோ?” என்று, வீமராசன் இருதுபர்ணனை அன்போடு விசாரித்தான்.

காணும் ஆசையால் வந்தேன்

17. இன்றுவன்னைக் காண்பதோ ராதரவால் யானிங்ஙன் மன்றல் மலர்த்தாராய் வந்தடைந்தேன்-என்றான்

ஒளியார்வேற் கண்ணாள்மேல் உள்ளம் துரப்பத்
தெளியாகு முன்போந்த சேய்.

ஒளி நிறைந்த வேற்படை போன்ற கண்ணினளான தமயந்தியின்
மேல் தன் உள்ளம் செலுத்துவதான காரணத்தினாலே, உண்மையினைத்
தெளிந்துகொள்ளாது, புரோகிதனின் பேச்சை நம்பி வீமராசனின்
முன்சென்ற இருதுபர்ணன். “இன்று உன்னைக் காணும்படியான ஓர்
ஆசையினாலே, மணமுள்ள மலர்மாலை உடையவனே! நின்னிடத்தே
யான் வந்துள்ளேன்.” என்று சொல்லித், தான் வந்த காரியத்தைப்
பற்றிய நினைவை வெளியே காட்டாதபடி மறைத்துக்கொண்டான்.

மடைப்பள்ளி புகுந்தான்

18. ஆதி நெடுந்தேர்ப் பரிவிட்ட வையாற்றிக்
கோதில் அடிசீற் குறைமுடிப்பான்-மேதிக்
கடைவாயிற் கார்நீலம் கண்விழிக்கும் நாடன்
மடைவாயிற் புக்கான் மதித்து.

எருமைகளின் வாய்க்கடையிலே கருநெய்தற்பூக்கள் மலர்ந்து
கொண்டிருக்கும் வளமான நிதநாட்டிற்கு உரியவனாகிய நளன்,
முதன்மையான நெடிய தேரிலே பூட்டியிருந்த குதிரைகளை அவிழ்த்து
அவைகளைக் களைப்பாறச் செய்துவிட்டுக், குற்றமறச் சோறாக்கு
வதாகிய தன் கடமையினை முடிப்பதனைக் கருதியவனாக
மடைப்பள்ளியினுள்ளே சென்று புகுந்தான். (வீமனின் விருந்தாளியாக
இருதுபர்ணன் இருந்தபோதும், அவன் உணவினை அவனுடைய
சமையற்காரனே சமைக்கச் சென்றதன் தன்மையினைக் காண்க. இது
அக்காலத்து அரசர் கொண்டிருந்த ஒரு தற்பாதுகாப்பு மரபு போலும்!)

நரப்பாமல் நிரம்பிற்று

19. ஆதி மறைநூல் அனைத்தும் தெரிந்துணர்ந்த
நீதி நெறியாளர் நெஞ்சம்போல்-யாகும்
நிரப்பாமல் எல்லாம் நிரம்பிற்றே பொற்றேர்
வரப்பாகன் புக்க மனை

ஆதியாகிய மறைநூல்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்தறிந்த நீதி நெறியாளர்களான சான்றோர்களின் உள்ளத்தைப் போலப், பொன்மயமான தேரின் சிறந்த பாகனாகிய நளன் புகுந்த அந்த வீடும், எதனையும் எவரும் கொண்டு நிரப்பாமலே, எல்லாம் தாமே வந்து நிரம்பியதாக அமைந்து இருந்தது. (இது நளனுக்குத், தேவர்கள் முன் தந்த வரத்தின் பயனினாலே யாகும்.)

அரும்பதங்கள்

பரிந்து	-	இரங்கி
தென்னாளுந்தாரான்	-	அழகு நிறைந்த மாலையுடையவர்
வேதமொழிவாணன்	-	புரோகிதன்
ஏந்திழையாள்	-	ஆபரணங்களை அணிந்தவள்
கடாம் சொரியும் வாரணம்	-	மதம் சிந்தும் யானை
மொய் குழலாள்	-	வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலாள்
ஒவ்வாத	-	பொருந்தாத
ஒற்றைக் கணையாழித்தேர்	-	ஒற்றைச் சக்கரத் தேர்
முவாமயல்	-	அழியாத காதல்
தோலாமை	-	தோல்வி அடையாமை
தாழ்ப்பணை	-	தாழ்ந்த தோட்டம்
கார் அடுத்த சோலைகடல் நாடன்	-	வயற்சோலை
மள்ளுவ நாட்டெங் கோமான்	-	உழவர் நாட்டு அரசன்
தண்டார் புனை சந்திரன்	-	குளிர்ந்தமாலை சூடுபவன்
அலவன்	-	நண்டு
தேறல் மாந்தீ	-	தேனைக் குடித்து
மன்றல்	-	மணமுள்ள
துரப்ப	-	தூண்ட
மன்விரவுதாரான்	-	பெருமைசேர் மலர்மாலையுடையவன்

பயிற்சிகள்

1. இரண்டாம் சுயம்வர அறிவித்தல் எதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது?
2. இரண்டாம் சுயம்வர செய்தியைக் கேள்வியுற்ற நளன் எவ்வாறு கலங்கினான்?
3. இருதுபன்னனும் நளனும் சென்ற தேர்ச்சிறப்பு எவ்வாறு வர்ணிக்கப்படுகின்றது?
4. “அட்ச இருதயம்” என்றால் என்ன?
5. வீமராசனின் நகரிலே நடைபெற்றவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுக.

பின்னிணைப்பு

கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர (சாதாரண)தரப் பரீட்சை தமிழ் இலக்கியம் (Tamil Literature) (வீர்ப்புக்குரியது)

1998ஆம் ஆண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் நடத்தப்படவுள்ள பரீட்சைகளுக்கான மதிப்பீட்டு முறையும் மூலவகை (Prototype) வினாக்களும்

தமிழ் இலக்கியப் பாடம் தொடர்பான வினாப்பத்திரம் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கும். பகுதி I இல் 10 குறுவிடை வினாக்களும் பகுதி II இல் கட்டமைப்பு வினாக்களும் கட்டுரை வகையிலான வினாக்களும் அமைந்திருக்கும்.

புள்ளத்திட்டம்:	பகுதி I	40 புள்ளிகள்
	பகுதி II	60 புள்ளிகள்
	மொத்தம்	100 புள்ளிகள்

தமிழ் இலக்கியம் (Tamil Literature)

நேரம் 3 மணித்தியாலங்கள்

பகுதி I

இப்பகுதியில் விதிக்கப்பட்ட பாட நூலில் கற்ற செய்யுள், உரை நடைப் பகுதிகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட 10 கட்டாய குறுவிடை வினாக்கள் அமைந்திருக்கும். வினா ஒன்றுக்கு 04 புள்ளிகள் வீதம் 40 புள்ளிகள் வழங்கப்படும்.

முதல் ஐந்தாம் சந்தர்ப்பம் கூறி விளக்கும் வினாக்களாக அமையும்.

உதாரணம்:

பின்வரும் கூற்றுக்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்பாடப் பகுதிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன? இவை ஒவ்வொன்றும் யாரால், யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டன?

- (அ) “ஐயனே, உன்னிடம் யானொன்று வேண்டுகிறேன். மூக்கில்லா முகம் என்று முனிவர்களும் அமரர்களும் என்னை நோக்கி ஏளனம் செய்வர். அவ்வாறு செய்ய இடமின்றி என்கழுத்தை உன் கணையால் அரிந்து கருங்கடலுள் ஆழ்த்தி விடவேண்டும்”
- (ஆ) “அடிபட்டிட்டு அடிபட்டிட்டு அண்ணாவியாரே தலையிலே அடிபட்டிட்டு”
- (இ) “நான் கெதியாய்ப் போகோணும்..... கொஞ்ச நேரம் தான் நிண்டு கொத்துவன்”
- (ஈ) இந்தப் பெட்டைக்கு விசர்நாய் கடிச்சுப்போட்டுதெண்டு விசர்நாய் ஆசுபத்திரியில் மருந்து செய்ய வந்தவையாம்”
- (உ) “என்னேயோ என்னேயோ இராவணனார் முடிந்த பரிசு இதுவோ பாவம்”

அடுத்துவரும் ஐந்து வினாக்களும் செய்யுள், உரைநடைப் பகுதி தொடர்பாக மாணவரது அறிவு கிரகிப்பு, நயத்தல் திறன்களை அளவிடுவதாக அமையும்.

உதாரணம்:

பின்வரும் வினாக்களுக்குச் சுருக்கமான விடை தருக.

- (அ) அறவண அடிகள் மக்கள், தேவர் இருவருக்கும் சிறந்த அறமெனக் கொள்வது எதனை?

- (ஆ) “வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று”
இக் குறட்பாவின் கருத்தைத் தருக.
- (இ) உலக வாழ்க்கையைக் கெடுக்கவும் எடுக்கவும் ஆற்றல்
பெற்றுள்ள மூன்று என டாக்டர் மு.வ. தனது “உலகம் உண்டு”
என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுபவை எவை?
- (ஈ) ஊமைச் சனங்கள் என பாரதியார் யாரைக் குறிப்பாகச்
சுட்டுகிறார்?
- (உ) “புயலிலிருந்து விடுபட்டார்” எனும் பாடற்பகுதியில் தாயிபுக்குச்
சென்றாவது இஸ்லாத்தைப் போதிக்க அண்ணல் அவர்கள்
எண்ணியதேன?

பகுதி II

பகுதி II ஆறு வினாக்களைக் கொண்டிருக்கும். இவ்வினாக்கள்
ஒவ்வொன்றுக்கும் 15 புள்ளிகள் வழங்கப்படும். இப்பகுதியின் முதலாவது
வினா கட்டாய வினாவாகும். இது விதிக்கப்பட்ட பாட நூலிலிருந்தோ
வேறொரு இலக்கியப் பகுதியிலிருந்தோ தெரிவு செய்யப்படும்
செய்யுள் அல்லது உரைநடைப் பகுதியாக அமையும்

உதாரணம்:

(1) பின்வரும் பாடல்களில் உள்ள கவிச்சிறப்புக்களை சுமார் 150
சொற்களில் எழுதுக.

சின்னஞ் சிறு கிளியே கண்ணம்மா
செல்வக் களஞ்சியமே
என்னைக் கலி தீர்த்தே - உலகில்
ஏற்றம் புரியவந்தாய்

ஓடி வருகையிலே - கண்ணம்மா
உள்ளங்குளிருதடி
ஆடித் திரிதல் கண்டால் உன்னைப்போய்
ஆவீ தழுவுதடி

உன் கண்ணில் நீர்வழிந்தால் என்நெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டுதடி
என் கண்ணிற் பாவையன்றோ - கண்ணம்மா
என்னுயிர் நின்னதன்றோ

சொல்லும் மழலையிலே - கண்ணம்மா
துன்பங்கள் தீர்ந்திடுவாய்
முல்லைச் சிரிப்பாலே - எனது
முர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்

இரண்டாம் பகுதியில் எஞ்சிய வினாக்கள் ஐந்தும் கட்டமைப்பு வினாக்களாகவோ, கட்டுரை வடிவ வினாக்களாகவோ அமையும். இவ்வைந்தினுள் எவையேனும் மூன்று வினாக்களுக்கு விடையளித்தல் வேண்டும். விடைகள் ஒவ்வொன்றும் ஏறத்தாழ 150 சொற்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

உதாரணம்:

(2) “அன்புடைமை” எனும் அதிகாரத்தில் பின்வருவன விளக்கப் பட்டிருக்கும் வகையினை ஆராய்க.

(i) அன்பினது உண்மை

(ii) அன்பினது சிறப்பு

(iii) அன்பு இல்வழி ஏற்படும் குற்றம்

(3) “மக்கத்துச்சால்வை” என்ற சிறுகதையில் அண்ணாவியார், நூகுத்தம்பி ஆகிய கதாபாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் பற்றிய உங்கள் மனப்பதிவை விளக்குக.

- (4) “புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி” என்ற கவிதை உணர்த்தும் பொருளை விளக்குக. அப்பொருளை ஆசிரியர் எடுத்துக் கூறியிருக்கும் முறையிலுள்ள சிறப்பினை ஆராய்க.
- (5) இலக்கியத்திற்கும் சினிமாவுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு” தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் வகையினை விளக்குக.
- (6) பின்வரும் செய்யுளைப் படித்து அதன்கீழ் தரப்பட்டுள்ள வினாக்களுக்கு விடைதருக.

வெள்ளெருக்கஞ் சடை முடியான் வெற்பு எடுத்த
 திருமேனி, மேலும் கீழும்
 எள் இருக்கும் இடன்னின்றி, உயிர் இருக்கும்
 இடன் நாடி, இழைத்தவாரோ?
 “கள் இருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை
 மனச் சிறையில் சுரந்த காதல்
 உள் இருக்கும்” எனக் கருதி, உடல் புகுந்து
 தடவியதோ ஒருவன் வாளி?

- (அ) இச்செய்யுளின் பொருளை உமது மொழி நடையில் எழுதுக.
- (ஆ) “வெற்பு எடுத்த திருமேனி” என்ற தொடரினை விளக்குக.
- (இ) இச்செய்யுளின் சிறப்புக்களை ஆராய்க.

கல்வீப் பொதுத் தராதரப்பத்திர (சாதாரண தர) ப் பரீட்சை,
1998 டிசம்பர்

தமிழ் இலக்கியம்

மூன்று மணித்தியாலங்கள்

பகுதி I கில் உள்ள எல்லா வினாக்களுக்கும் பகுதி II கில் 3ஆம் வினா உட்பட நான்கு வினாக்களுக்கும் வீடை தருக.

பகுதி I

எல்லா வினாக்களுக்கும் வீடை தருக.

I. பின்வருவன யாரால், யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டன என்பதை விளக்குக.

(அ) “என்றை குஞ்சல்லே.... என்றை ராசா ..... நாளைப் பாட்டுக்குப்போ .....சத்தியமா நாளைக்கு வேண்டிவைக்கிறேன்”.

(ஆ) அண்டெய்க்கி அந்தெ வெத்தியெ என்டெ வரட்டுக் கவுரெவம் ஏத்துக்கெல்லே. அண்டெய்க்கிம் எண்டெய்க்கும் இவருநான் வெத்திவீரன்”

(இ) “அது கூறைச்சீலை, மாப்பிளை தனக்கு வாங்க நேரமில்லை யெண்டு என்னை வாங்கிக் கொண்டரச் சொன்னவர்”

(ஈ) “ .....நீயென்பால் எயதற் கவாவியவாறென் ?”

(உ) “ .....என்தம்பியை நீ விட்டுவிடு, வேறு ஏதாவது ஆகாரம் உனக்கு நான் தரச் செய்கின்றேன்”

(20 புள்ளிகள்)

2. பின்வருவனவற்றிற்குச் சுருக்கமான விடை எழுதுக.

- (அ) “மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்றான் அவ்வளவில்
நாலாறு காதம் நடந்ததே”
இவ்வடிகள் மூலம் கவிஞர் உணர்த்த முயல்வது என்ன?
- (ஆ) “உன் நாவிற்கு விலங்கிடு, இன்றேல் அ.து
உனக்கு விலங்கிட்டுவிடும்”
என்ற இலத்தீன் பழமொழி உணர்த்தும் பொருள் என்ன?
- (இ) “பசித்தோருக்கு உணவு கொடுப்போர் எத்தகைய பயன்களைப்
பெறுவர் என மணிமேகலை என்ற காவியம் கூறுகிறது?
- (ஈ) “தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரை ஆசிரியரின்
கருத்துப்படி நல்லதோர் இலக்கியம் சிறந்த சினிமாவாக
வேண்டுமாயின் தேவைப்படுவது என்ன?
- (உ) “அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”
இக்குறட்பாவின் கருத்தை உமது மொழிநடையில் தருக.

(20 புள்ளிகள்)

பகுதி II

முன்றாம் வினாவிற்கும் ஏனையவற்றுள் எவையேனும் முன்று
வினாக்களுக்கும் விடை எழுதுக.

3. பின்வரும் பாடல்களில் உள்ள கவிச்சிறப்புக்களை விளக்கி
எழுதுக.

வையகம்* காப்பவரேனும் - சிறு

வாழைப் பழக்கடை வைப்பவ ரேனும்

பொய்யக லத்தொழில் செய்தே - பிறர்
போற்றிட வாழ்பவர் எங்கணும் மேலோர்

உற்றவர் நாட்டவர் ஊரார் - இவர்க்
குண்மைகள் கூறி இனியன செய்தல்
நற்றவம் ஆவது கண்டோம் - இதில்
நல்ல பெருந்தவம் யாதொன்றும் இல்லை.

பக்கத் திருப்பவர் துன்பம் - தன்னைப்
பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணிய மூர்த்தி
ஒக்கத் திருத்தி உலகோர் - நலம்
உற்றிடும் வண்ணம் உழைப்பவன் யோகி

ஊருக் குழைத்திடல் யோகம் - நலம்
• ஓங்கிடு மாறு வருந்துதல் யாகம்
போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உளம்
பொங்கல் இல்லாத அமைதி மெய்ஞ் ஞானம்

(15 புள்ளிகள்)

4. விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரத்தில் பின்வருவன பற்றி வள்ளுவப்
பெருந்தகை கூறியுள்ளவற்றை விளக்குக.

(அ) விருந்தோம்பலின் சிறப்பு

(ஆ) விருந்தோம்புவார் பெறும் இம்மைப்பயன்கள்

(இ) விருந்தோம்பாவிடின் ஏற்படும் குற்றம்

(15 புள்ளிகள்)

5. கும்பகர்ணன் ஒரு மானவீரன் என்பதை நிரூபிக்க கட்டுரை ஆசிரியர் காட்டும் நியாயங்களை விவரிக்க.

(15 புள்ளிகள்)

6. இயேசுபிரான் பாரச்சிலுவையைச் சமந்துசென்ற வேளை பட்டபாடுகள் "பாரச்சிலுவை" எனும் பகுதியில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் வகையினை விளக்குக.

(15 புள்ளிகள்)

7. "புயலிலிருந்து விடுபட்டார்" என்ற கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

(அ) அண்ணல் நபி அவர்கள் இஸ்லாத்தைப் போதிக்க முயன்றவேளை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள்

(ஆ) இப்பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வெற்றி கண்டமையை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி

(15 புள்ளிகள்)

8. "வீடற்றவன்" என்னும் நாவலை ஆதாரமாகக் கொண்டு தோட்டத் தொழிலாளர் படும் அவலங்களை விளக்குக.

(15 புள்ளிகள்)

$$\frac{31}{26} = \frac{5}{5}$$

RA KI THA.

n

A

55

A.S. 1000

S. Sathyanar

28 28

28 28

நம் நாட்டு இளஞ் சந்ததியினரின் நலன் கருதி நம் அரசு உங்களுக்கு வழங்கும் இந்நூலை அடுத்த ஆண்டும் உங்கள் சகோதரர்களுக்கு வழங்கத்தக்க முறையிற் கவனமாக வைத்துப் படிக்கவும்.

பாடசாலையின் பெயர் .....

	மாணவர் பெயர்	தரம்	வகுப்பு ஆசிரியரின் கையொப்பம்
2000	.....	.....	.....
2001	.....	.....	.....
2002	.....	.....	.....
2003	.....	.....	.....
2004	.....	.....	.....
2005	.....	.....	.....